

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Naomi:
Bir Aptalın Aşkı
Cuniçiro Tanizaki

Japoncadan Çeviren:
Barış Bayıksel

谷崎潤一郎

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://www.pdfkitaparsivi.com>

"Naomi"ye karşı hissettiğim aşk ve nefret aynı gece içinde defalarca, bir kedinin gözleri gibi değişiyordu."

20. yüzyıl Japon edebiyatının devlerinden, büyük eserlerin yaratıcısı Cuniçiro Tanizaki, kariyeri boyunca ülkesinde dönemin en büyük yazarı olarak kabul gördü, daha sonra ise Haruki Murakami, Yasunari Kavalata ve Yukio Mişima'yla birlikte savaş sonrası Japon edebiyatının "büyük dörtlü"sünden biri olarak anıldı. *Nazlı Kar*'la birlikte yazarın en önemli romanı sayılan *Naomi: Bir Aptalan Aşkı* ise yıllarca Vladimir Nabokov'un *Lolita* eseriyle karşılaştırıldı.

Yirmi sekiz yaşındaki Coci gittiği kafede garson olarak çalışan Naomi'yi ilk gördüğünde onun egzotik ve Batılı görünümüne ânında vurulur. Onu hayalindeki eşe dönüştürmeye ve Birinci Dünya Savaşı sonrası Tokyo'sunun çirkin yeraltı dünyasından uzaklaştırmaya kararlı olan Coci, Naomi'yi evlat edinir ve sonra da onunla evlenir. Ancak yıllar geçtikçe Coci, Naomi'nin fantezilerindeki naif kızdan çok uzak olduğunu keşfeder ve aralarındaki aşk hızla absürd ve umutsuz bir mazoşizme dönüşür.

Japon
Klasikleri 24

www.ifkiki.com.tr

İF KİTAP

9 786052 600912

www.ifkikiyayinlari.com

www.ifkikiyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https

Cuniçiro Tanizaki (D. 24 Temmuz 1886 – Ö. 30 Temmuz 1965)

Cuniçiro, varlıklı bir tüccarın oğlu olarak Tokyo'nun Nihonbaşı bölgesinde dünyaya geldi. Üç erkek ve üç kız kardeşin en büyüğüydü ve rahat bir çocukluk dönemi geçirdi ama 1894'teki Tokyo depreminde büyüdüğü ev yıkıldı ki bu da Tanizaki'de ömür boyu sürececek bir deprem korkusuna yol açtı. Depremden sonra Tanizaki ailesinin durumu gittikçe kötüleşmeye başladı ve Cuniçiro da başka bir evde yatılı öğretmenlik yapmak zorunda kaldı. Ekonomik problemlerine rağmen Hibiya Lisesi'ne ve sonra da 1908'de Tokyo İmparatorluk Üniversitesi'nin Edebiyat bölümüne girdi ama üç yıl sonra öğrenim harcını ödeyemediği için okuldan ayrıldı.

Edebiyat kariyerine 1909'da bir dergide yayımlanan tek perdelik bir oyunla başladı. Tanizaki ismiyse 1910'da yayımlanan *Şisei* adlı kısa öyküyle duyulur oldu. Öykü, vücuduna örümcek dövmesi yaptırdıktan sonra güzelliğini şeytanice kullanmaya başlayan bir kadınla ilgiliydi ve erotizm ile Sadomazoşizm öğeleri içeriyordu. Bu *femme fatale* teması Tanizaki'nin *Şonen*, *Himitsu* ve *Akuma* gibi erken dönem eserlerinde de sık sık yer buldu. 1915'te evlendi ama bu mutsuz bir evlilikti ve 1920'nin ilk yıllarında eşi, Tanizaki'nin yazar arkadaşı Sato Haruo'yla yakınlaştı. Bunun getirdiği psikolojik stres o dönemki bazı eserlerini etkiledi ve hem kendi hayatından hem de arkadaşlarının hayatından hareketle yazdığı eserler olsa da yazarın eserleri, aynı dönemden birçok Japon yazara göre otobiyografik olmaktan uzaktır.

Tanizaki'nin bilinirliği 1924-25 yıllarında yazdığı, sınıf, cinsel takıntı ve kültürel kimlik meselelerini kurcaladığı romanı *Naomi: Bir Aptalın Aşkı*yla beraber iyice yükselişe geçti. 1929'da lezbiyenliği işlediği eseri *Manci* yayımlandı ve oldukça ilgi gördü. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra artık Japonya'nın en büyük yazarı olarak anılıyordu. 1964'te Amerikan Edebiyat ve Sanat Akademisi tarafından kendisine fahri üyelik verildi ki bu bir Japon yazara verilen ilk üyelikti. Tanizaki 1965'te, Kanagava'da kalp krizi sonucu hayatını kaybetti.

Naomi: Bir Aptalın Aşkı

Cuniçiro Tanizaki

Orijinal Adı: 痴人の愛

İthaki Yayınları - 2346

Japon Klasikleri - 24

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*

Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Ömer Ezer*

Yayıma Hazırlayan: *Aysemin Yaşar*

Düzelti: *Mustafa Gündük*

Kapak İllüstrasyonu: *Kiyoshi Asai*

Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturana*

1. Baskı, Şubat 2023, İstanbul

ISBN: 978-605-265-091-2

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Barış Bayıksel, 2023

© İthaki, 2023

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayin grubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Sertifika No: 48625

CUNİÇİRO TANİZAKİ

**NAOMİ:
BİR APTALIN AŞKI**

Japoncadan Çeviren
Barış Bayıksel

BİRİNCİ BÖLÜM

Şimdi size evliliğimizin örneğine az rastlanır hikâyesini, olabildiğince dürüst ve açık bir şekilde, ne olduysa değiştirmeden anlatmak istiyorum. Bunlar benim için nasıl unutulmayacak, kıymetli anlarsa, okuyucular için de feyz alacakları bir kaynak olacaktır eminim. Neden dersiniz, Japonya'nın uluslararası alanda tanınırlığının arttığı, yabancılarla sık sık ilişkiye girdiğimiz, dışarıdan farklı farklı ideolojilerin, fikirlerin geldiği, kadınların da artık erkekler gibi Batılı tarzda giyinip, kuşanıp, davrandığı günümüzde, bugüne dek örneğine pek rastlanmamış olsa da, karımla aramdakine benzer ilişkililerin bundan böyle birçok yerde ortaya çıkacağına inanıyorum.

Şimdi düşünüyorum da, biz karı koca olarak, bir araya gelişimizle bile diğer çiftlerden farklıydık. Karımla ilk tanışmamız, bu seneyi de hesaba katarsam bundan 8 sene öncesine denk geliyor. Hangi aydı, ayın kaçıydı, o kadarını hatırlamıyorum ama o sıralarda Asakusa'daki tapınak girişinin yakınlarında, *Diamond Kafe* diye bir yerde masalara bakıyordu. 15'ine daha yeni girmişti. Ben tanıdığımda ka-

fede çalışmaya yeni başlamış bir çömezdi yani. Tam garson gibi değil de, garson olma yolunda ilk adımlarını henüz atmış bir garson adayıydı

Artık çoktan yaşı 28 olmuş bir adam o yaştaki çocuğu neden gözüne kestirir derseniz, onu ben de tam olarak bilemiyorum ama herhalde ilk başta adı hoşuma gittiği içindi. Herkes ona ‘Nao-çan’ diye sesleniyordu. Bir gün kendisine sorduğumda asıl adının ‘Naomi’ olduğunu söyledi. Bu ‘Naomi’ ismi fena hâlde ilgimi çekmişti. “Ne güzel isim, ‘Naomi,’ Latin alfabesiyle yazınca sanki Batılı birisini çağırıyordu,” diye düşünmüş, sonra da giderek kıza dikkat etmeye başlamıştım. Tuhaftır, modern bir ismi olunca yüz hatları da bana Batılıları andırmış, gözüme çok akıllı görünmüştü. “Böyle yerde garson olarak kalırsa yazık olacak,” demeye başlamıştım.

Aslında Naomi’nin yüz hatları –baştan söyleyeyim, bundan sonra adını ‘Naomi’ şeklinde yazacağım, Japonca karakterlerle yazarsam o hissi veremem– biraz aktris Mary Pickford’ı andırıyor, sahiden de Batılılara benziyordu. Sakın iltifat ettiğimi sanmayın. Doğru, şu an evliyiz ama birçok kişi de aynı benzetmeyi yaptığından, gerçekten öyle olmalı. Üstelik Batılıları andıran sadece yüz hatları değil. Çırılçıplak soyunduğunda fiziği de aynı Batılılar gibi; tabii bunu sonradan öğrendim, başta ben de bilmiyordum. Kimonosunun üzerinde duruşuna bakıp, eli kolu düzgün olmalı diye belli belirsiz hayal ediyordum sadece.

15-16 yaşlarında bir kızın ruh hâlini anlamak, öz ana babası ya da kız kardeşi değilseniz oldukça zordur. O yüzden kafede çalıştığı dönemde Naomi’nin karakteri nasıldı diye sorarsanız buna kesin bir cevap veremem. Naomi’ye de

sorsanız, hayatın akışına kaptırmış gidiyordum diyecektir muhtemelen fakat dışarıdan bakıldığında, içine kapanık, suskun bir kız izlenimi bırakıyordu daha çok. Yüzü de biraz soluktu; sanki renksiz, saydam camları almışsınız da üst üste koymuşsunuz gibi derinlemesine solgun bir tondaydı; pek kanlı canlı denemezdi. Böyle görünmesinin bir sebebi de işe yeni başladığından diğer hostesler gibi yüzüne beyaz pudra sürmeyişi, ortama ve çalışanlara alışık olmadığı için bir köşede kendi hâlinde sessiz sedasız çalışmasıydı belki de. Akıllı bir kız izlenimi bırakmasının sebebi de buydu sanırım.

Bu noktada biraz da kendimden bahsetmem gerek. O sıralar bir elektrik şirketinde 150 yen maaşlı bir mühendistim. Doğduğum Toçigi bölgesindeki Utsunomiya şehrinde bulunan ortaokuldan mezun olup Tokyo'ya gelmiş, Kura-mae'deki endüstri meslek lisesini bitirdikten kısa süre sonra da mühendis olarak çalışmaya başlamıştım. Pazarları hariç her gün, Şibaguçi'de kaldığım pansiyondan Oimaçi'deki iş yerime gidip geliyordum.

Tek başıma pansiyonda konakladığım, ayda 150 yen de maaş aldığım için son derece rahat geçiniyordum. Üstelik haneyi devralacak büyük oğul olmama rağmen memleketteki anne babama ya da kardeşlerime para göndermek gibi bir yükümlülüğüm de yoktu. Bunun sebebi memlekette bayağı büyük ölçekte çiftçilikle uğraşmamızdı. Babam rahmetli olmuştu ama yaşlı annemle ailemize sadık amcam ve yengem sağolsunlar, her şeyle ilgilendiklerinden ben istediğimi yapmakta tamamen özgürdüm. Ama özgürüm diye zevküsefaya da dalmamıştım. Örnek gösterilebilecek bir ofis çalışanıyım. Sade, ciddi, sıkıcı denebilecek kadar düz,

sızlanmadan, şikâyet etmeden çalışıp duran; o zamanlarki hâlimi az çok bu şekilde tasvir edebilirim sanırım. Şirkette ‘Coci Kawai’ ismi geçti mi, “Bizim beyzade mi?” denecek kadar ünlenmiştim.

Nasıl eğlendiğime gelince, akşam üzerleri ya film izlemeye gider ya da Ginza Caddesi’nde gezinirdim. Arada sırada paraya kıyıp İmparatorluk Tiyatrosu’da oyun izlemeye de giderdim. Başka da eğlencem yoktu. Tabii bekâr bir genç olduğum için genç kızlarla yakınlaşmaktan hoşlanmıyor da değildim. Aslen taşrada büyüdüğüm ve yontulmadığım için sosyal ilişkilerde pek becerekli sayılmazdım; dolayısıyla karşı cinsle en ufak bir ilişkim de yoktu. ‘Beyzade’ ilan edilmişimde muhtemelen bunun da payı vardı. Fakat bu beyzadelik dış görünüşümle sınırlıydı. İçimdense sürekli teyakkuz hâlindeydim; yolda yürürken de, her sabah trene binerken de dikkatim hep kadınların üzerindeydi. Tam da böyle bir dönemde tesadüf eseri karşıma Naomi çıkmıştı.

Fakat o sıralar hiç de “Naomi’den güzeli yok,” diye bellemiş değildim. Trende, İmparatorluk Tiyatrosu’nun fuayesinde ya da Ginza’da karşılaştıklarım arasında Naomi’den çok daha güzel birçok hanım olduğunu söylememe gerek yok. Naomi’nin güzelleşip güzelleşmeyeceği ise ileride belli olacaktı. 15 yaşlarında bir kızda beni heyecanlandıran da endişelendiren de ilerisiydi. “Ben şimdi bu kızı yanıma alıp onunla ilgileneyim. Gönlü de varsa her türlü eğitimini karşılar, ileride evlenirim.” Baştaki planım bundan ibaretti işte. Bir taraftan kıza acımıştım ama diğer taraftan da son derece vasat, son derece monoton günlerimde biraz değişiklik olsun istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, yıllardır pansiyonda kalmaktan bıkmış, ne yapıp edip iç karartıcı hayatıma bir

nebze renk, sıcaklık katmak istemiştim. “şöyle ufağından da olsa bir ev alsam, odalarını döşesem, çiçekler diksem, güzel güneş alan verandasından minik kuşlar için bir kulübe sarkıtsam, mutfak işleriyle, evin silinip süpürölmesi için de bir hizmetçi tutsam nasıl olur? Eğer Naomi de gelmeyi kabul ederse hem hizmetçilik görevini üstlenir hem de kulübenin kuşu olur,” diye de aklımdan geçiriyordum.

Madem öyle, “Niye münasip bir evden gelin alıp muntazam bir hane kurmaya çalışmadın?” diye sorabilirsiniz. Daha evlenecek cesaretim yoktu da ondan. Bu konuyu biraz daha açmam lazım. Genel itibarıyla sağduyu sahibi biriydim; acayip işlerden hazzetmez, zaten istesem de beceremezdim. Fakat tuhaftır ki iş evlilik konusuna gelince oldukça ileri, Batılı tarzda görüşlerim vardı. ‘Evlilik’ dendi mi insanlar işin resmiyetini, merasimlerini abartmaya meyilliler. İlk olarak ‘aracılık’ devreye girer; pek belli ettirmeden tarafların fikri alınır. Sonra ‘buluşma’ gerçekleşir. Taraflardan itiraz eden çıkmazsa tekrar bir aracı ayarlanır, çeyiz değiş tokuşu yapılır, kızın çeyizi, 5 parça mı, 7 parça mı, 13 parça mı artık kaç parçaysa eve taşınır. Sonra da gelin damadın evine gider, balayına çıkılır, gelin baba evini ziyaret eder... Yani bir sürü sıkıcı prosedür. Bunlardan hiç hoşlanmıyordum işte. Evleneceksem daha basit, daha serbest olmalı diyordum.

O zamanlar evlenmeye niyetim olsaydı muhtemelen birçok aday da bulunurdu. Tamam taşralıyım ama elim kolum sağlam, ahlakım düzgün; insanın kendisinin söylemesi saçma ama tipim de yerindeydi. şirkettekilerin de bana olan güveni tamdı; herkes seve seve yardımına koşardı. Fakat açıkçası, ‘yardım edilen kişi olmak’ hoşuma gitmediği için bu işe yeltenmemiştim. Karşınızdaki ne kadar güzel olursa

olsun fark etmez; insanın öyle bir iki buluşmayla karşısındaki kalbinden geçenleri, karakterini anlaması mümkün değil. “Bir şekilde olur,” diye, “Çok güzelmiş,” diye anlık karar verip bir ömür boyu beraber yaşayacağınız kişiyi seçmek kadar saçma bir şey olamaz. Ayrıca, şöyle bir düşününce, Naomi gibi bir kızı küçüklükten eve alıp, yavaş yavaş gelişimini izleyip, hoşunuza giderse evlenmek en iyisi. Hiç öyle ‘varlıklı aile kızı olsun’, ‘eğitilmiş olsun’ gibi isteklerim olmadığından bana fazlasıyla yeterdi.

Üstelik genç bir kızı arkadaş edinip sabah akşam büyümesini izleyerek neşe içinde, bir nevi oyun oynarcasına aynı çatı altında yaşamak, muntazam bir hane kurmaktan farklı, son derece ilgi çekici bir şey olarak gelmişti. Kısacası Naomi ile masum bir evcilik oyunu oynayacaktık. ‘Hane kurmak’ gibi son derece meşakkatli bir iş yerine dertsiz tasasız, sade bir hayat sürecektik. Benim arzum buydu. Şu an Japonya’da bir ‘hane’ kurulurken dolaplarıydı, yer yataklarıydı, ahşap maltızıydı, her şey yerli yerinde olacak, evin hanımıyla hizmetçisinin görevleri kesin çizgilerle birbirinden ayrılacak, komşuya ayrı akrabaya ayrı ihtimam gösterilecek derken hem bir ton gereksiz maliyet çıkıyor hem de kolayca halledilebilecek işler bir anda oldukça karmaşıklaşıp insanları sıkıntıya sokuyor. Genç çalışanlar açısından bakıldığında bunun hiçbir keyifli, işe yarar tarafı yok. Bu anlamda da planımın bayağı yeni bir fikir olduğuna inanıyordum.

Planımdan Naomi’ye bahsedişim tanışmamızdan 2 ay kadar sonra olmalı. O süre zarfında hiç ara vermeden, her vakit bulduğumda Diamond Kafe’ye gitmiş, onunla yakınlaşmak için olabildiğince fırsat yaratmaya çalışmışım. Naomi filmlerden çok hoşlandığı için tatil günlerinde birlikte

parktaki sinemaya gidiyor, dönüşte de şöyle mütevazısından restoranlara ya da soba* dükkanlarına uğruyorduk. Zaten fazla konuşmayan Naomi bu anlarda iyice sessizleşir, mutlu mu canı mı sikkın anlaşılmaz, neredeyse hiç ağzını açmazdı. Buna rağmen çağırdığımda asla ‘Hayır’ demezdi. Uysalca, “Olur, gelirim,” der, nereye götürsem gelirdi.

Beni nasıl biri olarak görüyordu, hangi niyetle geliyordu onu bilmiyorum ama daha gerçekten de çocuk olduğu için ‘erkek’ denen şeye karşı şüpheli yaklaşmıyordu. “Bu ‘amca’ beni sevdiğim yerlere götürüyor, arada güzel yemekler ısmarlıyor, o yüzden beraber eğlenmeye gidiyorum,” diye son derece basit, masum bir hisle hareket ettiğini tahmin ediyordum. Zaten benim de bir çocukla muhattap olan nazik, iyiliksever bir ‘amca’ olmanın ötesinde, o zamanki Naomi’ye yönelik ne bir isteğim ne de ona karşı tavırlarımda bir ima vardı. Belli belirsiz, bir düşe benzeyen o günleri hatırladıkça, o zamanlar sanki bir masal dünyasındaymışım gibi geliyor. Şu an bile, tekrar o günahsız çifte dönebilsek ne güzel olur diye düşünmeden edemiyorum.

Dolu sinema salonunda oturacak yer bulamayıp arkalar da yan yana dikildiğimizde hep, “Nasıl Naomi? Görebiliyor musun?” diye sorardım. Naomi de:

“Hiçbir şey göremiyorum,” der, başını uzatıp öndeki seyircilerin kafalarının arasından perdeyi görmeye çalışırdı.

“Öyle göremezsın. Şu tahtanın üzerine otur, omzumdan tutun,” der, onu kaldırıp yüksekteki ahşap korkulukların üzerine oturturdum. Oturduğu yerden ayaklarını sallaya sallaya bir eli omzumda, nihayet tatmin olmuş gibi nefesini tutar, pür dikkat perdeyi izlerdi.

* Karabuğdaydan yapılan ince erişte. —çn

“Keyif alıyor musun?” diye sorduğumda, “Evet,” diye cevap vermekle yetinir, ne ellerini çırpıp eğlencesini dışa vurur ne de sevinçle yerinden hoplardı. Fakat uzaktaki bir sese dikkat kesilen zeki bir köpek gibi susup akıllı gözlerini kocaman açarak seyre dalışından filmleri ne kadar sevdiği belli olurdu.

“Karnın acıkmadı mı, Naomi?” diye sorduğumda, “Hayır acıkmadı,” dediği olur ama acıktıysa da çekinmeden söylerdi. Batı tarzı yemeklerden mi yemek istiyor yoksa soba mı diye sorduğumda da cevabı net olurdu.

İKİNCİ BÖLÜM

“Naomi senin yüzün Mary Pickford’a benziyor.”

Eskilerde bir gün tam da o aktrisin filminden çıkıp dönüşte bir restorana uğradığımızın akşamı bu konu açılmıştı.

“Öyle mi?” diyen Naomi, yüzünde sevindiğine dair bir ifade olmaksızın, tuhafına gitmiş gibi, durup dururken bu lafı ortaya atan benim suratıma bakmıştı sadece.

“Sence?” diye sorduğumda,

“Benziyor mu benzemiyor mu bilmiyorum ama herkes benim meleze benzediğimi söylüyor,” diye ilgisizce cevap vermişti.

“Orası öyle, daha adından farklısın zaten. Naomi gibi modern bir ismi kim koydu ki?”

“Kim koydu bilmiyorum.”

“Baban mı koydu? Annen mi yoksa?”

“Bilmem...”

“Peki, baban ne işle uğraşıyor?”

“Babam yok artık.”

“Ya annen?”

“Annem var ama...”

“Kardeşlerin?”

“Kardeşim çok, abim, ablam, kız kardeşim...”

Bu konu sonraları da sık sık açıldı ama ne zaman ailesiyle ilgili bir soru sorsam hoşlanmadığını yüzüyle belli eder, kaçamak cevaplar verirdi. Beraber bir yerlere gideceksek genelde bir gün öncesinden sözleşir, belirlediğimiz saatte ya parktaki bir bankta ya da Kannon Hazretleri’nin mabedi önünde buluşurduk. Hiç gecikmez ya da beni atlatmazdı. Bazen ben gecikip de, “Çok beklettim, dönmüş müdür acaba?” diye düşünüp sözleştiğimiz yere gittiğimde her zaman ki gibi orada beklediğini görürdüm. Beni fark ettiği gibi oturduğu yerden kalkar, yanıma gelirdi.

“Kusura bakma, Naomi, çok beklettim,” dediğimde

Sadece, “Bayağı bekledim,” diye cevap verir, ne suratını asar ne de kızardı. Yine bankta buluşmak için sözleştiğimiz bir gün aniden yağmur başlamış, “Ne yaptı acaba?” diyerek buluşma yerine gitmiştim. Artık hangi hazrete adandıysa hatırlamıyorum, şu gölün ordaki minyatür tapınağın saçakları altında çömelmiş, nasıl da bekliyordu zavallıcık.

Böyle günlerde, muhtemelen ablasından kalmış, eski püskü meisen* ipeklisini giyer; yuzen** baskılı muslin kuşağını bağlar, saçlarını Japon topuzu yapar, yüzünü hafifçe pudralardı. Her seferinde giydiği, yamalı da olsa ayaklarına tam gelen, beyaz tabiler*** çok güzel görünürdü. Saçlarını

* Ucuz ipekten yapılan dayanıklı kimono; önceleri ev giysisi iken 1920lerden itibaren moda olarak özellikle gençler arasında ev dışında da giyilmeye başlanmıştır. -çn

** Pirinç macunu kullanarak renkler arasında geçişin engellendiği kimono boyama tekniği. Meiji modernleşmesi (1868 - 1889) ile sentetik boyaların Japonya’ya girişi ve şablon kullanımı seri üretimi mümkün kılmıştır. -çn

*** Başparmak ile diğer parmakları ayrı olan rahat Japon ayakkabısı. -çn

neden sadece tatil günlerinde Japon topuzu topladığını sorunca, “Bizimkiler öyle söylüyor,” der, ayrıntıya girmezdi.

Kimbilir kaç defa, “Saat geç oldu, eve kadar bırakayım,” diye teklif etmişim.

“Gerek yok, hemen şurası zaten, kendim giderim,” der, Hanayaşiki Lunaparkı’nın olduğu köşeye gelir gelmez, “Güle Güle,” deyip koşarak Senzoku’nun* sokaklarında kaybolurdu.

Tabii ya, o eski günlerden böyle uzun uzadıya bahsetmek gereksiz ama bir keresinde ona biraz açılıp rahatça konuşma fırsatım olmuştu sanki.

Nisan sonlarında, yağmurun çiselediği ılık bir akşamdı yanlış hatırlamıyorsam. Kafenin تنها akşamlarındandı; fazla müşteri olmadığı için masaya kurulmuş, yavaş yavaş içkimi yudumluyordum. Böyle söyleyince kulağa bir ayyaşmışım gibi geliyor ama aslında ağzıma neredeyse hiç içki koymazdım. Vakit öldürmek için, kadınların içtiği türden tatlı bir kokteyl hazırlatmış, onu da yudum yudum içiyordum o kadar. Kız da o sırada yemek servisine gelmişti.

Hafif sarhoşluğun da verdiği cesaretle, “Naomi, otursana şöyle,” demiştim.

Naomi, “N’oldu?” deyip uslu uslu yanıma oturmuş; cebimden Şikişima’yı çıkarır çıkarmaz kibritle sigarayı yakmıştı.

“Şurada konuşalım iki dakika... Zaten bu akşam pek müşteri de yok gibi.”

“Evet, pek olmaz böyle.”

“Hep doluyor mu mekân?”

* Büyük Kanto Depremi’nde yıkılana kadar, genelevlerin yoğun olarak bulunduğu mahalle. -çn

“Doluyor ya, sabahtan akşama kadar... Kitap okuyacak vaktim bile yok.”

“Kitap okumayı seviyorsun yani.”

“Evet, seviyorum.”

“Neler okuyorsun?”

“Dergileri karıştırıyorum. Okunacak bir şeyler olsun da fark etmez.”

“Bravo sana, madem okumayı o kadar seviyorsun, kız okuluna gitsen ya.”

Tepkisine bakmak için mahsus böyle demiştim. Yarasına basmış olmalıyım ki, umursamazcasına bakışlarını boşlukta bir noktaya dikse de gözlerinde kedere, çaresizliğe benzer bir şeyler okunuyordu.

“Ne dersin Naomi? Gerçekten okumaya niyetin var mı? Varsa ben de okutabilirim.”

Susuyordu. Teselli eder gibi devam ettim:

“Hı? Bir şeyler söylesene Naomi. Sen ne yapmak istiyorsun? Ne öğrenmek istiyorsun?”

“İngilizce öğrenmek istiyorum.”

“Başka? Yalnızca İngilizce mi?”

“Müzik de öğrenmek istiyorum.”

“O zaman ben vereyim parasını, sen de git öğrenmeye, ne dersin?”

“Kız okulu için çok geç kaldım. 15 yaşındayım artık.”

“Yok canım, erkek olsan neyse de kızlar için 15 geç değil. Zaten sadece İngilizceyle müzik için kız okuluna gitmesen de olur. Öğretmen ayarlarız olur biter. Ne dersin, senin niyetin ciddi mi?”

“Ciddi olmasına ciddiyim de... Sahiden gönderir misin?”

Naomi bir anda doğrudan gözlerime bakmaya başlamıştı.

“Gönderirim tabii. Bak ama, kurslara başlarsan artık burada çalışamazsın. Sana uyar mı? Eğer çalışmayı bırakırsan ben de seni yanıma alır yardım ederim... Ne gerekiyorsa da yapıp tam bir hanımefendi hâline gelmeni sağlarım.”

“Tamam, olur, öyle yapacaksan.”

Tereddütsüz verdiği net ve hızlı cevap karşısında biraz şaşırmıştım açıkçası.

“Burada çalışmayı bırakacak mısın yani?”

“Evet, bırakacağım.”

“Naomi, tamam da, annen, abin ne diyecek bu işe? Aile-ne de bir sorman gerekmez mi?”

“Aileme sormasam da olur. Bir şey diyecekleri yok zaten.”

Böyle söylese de, beklediğimden fazla kaygılandığı anlaşılıyordu. Ev hâlini bilmemi istemediği için her zamanki huyuyla umurunda değilmiş gibi davranıyordu sadece. Ben de bilmemi istemediği bir şeyi zorla öğrenmek niyetinde değildim ama kızın arzusunu gerçekleştirebilmek için evini ziyaret edip, itinayla, annesi olsun abisi olsun birilerine danışmak zorundaydım. Bahis aramızda giderek ilerlerken kaç kez, “Ailenle bir buluştur,” dediysem de, tuhaf şekilde hiçbir sevinç emaresi göstermemiş, cevabı her seferinde, “Zahmet etmene hiç gerek yok. Ben kendim durumu açıklarım,” olmuştu.

Şu an karım olan Naomi’nin, yani “Kavai Hanım”ın onurunu da düşünerek, onu kızdırmak pahasına geçmişteki aile durmunu, soyunu sopunu burada didiklemeye lüzum görmüyorum. O yüzden mümkün mertebe bu konudan uzak duracağım. İleride kendiliğinden anlaşılacaktır. Zaten evinin Senzoku’da olduğu, henüz on beşinde kafede hos-

tes olarak çalıştırıldığı, ayrıca nerede yaşadığından kimseye bahsetmek istememesi de düşünüldüğünde sanırım herkes nasıl bir ev ortamında yaşadığını az çok tahmin edecektir. Sadece o da değil. Sonunda kızı ikna edip annesi ve abisiyle görüşmüştüm ama kendi kızları, kardeşlerinin namusu konusunda pek de oralı değillerdi. İlk tanıştığımızda aramızda geçen konuşma şu şekildeydi: “Madem kızın okumaya niyeti var, öyle bir yerde uzun süre çalıştırılırsa yazık olacak. Sizin için bir sakıncası yoksa bırakın ben hamilik yapayım. Benim elimden de çok bir şey gelmez ama tam da eve bir hizmetçi lazım diyordum, öyle fazla bir şey de değil, mutfağa baksın, etrafı silsin sprsn, kalan zamanlarında da ben tüm eğitimini aldırayım.” Tabii kimin nesi olduğunu anlatıp, hâlâ bekar olduğumdan da açıkça bahsederek rica etmiştim. Bunun zerine: “Siz yle ltfederseniz, kendisi de çok sevinecektir...” gibi son derece vurdumduymaz bir cevap almıştım. Naomi’nin de söylediği gibi, grşmesek de olurmuş sahidenden.

“şu dünyada ne sorumsuz ebeveynler, kardeşler var,” demiştim kendi kendime. Ama Naomi’nin şefkat uyandıran o acınasılığı, gözümde bir kat daha artmıştı. Annesinin dediğine bakılırsa Naomi’yle ne yapacaklarını bilememişlerdi. “Aslında bu kızı Geyşalığa verecektik ama kendi istemedi, hep boş duracak hâli de yok, o yüzden son are kafeye verdik,” diyordu. Birileri kızı alıp yetiştirdiği sürece o da rahat bir nefes alacaktı. Demek bu yüzden evde oturmak istemiyor, tatil oldu mu dışarı çıkıp film izlemeye geliyordu. Sonunda nedenini anlamıştım.

Fakat ailesinin bu durumundan dolayı aslında son derece şanslı sayılırdık. Ailesi onay verir vermez, kafeden izin alan

Naomi her gün benimle beraber uygun bir ev aramak için yollara düşüyordu. İş yerim Oimaçi'de olduğundan mümkün merteye oraya yakın bir yer arıyordum. Pazar sabahları erkenden Şhinbaşı İstasyonu'nda, diğer günler benim mesai bitince Oimaçi'de buluşuyor, genelde Kamata, Omori, Şinagava, Meguro taraflarındaki banliyöleri, Takanava, Tamaçi, Mita taraflarındaysa daha merkezi yerleri dolaşüyor, dönüş yolunda da bir yerlerde akşam yemeği yiyip, vakit kalırsa ya her zaman olduğu gibi film izlemeye gidiyor ya da Ginza'da geziniyorduk. Sonra o Senzoku'daki evine dönüyor ben de Şibaguçi'de kaldığım misafirhaneye gidiyordum. O sıralar kiralık ev sayısının çok azaldığı bir dönem olduğu için öyle hop diye keseye uygun bir yer bulmak zordu. İki hafta boyunca bu şekilde ev aramayı sürdürmüştük.

O güneşli mayıs ayının bir pazar sabahı, Omori civarlarında, banliyölerin o yemyeşil yollarında yan yana yürüyen ofis çalışanı tipli bir adam ile saçlarını Japon topuzu bağlamış, dokunsan kırılacak bir kızcağıza, yoldan geçen biri dikkat edip de baksa ne düşünürdü acaba? Kıza "Naomi" diye seslenen bir adamla, adama "Kavai Bey" diyen bir kız. Ne ev sahibiyle hizmetçiye ne abi kardeşe benzeyen ama karı koca gibi ya da arkadaş gibi de durmayan, karşılıklı biraz çekinerek konuşan, adres soran, etrafın manzarasını izleyen, tek tük rastladıkları çalıdan çitlerde, müstakil evlerin bahçelerinde, yol kenarlarında açmış çiçeklerin güzelliğine dönüp dönüp bakarak bahar sonunun o uzun günlerinden birinde, bir o yana bir bu yana mutlu bir şekilde yürüyen bu ikilinin tuhaf bir çift gibi göründüklerine şüphe yok. Şimdi çiçek deyince, Naomi'nin Batı'dan ithal çiçekleri nasıl da sevdiğini, benim bihaber olduğum çiçek isimlerini –çoğu

da anlaşılması zor İngilizce isimler– bir bir sayışını hatırladım. Kafede çalışırken vazolardaki çiçeklerle o ilgilendiği için kendiliğinden öğrenmişti. Önünden geçtiğimiz evlerin bahçelerinde nadiren bahçe seraları da oluyor, bunları görür görmez durup:

“Şunların güzelliğine bak!” diye sevinçle bağıırıyordu.

“Peki en çok hangi çiçeği seviyorsun bakalım?” diye sorduğumda

“En çok laleleri seviyorum,” demişti.

Çiçeklere olan sevgisi, Asakusa’daki Senzoku gibi bir mahallede, sıkış tıkış ve çöpten geçilmeyen sokaklarda büyümeye tepkisinden, ferah yeşilliklere duyduğu özleminden geliyordu belki de. Mançurya menekşeleri, papatyalar, givenler, çuha çiçekleri... Tarlaları birbirinden ayıran yükseltilerin üzerinde, patikalarda gördü mü koşa koşa gidiyor, bunları bile topluyordu. Gün boyu yürüdükçe elleri kopardığı çiçeklerle dolup taşıyor, demetlerce çiçeği dönüş yolunda bile özenle taşımaya devam ediyordu.

“O çiçekler solmuş artık, at gitsin,” desem de kabul etmiyor,

“Bir şey olmaz, su verince hemen dirilirler, masanızın üstüne koyarsınız,” diye her seferinde çiçek demetlerini bana veriyordu.

Böyle dört bir yanı dolaşıp aradığımız hâlde bir türlü istediğimiz gibi bir ev bulamamış, sonunda Omori İstasyonu’ndan 12-13 sokak ötede, bakanlığın işlettiği demiryolu hattına yakın, son derece sade bir yer kiralamıştık. Batı tarzı bir evdi. Şu ‘Kültür Konutları’ dediklerinden – gerçi o zamanlar bu tür konutlar pek yaygın değildi. Şimdi olsa o ev için de bu tanımı kullanırdık muhtemelen. Evin yarısından fazlasını kaplayan dik eğimli, kırmızı kayrak taş-

larıyla kaplı bir çatısı, kibrit kutusunu andıran, beyaz bahçe duvarları vardı. Evin dikdörtgen pencereleri belli bir düzen olmadan yerleştirilmişti. Ana giriş kapısındaki sundurmanın önünde pek bahçe denemeyecek boş bir alan uzanıyordu. Dışarıdan görünüşü az çok bu şekildeydi. İçinde oturmalık değil de karşısına geçip resmini yapmalıktı tam. Zaten duyduğuma göre evi şimdi adını hatırlamadığım bir ressam yaptırmış, modeli olan kadınla evlenip burada yaşamışlardı. Dolayısıyla oda planı da içinde oturmaya son derece elverişsizdi. Alt kat aşırı derecede geniş bir atölye ile küçük bir hol ve mutfaktan ibaretti. Üst katta ise 5 ve 7 metre karelik iki yer vardı ama tavan arasında eşya konmak için yapılmışa benziyorlardı. Oda olarak kullanılmaya müsait değillerdi. Bu tavan arasına çıkmak için atölyeye bir merdiven yerleştirilmişti. Merdivenlerden, korkuluk çekili bir koridora çıkılıyordu. Burası tam da tiyatro localarını andırıyordu. Atölyeyi yukarıdan görecekti şekilde yapılmıştı.

Naomi evin bu ‘manzara’sını görür görmez, “Ne kadar modern! Tam bana göre,” diyerek evin ne kadar hoşuna gittiğini belli etmişti. Ben de kızın bu kadar beğendiğini görünce hemen kiralamaya karar verdim.

Evin oda düzeni vesaire gibi kullanıma yönelik kısımlar muhtemelen Naomi’nin o çocuksu aklının umurunda değildi. Onu heveslendiren, evin masal kitaplarındaki resimleri andıran alışılmadık şekli olmalıydı. Aslında gerçek bir ev hayatı yaşamaktan ziyade evcilik oynamak isteyen, gamsız bir çift için gayet uygun bir evdi. Evin önceki sakinleri olan ressam ve modelinin niyeti de buydu büyük ihtimalle. Gerçi sırf iki kişinin yiyip içip yatması için sırf o atölye bile yeter de artardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Naomi'yi ailesinin yanından alıp, beraber o “masal evi”ne taşındığımızda mayıs sonlarıydı diye hatırlıyorum. Taşınınca evin yaşamak için o kadar da elverişsiz olmadığını fark etmiştim. Gayet güzel güneş alan tavan arasındaki odalardan birinden deniz görülebiliyordu. Evin önündeki güneye bakan boş alan çiçeklikler için idealdi. Evin tek eksisi arada bir yakınlardan geçen trendi ama onunla da aramızda ufak bir çeltik tarlası olduğu için gürültü o kadar rahatsız etmiyordu. Şikâyet edecek bir şey yoktu. Üstelik daha önce bahsettiğim gibi pek öyle herkese uygun bir yer olmadığı için kirası da bayağı ucuzdu. O zamanlar her şey şimdikine kıyaslandığında ucuzdu gerçi ama depozitosuz, aylık 20 yen kira da benim için bu evin artılarından.

Taşındığımız gün Naomi'ye, “Artık bana soyadıyla seslenmene gerek yok. ‘Coci’ diyebilirsin. Bundan böyle gerçekten iki arkadaş gibi yaşayalım,” dedim. Tabii memlekettekilere pansiyondan çıkıp müstakil bir ev kiraladığımı, hizmetçi yerine de 15 yaşında bir kız işe aldığımı haber vermiştim fakat onunla “arkadaş gibi” yaşayacağımızdan

bahsetmemiştim. Zaten memleketteki akrabalarından gelen giden yoktu, bir ara söylerim nasıl olsa diye düşünmüştüm. Bir süre, bu türünün nadir örneği yeni evimize uygun mobilyalar alarak onları yerleştirip evi dekore ederek yoğun ama mutlu günler geçirdik. Kızın zevklerinin de gelişmesi için en küçük alışverişlerde bile kendi başıma karar vermiyorum, onun fikrini alıyor, düşüncelerini mümkün mertebe uygulamaya çalışıyordum. Zaten dolap olsun, ahşap maltız olsun klasik ev eşyalarını koyabilecek bir mekân olmadığından kendi fikirlerimizi hayata geçirebiliyorduk. Ucuza bulduğumuz Hint basmalarından Naomi acemi elleriyle perde dikti. Şibaguçi'de Batı tarzı mobilyalar satan bir dükkândan ikinci el bambu sandalyeler, kanepeler, rahat bir koltuk ve masa bulup atölyeye dizdik. Duvara da başta Mary Pickford olmak üzere Amerikalı aktrislerin fotoğraflarından 2-3 tane astık. Aslında yatak, yorganlar falan da Batı tarzı olsun istiyordum ama iki tane yatak almak hem pahalıya mal olacaktı hem de memleketten yer yatağıydı, nevresimdi göndertebileceğim için sonunda o işten vazgeçtim. Gel gör ki memleketten Naomi için gönderdikleri, hizmetçi yatacak diye, şu klasik arabesk desenli, sert pamuklu taş gibi yataklardandı. Dayanamayıp, “Bu çok fenaymış, benimkilerden biriyle değişelim mi?” diye sorduğumda, “Yok, yeter de artar bu,” diye cevap vermiş, tavan arasındaki 5 metrekarelik odada yorganı üzerine çekip tek başına uyumuştur. Ben de yan odadaydım, aynı tavan arasındaki 7 metrekarelik odada yatıyordum. Sabahları uyanınca yorganların altından karşılıklı sesleniyorduk:

“Naomi, uyandın mı?” diye sorardım.

O da, “Uyandım, saat kaç?” diye karşılık verirdi.

“Altı buçuk... Bu sabah ben yapayım mı pilavı?”

“Gerçekten mi? Dün ben yapmıştım, bugün de siz yapın isterseniz.”

“İyi, ben yapayım o zaman. Pirinçle de uğraşılmaz şimdi. Ekmek mi yesek?”

“Olur, çok kurnazsınız yalnız.”

Ardından canımız pilav çekiyorsa ufak bir güveçte pirinçleri haşlar, ayrı kâselere aktarmakla uğraşmadan masanın üstüne koyup yanına da bir konserve falan açıp yedik. Eğer buna da üşeniyorsak ekmek, süt, reçelle geçiririz ya da Batı tarzı kek, bisküvi gibi atıştırmalıklar yer, akşam yemeklerini soba ya da udonla halleder, biraz güzel bir şey yemek istiyorsak mahalledeki Batı tarzı yemekler yapan restorana giderdik.

Naomi sık sık, “Coci, bugün biftek ısmarlasana,” derdi.

Kahvaltıdan sonra Naomi’yi evde yalnız başına bırakıp işe gitmek için yola koyulurdum. Naomi sabahları saksılardaki çiçeklerle uğraşır, öğleden sonraları da bomboş evin kapısını kilitleyip İngilizce ve müzik derslerine giderdi. İngilizceye en başından Batılı biriyle başlaması daha iyi olur dedik. Günaşırı Meguro’da oturan “Miss Harrison” adında Amerikalı, yaşlı bir hanımın evine konuşma ve okuma öğrenmeye gidiyor, eksiklerine de evde ben yardımcı oluyordum. Müziğe gelince, bu konuda ne yapacağımız hakkında en ufak fikrim yoktu ama 2-3 yıl önce Ueno’daki bir müzik okulundan mezun olan bir hanımın kendi evinde piyano ve şan dersleri verdiğini duyunca oraya yazdırdık. Şiba’daki İsarago’ya kadar her gün gidiş dönüş iki saatlik yol gidiyordu. Meisen ipeklisinin üzerine lacivert kaşmirden hakamasını geçiriyor, siyah çoraplarının üzerine o küçük, sevimli, bağcıklı botlarını giyiyor; tam kız mektebinden çıkma bir

öğrenci kılığında, nihayet dileğinin gerçekleşmiş olmasının verdiği heyecanla derslerine gidip duruyordu. Bazen dönüş yolunda sokakta karşılaşırdık. Görünüşünün Senzoku'da büyümüş, kafede hosteslik yapan bir kızla alakası yoktu artık. Saçını da bir daha hiç Japon topuzu yapmadı; kurdeleyle bağlıyor, önlerini örüp serbest bırakıyordu.

Daha önce “minik bir kuş beslercesine” demiştim ya, benimle eve çıktıktan sonra gerçekten de kızın yüzüne renk gelmiş, mizacı da gitgide değişerek gerçekten de cıvıl cıvıl, şen şakrak minik bir kuşa dönüşmüştü. O kocaman atölye onun büyük kafesiydi artık. Mayıs sona eriyor, yazın ilk aydınlık günleri geliyordu. Saksılardaki çiçekler gün geçtikçe büyüyor, renkleniyorlardı. Akşamüzeri ben şirketten, o da kurslarından eve dönünce, Hint basması perdelerden sızan güneş ışıkları, evin bembeyaz duvarlarla çevrili dört bir yanını hâlâ öğle vaktiymişcesine aydınlatıyordu. Naomi pazen kumaştan astarsız, ince, yazlık kimonosu üzerinde, çıplak ayaklarına giydiği terlikleriyle, ayaklarını yere pat pat vurarak kursta öğrendiği şarkıları söylüyor, benimle körebe, kovalamaca oynuyor, oynarken kanepenin altına giriyor, iskemleleri ters çeviriyor, bunlar yetmezmiş gibi koşa koşa merdivenlerden yukarı çıkıp çatı katındaki şu locaya benzeyen holde fare gibi bir o yana bir bu yana koşturuyordu. Bir keresinde at olmuş, Naomi sırtımda odayı dört dönmüştüm.

Naomi el bezini dizgin yapıp ağzıma geçirmiş, “Deh, deh, dıgıdık!” diyordu. Yine böyle oyun oynadığımız günlerden birinde olmalı, Naomi tüm o canlılığıyla kahkaha ata ata merdivenlerden bir inip bir çıkarken sonunda ayağı kaymış, merdivenlerin tepesinden aşağı yuvarlanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

Sarılarak yerden kaldırıp, “Ne oldu, göster, nereni çarptın,” diye sorduğumda, burnunu çeke çeke kol paçasını sıyırmış göstermişti. Düşerken bir çiviye falan sürtünmüş olacak ki tam sağ dirseğinin derisi soyulmuş, kanıyordu.

“Buna da ağlanır mı canım! Şimdi yara bandı yapıştırırız geçer,” diyerek, dirseğine ilaçlı bantlardan yapıştırıp kestiğim bir el bezinin parçalarından koluna sargı yapmıştım. O ise göz pınarlarında biriken yaşlar, akan burnu ve hıçkırıklarıyla masum bir çocuk gibiydi. Yarası ne yazık ki iltihaplanmış, beş altı gün iyileşmemişti. Her gün sargılarını değiştirirken ağlamadığı gün olmamıştı.

Fakat o sıralarda Naomi’ye âşık mıydım değil miydim bilemiyorum. Muhtemelen aşıktım ama o zamanlar asıl isteğim onu tam bir hanım gibi yetiştirmekti; sadece bununla bile tatmin olabileceğimi sanıyordum. Gel gör ki o yaz şirketten iki haftalık izin çıkıp da her sene olduğu gibi memlekete gitmek için Naomi’yi Asakusa’daki ailesine emanet edip Omori’deki evi kapatarak köye döndüğümde, bu iki haftalık süre sıkıntı ve yalnızlıktan geçmek bilmemişti. “O yanımda olmadığı için mi bu kadar sıkıcı? Yoksa bu aşkın başlangıcı mı?” diye ilk kez o zaman düşünmüştüm. Anneme eften püften bir bahane uydurup zamanından önce Tokyo’ya dönmüş, döner dönmez de saat gece 10’u geçtiği hâlde Ueno’daki istasyondan bir taksiye atlayıp Naomi’nin evine kadar gitmiştim.

“Ben geldim, Naomi. Taksiyi köşede bekletiyorum, hadi hemen Omori’ye gidelim.”

“Tamam, hemen geliyorum.”

Beni sürgülü kapının önünde bekletip nihayet elinde küçük bohçasıyla çıkıp gelmişti. Fena hâlde nemli bir gece olmasına rağmen Naomi beyazımsı, üzerinde açık mor

renkte üzüm desenleri olan, muslin kumaştan astarsız bir kimono giymiş, kocaman, pembe bir kurdeleyle saçlarını bağlamıştı. Bu kumaşı ona geçen Obon bayramında almıştım. Ben yokken evde kendisine bir kimono diktirmişti.

“Ben yokken neler yaptın, Naomi?”

Araba cıvıl cıvıl Hirokoci’ye doğru hareket ederken, kızın yanına oturmuş, yüzümü hafif ondan yana doğru yaklaştırıp sormuştum.

“Her gün film izlemeye gittim.”

“İyi, pek yalnızlık çekmedin demek ki.”

“Yoo, yalnızlık falan çekmedim...”

Biraz düşünüp ekledi:

“Beklediğimden çabuk geldiniz.”

“Köyde insanın canı sıkılıyor, ziyaretimi kısa kesip geldim. Tokyo gibisi yok,” diyerek bir ah çektim. Pencereden şehrin gece ışıltılarını izlerken içimde tarifsiz bir özlem vardı.

“Yazın köye gitmek de güzel bence.”

“O köyden köye değişir. Bizimkisi tam çiftlik evi; manzarası alelaide, etrafında gezip görülebilecek en ufak bir şey yok, öğlen oldu mu sivrisi bir yanda karası bir yanda vız vız kafa ütülemeye başlıyorlar; sıcaktan durulacak gibi de değil zaten.”

“Öyle bir yer mi?”

“Öyle, öyle.”

“Benim canım bir yerlerde yüzmek istiyor.”

Naomi’nin aniden gelen bu sözlerinde haylaz bir çocuk sevimliliği vardı.

“Yakında seni şöyle serin bir yerlere götüreyim o zaman, Kamakura’ya mı gitmek istersin, Hakone’ye mi?”

“Kaplıca değil de deniz olsun... Çok gidesim var gerçekten.”

Bu naif ses tanıdığım Naomi'ye aitti ama onu görmediğim o on günlük kısacık sürede bedeni sanki serpilivermişti. Yazlık kimonosunun altında inip kalkan yuvarlak omuzlarına, göğsüne kaçamak bir bakış atmadan edememiştim.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Kimonon çok yakışmış, kime diktirdin?” diye sordum.

“Annem dikti.”

“Benim için ne dediler? Kumaştan anlıyormuş demediler mi?”

“Dediler... Güzel ama biraz fazla modern dediler...”

“Annen mi söyledi bunu?”

“Evet... Bizimkiler hiçbir şeyden anlamıyor,” diyen Naomi'nin gözleri sanki uzaklara bakıyordu.

“Herkes çok değiştiğimi söyledi.”

“Nasıl değişmişin?”

“Aşırı modern olmuşum.”

“Orası öyle, ben de aynı şeyi düşünüyorum.”

“Öyle mi ki? ‘Şu saçını Japon stili toptasana bir,’ dediler geçen ama ben istemedim.”

“O kurdele nereden çıktı peki?”

“Bu mu? Bunu tapınak yolundaki dükkânlardan kendim aldım. Nasıl?”

Başını hafifçe çevirerek tertemiz, yağsız saçlarını rüzgâra bırakıp saçlarında bir kelebek gibi kanat çırpıp pembe kumaştan kurdelesini gösterdi.

“Çok yakışmış. Böylesi Japon topuzundan çok daha iyi.”

Cevabımdan tatmin olmuşcasına çenesini hafifçe yukarı kaldırıp hokka burnunun ses çıkararak, “Hıh,” diye güldü. Kızın huyu olan, kötüye yorulsa küstahca gelebilecek bu gülüş bana ise bir zekâ parıltısı gibi görünüyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Kamakura’ya götürsene!” diye tutturana Naomi ile birlikte iki üç günlüğüne kalırız niyetiyle yola çıktığımızda ağustosun başlarıydı.

Naomi tam yola çıkarken, “Niye iki üç gün kalıyoruz ki? Gitmişken bir hafta on gün kalmadıktan sonra ne anlamı var?” diye sızlansa da, zaten memleketten Tokyo’ya işler yoğun bahanesiyle erken döndüğüm için, bir de bu ortaya çıkarsa anneme durumu anlatamazdım. Fakat bundan bahsedip kızın keyfini kaçırmak da istemiyordum.

“Bu senelik iki üç günle idare edelim de, seneye farklı bir yere götürürüm, şöyle ağız tadıyla kalırız. Ha? Ne dersin?”

“Ama... Ama iki üç gün de çok kısa ya.”

“Ben de biliyorum ama yüzmek istiyorsan döndüğümüzde Omori sahilinde de yüzebilirsin herhalde.”

“Öyle pis bir yerde yüzemem ben.”

“Bilmeden konuşuyorsun bak, sen uslu ol dediğimi yap, karşılığında ben de sana Batılı tarzda bir kıyafet alayım. Hem diyordun ya elbise istiyorum diye, onu diktiririz işte.”

“Elbise” oltasına takılmış, sonunda ikna olmuştu.

Kamakura’ya gittiğimizde Hase tarafında, Kinparo diye deniz kenarındaki oldukça basit bir handa konakladık. Bunun da şimdi düşününce komik gelen bir sebebi vardı. Anlatayım. Cebimde yılın ilk yarısından aldığım ikramiye’nin neredeyse tamamı duruyordu, o yüzden de aslında iki üç günlük bir gezide tutumlu davranmama falan gerek yoktu. Üstelik kızla ilk defa konaklamalı bir seyahate çıktığım için keyfim de yerindeydi; mümkün mertebe kızın aklında güzel anılar kalsın diye, en güzel yerlerde konaklayalım istiyordum başlarda. Fakat seyahat günü gelip de Kamakura treninin 2. mevkisine bindiğimiz andan itibaren üzerimize bir tür mahcubiyet çörekledi. Neden dersanız, trende Zuşi’ye ya da Kamakura’ya gitmek için yola çıkan genç yaşlı bir sürü hanımefendi de vardı. Trene binmek için oluşturdukları göz alıcı sıraya karışırken Naomi’nin üst başı gözümüne fena hâlde sefil görünmüştü.

Mevsim yaz olduğu için bu hanımefendiler süslenme işini pek abartmamışlardı tabii. Fakat yine de Naomi ile onları karşılaştırdığımda, toplumun üst sınıflarına doğmuşlarla öyle olmayanlar arasında su götürmeyecek bir asalet farkı olduğunu hissetmiştim. Naomi de kafedeki zamanlarına kıyasla artık bambaşka biri gibiydi ama insanın ailesi ve yetişme tarzı kötüyse ne yaparsan yap fayda etmiyor. Eminim o da bunu her zamankinden daha fazla hissetmişti. Hele giydiğinde hep modern görüldüğü o üzüm desenli muslinden astarsız kimono yok mu? O an nasıl da acınası görünüyordu. Trende sade yukata giymiş hanımlar da vardı ama parmaklarında parıldayan mücevherleriyle olsun, lüks aksesuarlarıyla olsun, bir şekilde zenginliklerini ve

statülerini dünyaya ilan ediyorlardı. Naomi'nin elindeyse o pürüzsüz teni dışında gurur duyabileceği hiçbir şey yoktu. Güneş şemsiyesini kimonosunun koluna saklayışı şu an bile gözümün önünde. Bunda şaşırarak bir şey de yok tabii. Şemsiye yeni olmasına yeniydi ama nereden bakarsan bak 7-8 yenlik ucuz bir şey olduğu apaçık ortadaydı.

Mitsuhaşi'ye mi gitsek yoksa gözümüzü karartıp Kaihin Otel'de mi kalsak diye hayaller kurarken, gidip de kapılardaki heybetten ürkünce, Hase Caddesi'ni baştan sona 2-3 kez turlayıp sonunda da oralar için 2. belki de 3. sınıf denebilecek Kinparo'da kalmaya karar verdik.

Han, bir sürü gürültücü genç öğrenciyle dolu olduğu için kafa dinlemek imkânsızdı. Günlerimizin tümünü sahilde geçirdik. Zaten erkek gibi davranan Naomi'nin keyfi denizi görünce yerine gelmiş, trendeki mahzunluğundan eser kalmamıştı.

“Bu yaz mutlaka yüzmeyi öğrenmem lazım,” diye koluma yapışıp sığ yerlerde suları sıçrata sıçrata feryat figan yüzmeye çalışıyordu. Bedenini kollarımla sarıp yüzüstü suyun üstünde kalmasını öğretiyor, eline bir sopa tutturup ayaklarını nasıl çırpması gerektiğini gösteriyor, bazen de ağzına tuzlu su gitsin diye ellerimi bir anda bırakıyordum. Bunlardan sıkılınca da dalgaların üzerine çıkıyor, sahilde yuvarlanıp kumlarla eğleniyor, akşamüzeri olunca da kayık kiralayıp açıklara kadar kürek çekiyorduk... Naomi kayıktayken mayosunun üzerinden büyük bir havluya sarınıp kâh kayığın kış tarafına oturarak, kâh küpeşteye başını yaslayıp masmavi gökyüzüne bakarak, kimseden çekinmeye gerek duymadan, tiz bir sesle, o çok sevdiği, Napoli'nin denizci şarkısı “Santa Lucia”yı söylüyordu.

“O dolce Napoli,
O soul beato”

Akşamın sakinliğinde şarkının İtalyanca sözleri kızın sopranosuyla deniz boyunca yankılanırken ben mest olmuş, sessizce kürek çekiyordum. O ise, “Daha uzağa, daha da uzağa,” diye hiç durmadan dalgaları aşmak istiyordu. Güneş biz farkına bile varamadan batıvermiş, yıldızlar gözlerini kırparak yukarıdan kayığımızı izlemeye başlamıştı. Etraf loş bir karanlığa bürünmüş, yalnızca soluk beyaz bir havluya sarılı kızın silüeti bulanıklaşmıştı. Fakat kızın sesi geceyi aydınlatmaya devam ediyordu. Birkaç kez Santa Lucia’yı söyledikten sonra, *Loreley’e* geçmiş; *Zigeunerleben*, *Mignon*’dan bir kuple derken, ağır ağır süzülen kayığa şarkılarıyla eşlik etmişti...

Buna benzer deneyimleri gençliğinde herkes bir defa yaşamıştır. Benim için de ilk o gündü işte. Ben elektrik mühendisi olduğum için edebiyattır, sanattır bana bayağı uzaktı. Öyle elime bir roman alıp okumuşluğum da pek yoktu ama o an aklıma eskiden okuduğum, Natsume Soseki’nin *Üç Köşeli Dünya*’sı geldi. Evet, yanlış hatırlamıyorsam o kitapta bir yerde geçiyordu, “Venedik batarken, Venedik batarken...” diye. Naomi’yle kayıkta sallana sallana, açıklarda, akşam sisinin perdesi ardından karanın ışıklarını izlerken nedense aklıma bu sözler gelmiş, nasıl desem, o anın hiç bozulmamasını, kızla birlikte uzaklardaki bilinmez diyarlara sürüklenmeyi istemiş, ağlamaklı, sarhoş gibi olmuştum. Benim gibi kaba saba bir adamın bu hisleri tadabilmesi bile Kamakura’daki o üç günün hiç de boşa geçmediğini gösteriyordu.

Bu kadarla da kalmıyor; doğrusu o üç gün önemli bir

keşif daha yapmamı sağlamıştı. O güne kadar Naomi'yle beraber yaşadığım hâlde kızın nasıl bir fiziği olduğunu, açık söylemek gerekirse, çıplak bedeninin şeklini bilebileceğim bir fırsat çıkmamıştı ama bu sefer onu da iyice öğrenmiş oldum. Yuigama plajında, bir önceki akşam sırf onları almak için Ginza'ya kadar gittiğimiz koyu yeşil bonesini ve mayosunu giyip ortaya çıktığında, dürüst olayım, eli kolu bu kadar mı düzgün olur diye sevinmiştim. Evet, sahiden de sevinmiştim. Niye dersiniz, önceden beri, kimonosunun üzerinde duruşundan az çok vücut hatlarını tahmin edebiliyordum ve tahminim tutmuştu.

“Ah Naomi, ah benim Mary Pickford'um, nasıl da uyumlu, nasıl da düzgün bir fiziğin var. O kıvrak kolların yok mu, o sıırım gibi, delikanlılarınkine benzeyen bacakların yok mu!” diye istemsizce kalbimde çığlık atmıştım. Ayrıca filmlerinden tanıdığımız, o her daim aktif Mack Sennett'in “Mayolu Güzelleri”ni de hatırlamadan edememiştim.

Kimse kendi karısının bedeninden öyle ayrıntısıyla bahsetmekten hoşlanmaz ki ben de sonraki yıllarda karım olan Naomi hakkında bu tür konularda milletin gözüne sokarcasına bahsetmekten, bir sürü kişinin bunları bilmesinden kesinlikle hazzetmiyorum. Fakat bunları söylemezsem hem konu anlaşılmayacak hem de bu kadarcık bir şeyi de yazmaktan imtina edeceksem, tüm bunları kayıt altına almanın bir anlamı kalmayacak. O yüzden, 15'inde olduğu ağustos ayında Naomi, Kamakura'da deniz kıyısında nasıl bir fiziğe sahipti, burada en ufak ayrıntısıyla anlatmalıyım. O zamanlar Naomi'nin boyu benden 3 santim kadar daha kısaydı –şunu da söylemeden geçmeyeyim, ben de kaya gibi sağlam adamdım ama boyum sadece 1.57 civarı olduğu

için kısa adamlar sınıfına giriyordum— ama kemik yapısının gözle görülür bir özelliği gövdesinin kısa, bacaklarının ise uzun olmasıydı; bu yüzden biraz uzaktan bakıldığında, olduğundan da uzun görünüyordu. Ayrıca o kısa gövdesi profilden “S” harfi gibi son derece kıvrımlıydı; “S”nin alt kısmını, kadınsılıktan yeterince nasibini almış yuvarlaklık-taki kalçasının çıkıntısı oluşturunuyordu. Yüzme sporunun dâhisi dedikleri Kellerman’ın başrolde oynadığı, bir deniz kızı hakkındaki *Neptün’ün Kızı*’nı o sıralarda izlediğimiz için, “Naomi, şöyle bir Kellerman gibi yapsana,” dediğimde kız plajda dimdik durup kollarını havaya kaldırıyor ve “balıklama atlama” pozu veriyordu. Butlarını birleştirdiğinde bacaklarının arasında birkaç santim bile boşluk kalmıyor, belinden ayak bileklerine doğru, uzun ince, ters bir üçgen ortaya çıkıyordu. Bu durumdan hoşnut olduğu belli olan Naomi, “Coci, bacaklarım çarpık mı?” diye sorup şöyle bir yürür, durur, bacaklarını kumlara uzatır, biçimlerine memnuniyetle bakardı.

Naomi’nin bir diğer özelliği boynuyla omuzları arasındaki kıvrımlardı. Omuzları... Birçok sefer omuzlarına dokunma fırsatım olmuştu. Sebebi de, Naomi’nin mayosunu her giyişinde, “Coci, şunun düğmesini ilikler misin?” diye yanıma gelip mayonunun omuz kısmındaki düğmeyi ilikletmesiydi. Normalde Naomi gibi omuzları kıvrımlı, boynu uzun kızlar kimonolarını çıkarınca zayıf görünürler fakat Naomi bunun tam tersiydi. Beklenmedik şekilde kalın ve dolgun, mükemmel omuzlarla nefesinin güçlü olduğunu belli eden bir göğse sahipti. Ben düğmesini iliklerken o derin bir soluk aldığı anda; kollarını oynatıp sırtındaki etler dalgalandığında, zaten zar zor içine girdiği mayosu, bir tepe

gibi kabaran omuzlarına doğru dokunsan yırtılacakmışcasına gerilirdi. Özetlemek gerekirse, gerçekten de kuvvet dolu, “gençlik” ve “güzellik” fışkıran omuzlardı. Belli etmeden etraftaki diğer kızlarla karşılaştırıp baktığım hâlde Naomi kadar sağlıklı omuzlarla zarif bir boyna bir arada sahip başka tek bir kişi bile görememiştim.

“Biraz dur Naomi, hareket edince iliklenmiyor,” diye mayonun ucundan tutup kocaman bir şeyi poşete sığdırmaya çalışır gibi zar zor omzunu mayoya sokuyordum.

Zaten fiziğinden de anlaşılacağı üzere spor yapmayı sevdiğini, hareketli olduğunu belirtmem lazım. Yeter ki fiziksel bir aktivite olsun, hepsi elinden gelirdi. Kamakura’da geçirdiğimiz üç günde başlayan yüzme macerasına Omori sahilinde büyük şevkle her gün devam edip o yaz boyunca yüzmede iyice ustalaşmıştı. Bununla kalmayıp kürek çekmeyi, yelkenli kullanmayı da öğrenmişti. Tüm gün boyunca eğlenip akşam olunca elinde sıırılsıklam mayosuyla bitkin hâlde döner, “Of, yorgunluktan öldüm,” derdi.

“Çok acıktım,” diye kendini koltuğa atardı. Bazen akşam yemeği hazırlamak zor gelince dönüş yolunda restorana uğrar, yarışircasına patlayana kadar yerdik. Biftek, bir biftek daha derken, bifteğe bayılan Naomi tam üç tabağı silip süpürürdü.

O yazın neşeli hatıraları saymakla bitmez, o yüzden kısa kesiyorum ama son bir şey var ki eklemesem olmaz; o da o günlerde sıcak suyla Naomi’nin koluydu, bacağıydı, sırtıydı banyo süngeriyile yıkamaya başlamam. Bunun başlangıcı da şöyle ki, Naomi deniz dönüşünde uykusu gelip hama gitmeye üşendiği için ya mutfakta su dökünüp ya da leğene su doldurup üzerindeki deniz tuzunu temizlerdi. Bir

seferinde, “Naomi eğer öyle yatarsan tüm o tuzlar bedenine yapışır. Şu leğene gir de ben yıkayayım bari,” dememle usul usul bana yıkattırdı. Bu da gitgide alışkanlık hâline dönüştü; serin sonbahar günleri geldiğinde bile leğende yıkanma işini devam ettirip sonrasında atölyenin bir köşesine Batı tarzı küvetle banyo paspası koyup etrafını da ahşap partisonla çevirip kışın ortasında bile bu âdeti sürdürdük.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bazı zeki okurlar, önceki bölümü okurken, Naomi'yle aramda arkadaşlığı aşan bir ilişki olduğunu düşünmüş olabilirler. Fakat durum bu değildi. Tabii günler, aylar geçtikçe ikimizin gönlünde de bir tür 'rıza' oluşmuştu. Fakat kız henüz 15 yaşındaydı, ben ise daha önce de belirttiğim gibi kadınlar konusunda hiçbir deneyimi olmayan, dürüst bir "beyzade" olmakla kalmayıp aynı zamanda kızın namusu konusunda da sorumluluk hissettiğimden anlık bir dürtüye kapılıp bu "rıza"nın sınırlarını aşacak bir şey yapmaktan da uzak durdum. "Naomi dışında evlenmeyi düşündüğüm herhangi biri yok ama olsa bile bu saatten sonra Naomi'yi öylece ortada bırakamam," düşüncesi giderek içimde kök salmıştı tabii. Bu yüzden de bir kat daha dikkatli davranmış, onu kirletecek şekilde ya da onunla gönül eğlendirirmiş gibi bir tavırda davranmamaya en başta karar vermiştim.

Naomi ile aramda o türden bir ilişki ilk defa ertesi yıl, yani Naomi'nin 16'sına girdiği yılın baharında, 26 Nisan'da gerçekleşti. Bu kadar net hatırlamamın sebebi ise aslında o sıralar, yok çok daha öncesinden, leğende yıkanma işine

girişmemizden beri her gün Naomi hakkında ilgimi çeken şeyleri günlüğüme yazmış olmam. O günlerde Naomi'nin fiziği günbegün daha da kadınsılaşıp hatları belirginleştiğinden, nasıl ana babalar yeni doğan bebekleri büyüdükçe, "İlk defa güldü," ya da "İlk defa konuştu," diye günlük tutarlarsa aynı hissiyatla, dikkatimi çeken her şeyi teker teker günlüğe not etmiştim. Bugünlerde bile zaman zaman sayfalarını karıştırıp baktığım oluyor. Mesela Taişo'nun*... yılı, 21 Eylül'de –yani Naomi 15'indeykenki sonbaharda– şunları yazmışım:

"Akşam saat 8'de banyo. Deniz yanıkları daha geçmemiş. Tam mayonun denk geldiği yerler beyaz kalmış, diğer kısımlar ise kapkara yanmış. Ben de yandım ama Naomi'nin de teni beyaz olduğundan daha da göze batıyor; çıplakken bile üzerinde mayo varmış gibi. 'Zebraya benzedin,' deyince komiğine gitti, güldü..."

Bundan bir ay kadar sonra, 17 Ekim başlıklı not şöyle:

"Teninin esmerliği, derisinin soyulması gitgide düzeldi derken bu sefer eskisinden pürüzsüz, son derece güzel bir tene kavuştu. Ben kollarını yıkarken Naomi sessizce, teninin üzerinde eriyerek akıp giden köpükleri izledi. 'Çok güzel,' dediğimde, 'Gerçekten öyle,' diyerek ekledi, 'köpükler yani...'"

Ve 5 Kasım:

"Bu akşam ilk defa Batı tarzı küveti denedik. Alışık olmayan Naomi kaygan küvetin içinde kayıp duruyor, kahkahalar atıyordu. 'Koca bebek,' dediğimde bana 'Babacık' diye karşılık verdi..."

Evet, sonrasında da birbirimize 'bebek' ve 'babacık' diye

* 1912-1926 arasındaki dönem. –çn

seslendik. Naomi bir şeyler istediğinde, mızızlandıığında bana hep muzip bir şekilde ‘babacık’ derdi.

“Naomi’nin Gelişimi”. Günlüğe verdiğim isim buydu. İsminden de belli olacağı gibi sadece Naomi’ye ilişkin şeyler yazıyordum. Nihayet bir fotoğraf makinesi de aldığım da, artık iyice Mary Pickford’a benzemeye başlayan kızın yüzünü farklı ışık ve açılardan çekip yazıların arasına fotoğraflar da ilıştirmeye başlamıştım.

Günlüğe girince konudan biraz sapmış olduk ama yine günlüğe bakılırsa, Naomi’yle artık kopmamızın mümkün olmadığı bir ilişkiye başlayışımız Omori’ye gelişimizin ikinci yılına, 26 Nisan’a denk geliyor. Tabii öncesinden aramızda dile getirilmeyen bir “rıza” oluştuğu için son derece doğal, kimse kimseyi baştan çıkarmadan, neredeyse tek kelime bile etmeden, dile dökülmemiş bir anlaşmayla vuslata ermiştik. Sonrasında kız kulağımı öpüp: “Coci, beni asla bırakma,” demişti.

“Bırakmak mı? Rahat ol, öyle bir şey asla olmayacak. Sanki neler hissettiğimi bilmiyormuşsun gibi...”

“Biliyorum ama...”

“Ne zamandan beri biliyordun?”

“Yani, biliyordum işte...”

“Seni yanıma alıp bakacağımı söylediğimde hakkımda ne düşünmüştün? Seni tam bir hanımefendi yapıp ileride de seninle evlenme niyetinde olduğumu düşünmedin mi?”

“Niyeti öyledir herhalde demiştim kendi kendime ama...”

“O zaman sen de eşim olmaya razı olarak geldin yani.”

Kızın cevabını bekleyemeden tüm gücümle ona sarılıp devam ettim:

“Teşekkürler Naomi – gerçekten teşekkürler, beni nasıl da anlamışsın. Ancak şimdi sana karşı dürüst olabiliyorum ama senin bu denli... bu denli idealimdeki kadın hâline gelebileceğini düşünmemiştim. Çok şanslıymışım. Seni ömrüm boyunca seveceğim. Sadece seni... O hep gördüğümüz karı kocalardaki gibi sana kaba davranmayacağım. Sahiden senin için yaşadığımı düşün yeter. Tüm isteklerine kulak vereceğim, yeter ki sen de çalışmalarına devam et, harika bir hanımefendi ol.”

“Çok çalışacağım, tam da senin istediğin gibi biri olacağım emin ol...”

Naomi’ni gözünden yaşlar akıyordu, farkında olmadan ben de ağlamaya başlamıştım. Sonra da geleceğimiz hakkında durmadan konuşup sabahı etmiştik.

Bundan kısa süre sonra bir haftasonu memlekete dönüp anneme ilk kez Naomi’den bahsettim. Bunun bir sebebi Naomi’nin, memlekette bu işe ne diyecekleri hakkında endişeli oluşu; diğeri de benim mümkün mertebe her şeyi kitabına uygun yapmak için bir an önce anneme haber vermek istememdi. Ben “evlilik” konusundaki düşüncelerimi dürüstçe anlatıp neden Naomi’yi eşim olarak seçtiğimi yaşlıların da anlayabileceği şekilde izah ettim. Annem önceden beri karakterimi iyi tanıdığı ve bana güvendiği için sadece:

“Senin niyetin buysa kızı gelin olarak almanda sakınca yok ama kızın ailesi bahsettiğin gibiyse sonradan başınız ağrıyabilir; dikkat et ki sonradan sıkıntı çıkmasın,” dedi. Düğün derneği 2-3 sene sonrasına bıraksak bile kızın nüfusunu bir an önce kendi tarafıma geçirmek istediğimden hemen Senzoku’daki kız tarafına da konuyu açmaya gittim. Zaten kayıtsız olan annesi ve abisiyle hiçbir sorun yaşamama-

dan işi bağladık. Her ne kadar kayıtsız da olsalar kalpleri temiz insanlardı; açgözlülük denebilecek en ufak bir talepleri olmadı.

Bu noktadan sonra Naomi'yle aramızdaki yakınlığın ne kadar çabuk ilerlediğini anlatmama gerek yok. Daha kim-senin haberi olmadığı için dışarıda arkadaşmış gibi davran-sak da hukuken evli olduğumuz için kimseden çekinmemi-ze gerek kalmamıştı.

Bir keresinde, “Baksana Naomi,” demiştim. “Senle ben bundan sonra da hep arkadaş gibi yaşayalım, ne dersin?”

“O zaman bana bundan sonra da hep ‘Naomi’ der misin?”

“Tabii ki. Yoksa ‘karım’ dememi mi istersin?”

“Aman, sakın...”

“Ya da ‘Naomi Hanım’ nasıl?”

“Onu da sevmiyorum. En güzeli ‘Naomi’ diye çağır, ben, ‘Naomi Hanım de lütfen,’ diyene kadar.”

“Ben de sonsuza kadar ‘Coci’ olarak kalacağım demek.”

“E tabii, başka nasıl hitap edebilirim ki?”

Kanepeye sırtüstü uzanmış olan Naomi elindeki gülü dudaklarına götürüp oynarken bir anda:

“Öyle değil mi Coci?” diyerek kollarını açtı ve çiçeği bı-rakıp boynuma sarıldı.

Nefesimi kesecek kadar sıkı sarılmıştı. Kimonosunun kolunun gölgesinden, “Benim güzel Naomi’m,” diyebildim. “Benim güzel Naomi’m. Seni sadece sevmiyorum, sana ta-pıyorum. Sen benim hazinemsin. Kendi bulup çıkardığım, parlattığım elmasımsın. O yüzden seni göz alıcı bir kadın yapmak için ne istersen alırım. Tüm maaşım senin olsun.”

“Bunlara gerek yok. Ben asıl İngilizce ve müziğe daha da çalışıp onları ilerletmek istiyorum.”

“Tabii ya, çalış çalış. Yakında piyano da alacağım sana. Böylece Batılıların karşısına dimdik çıkabilecek bir ‘leydi’ ol. Sen istersen olursun.”

Bu “Batılılar karşısında”, “Batılılar gibi” sözlerini sık sık kullanıyordum. Naomi’nin de bundan hoşlandığı kesindi.

“Nasıl? Şöyle yapınca yüzüm aynı Batılılara benzemiyor mu?” gibi şeyler söyleyerek ayna önünde farklı farklı yüz ifadeleri deniyordu. Film izlerken aktrislerin hareketlerine son derece dikkat ediyor olmalıydı ki, “Pickford şöyle gülüyor”, “Pina Menichelli’nin gözleri hep böyle”, “Geraldine Farrar saçlarını hep böyle topluyor” diye diye kendini iyice kaptırır, saçlarını da açarak farklı aktrislerin saç modellerini taklit ederdi. Aktrislerin o mimiklerini ve havalarını anında yakalamakta çok başarılıydı.

“Çok yeteneklisin, bizim oyuncular bile bu kadarını yapamaz, ee, yüzün Batılılar gibi ne de olsa.”

“Öyle mi? Nerem benziyor ki?”

“Burnunun şekli, dişlerin.”

“Aa, bu dişler mi?”

“İii” der gibi dudaklarını açmış, aynada dişlerine bakıyordu. Gerçekten de düzgün ve inci gibi parlayan güzel dişleri vardı.

“Yüzün hiç Japonlara benzemediğine göre sıradan Japon kimonoları giymen de anlamsız. Tamamen Batı tarzı giyinmeye, eğer Japon tarzı giyineceksen de biraz farklı bir stil denemeye ne dersin?”

“Nasıl bir stil?”

“Bundan sonra kadınlar giderek daha da aktif hâle gelecekler; bugüne kadarki gibi ağır, kısıtlayıcı giysiler uygun değil bence.”

“Elbise kollu kimonolardan giyip yumuşak kumaştan kuşak bağlasam?”

“O da fena olmaz. Ne giyersen giy, yeni bir havası olsun. Böyle ne tam Japon, ne tam Çin ne de tam Batılı; yok mu ki öyle bir şeyler?”

“Varsa alır mısın benim için?”

“Alırım tabii. Sana çeşit çeşit giysiler alıp her gün farklı farklı şeyler giydirmek istiyorum. Öyle ipekti mipekti pahalı şeyler olmasına da gerek yok. Muslin de olur, Meisen ipeklisi de olur; önemli olan senin onları üzerinde nasıl göstereceğin.”

Böyle muhabbetlerin sonunda sık sık kalkar farklı kimono dükkânlarına, büyük mağazalara gider, kumaş arardık. O günlerde Mitsukoşi’ye ya da Şirokiya’ya gitmediğimiz pazar günü yoktu neredeyse. Alelade kadın giysileri ne Naomi’yi ne de beni tatmin etmediğinden istediğimiz desenleri bulmak kolay değildi. Sıradan kimonocularda bulamayız deyip Hint basması satan dükkânları, yorgancıları-döşemecileri, gömlek ve elbiselerle dolu mağazaları gezer, ta Yokohama’ya kadar gidip Çin mahallesinde, yabancı yerleşkesinde yabancılara satış yapan manifaturacıları tüm gün dolanır durur, o dükkân senin bu mağaza benim, ayaklarımıza kara sular ininceye kadar giysi peşinde koştururduk. Yolda yürürken bile gözlerimiz boş durmaz, Batılıların kılık kıyafetlerine odaklanırdı; her bir camekâna dikkatle bakardık. Nadir bir şey bulduk mu: “Şu parçaya baksana,” diye bağırp hemen mağazaya girer, kumaşı camekândan çıkarttırıp Naomi’nin üzerine tutar, çenesinden aşağı doğru sarkıtır, gövdesine sarar bakardık. Almayacak olsak bile deneye deneye gezmek ikimizin en büyük zevklerindendi.

Şimdi artık Japon hanımlar için organize, jorjet, vual ya da benzeri kumaşlardan kimono diktirmek hafiften moda olmaya başlasa da bunu ilk denemeye çalışanlar muhtemelen bizdik. Tuhaftır, Naomi'ye de bu tür kumaşlar yakışıyordu. Bunları klasik kimonolar gibi yaptıramayacağımız için kollarını Batı tarzı elbise kollu, pijama ya da gecelik şeklinde diktiriyor ya da kumaşı olduğu gibi bedenine sarıp broşlarla farklı noktalardan tutturuyorduk. Naomi bunları giyip evin içinde bir o yana bir bu yana gidip geliyor, aynanın karşısına geçip bakıyordu. Giysilerle farklı pozlar veriyor, onları fotoğraflıyorduk. Beyaz, gül rengi, açık mor renklerde tül gibi geçirgen bu kıyafetlere bürülü Naomi'nin görüntüsü canlı bir çiçekmişcesine güzeldi. "Şöyle yap, böyle poz ver," diye diye onu tutup kaldırıyor, yere yatırıyor, oturtuyor, yürütüyor, saatlerce izliyordum.

Kızın giysilerinin sayısı böyle yapa yapa bir yıl içinde giderek arttı. Giysiler artık odasına sığmadığı için boş bulunduğu yere asıyor ya da yuvarlayıp koyuyordu. Bir dolap almak akıllıca olurdu ama ona para vereceğimize iki kıyafet fazla alırız diye düşünüyorduk. Üstelik bu bizim için bir hobiydi; giysileri pek öyle kıymet verip saklama ihtiyacı duymuyorduk. Giysi çoktu ama nasıl olsa üstünde paralansın istiyorduk, o yüzden kafasına estiğinde üzerindeki değiş-tirebilsin diye, giysileri gözün görebileceği yerlerde dağınık bırakmak işimize geliyordu. Ayrıca en önemlisi, evin süsü de oluyorlardı. Böylece atölyenin içi neredeyse bir tiyatrosunun kostüm odasına dönüşmüştü. Sandalyelerin üstünde, kanepenin üzerinde, yerin bir köşesinde hatta kimi zaman yukarı çıkan merdivenin basamaklarında ve tavan arasındaki locanın korkuluklarında gelişigüzel kıyafet atılmamış

bir yer yok gibiydi. Üstelik neredeyse hiç çamaşır yıkamadığımızı ve Naomi bunları çıplak bedeni üzerine giymeyi huy edindiğinden, giysilerin hemen hepsi kire bulanmıştı.

Bu giysilerin çoğu alışılmadık tarzda dikildiklerinden dışarıda giyilebilecek olanlar muhtemelen yarısı kadardı. İçlerinden Naomi'nin özellikle sevdiği ve arada sırada dışarıda da giydiklerinden biri astarlı saten kimonosuyla onun üzerine geçirdiği haorisiydi. Satendi ama düz, desensiz haorisi de kimonosu da hatta sandaletlerinin kayışları ve haorisinin ipi bile vişne çürüğüydü. Bunların dışında kalan her şey; boyun ve kol yakaları, kuşağı, kuşağın tokası, içliği açık maviydi. Yine satenden, astarı ince ve enine dar dikilmiş kuşağı göğsüne olabildiğince yakın duruyor, bedenini sımsıkı sarıyordu. Boyun şeritleri için yine satene benzer bir şeyler isteyince gidip bir kurdele almıştım; onu takıyordu. Naomi bunları genelde akşamları oyun izlemeye gittiğimizde giyer; parıldayan göz kamaştırıcı kumaşlara bürülü Yurakuza'nın ya da İmparatorluk Tiyatrosu'nun holünde yürürken, tüm gözler üzerine çevrilirdi.

“Bu kız da kimin nesi?”

“Aktris olmasın?”

“Melez mi acaba?” gibi fısıldamalar kulağımıza geldikçe o da ben de koltuklarımız kabararak, mahsus ortalıkta dolanıyorduk.

Fakat bu üzerindeki bile insanlar bu kadar garipsediği için, her ne kadar Naomi herkesten farklı giyinmeyi sevse de, daha sıradışı giysilerle evin dışına çıkmıyorduk. Bunlar daha çok evde, Naomi'yi içlerine sokup seyretmeye yarayan kaplardan, muhafazalardan ibarettiler. Güzel bir çiçeği farklı farklı vazolara koyup bakmak gibi. Naomi karım

olduğu kadar benim için aynı zamanda dünyada eşine az rastlanır bir bez bebek, bir süs de olduğundan bunda şaşırarak bir şey yok. Bu yüzden de evde neredeyse hiç resmi bir giysi giymezdi. Amerikalı, adı her neyse şimdi unuttuğum bir aktrisin erkek kılığında giydiğı bir kıyafetten iham alıp, kadifeden diktirdiğı üç parçalı bir takım elbisesi vardı; o da ev içinde giydiğı en pahalı giysiydi muhtemelen. Bunu giyip kıvr kıvr yaptığı saçlarının üzerine kasket geçirdiğinde bir kedi gibi şehvetli olurdu. Yazın, hatta evi sobayla ısıttığımız kışın bile, üzerinde genelde ya mayodan ya da bol bir sabahlıktan başka bir şey olmazdı. Üzerleri işlemeli Çin malı olanlar başta olmak üzere kaç terliğı vardı, sayısını hatırlamıyorum bile. Bu terlikleri ne kimono çorabı ne de normal çorap giymeden çıplak ayaklarına geçirirdi.

ALTINCI BÖLÜM

O günlerde kızın suyuna gidip istediği her şeye izin vermekle beraber, eğitimine devam edip seçkin, mükemmel bir hanımefendi hâline gelmesi yönündeki baştaki niyetimden de hâlâ vazgeçmiş değildim. Bu “mükemmel”, “seçkin” gibi sözcüklere ne anlam yüklediğimden ben de tam olarak emin değilim. Fakat kısaca açıklamak gerekirse, sahip olduğum fikir tam da bana yaraşan basitlikte, “hiçbir ortamda sıırtmayacak, modern, şık bir hanım” gibi muğlak bir şeydi sanırım. Naomi’yi “seçkin” hâle getirmek ile ona nadir bir bez bebekmişcesine kıymet vermek; bu ikisi bir arada olabilir miydi? Şimdi düşününce ne kadar saçma bir fikir olduğunu görüyorum ama kıza olan aşkım başımı döndürmüş, gözlerimi karartmıştı; o durumdayken böylesine apaçık olan bir şeyi bile göremiyordum.

“Naomi, eğlence başka, ders başka. Hele sen seçkin bir hanım ol, bak sana daha neler alacağım,” bu sözler bende ağız alışkınlığı hâline gelmişti.

Naomi de her seferinde mutlaka: “Evet, derslerime çalışacağım ve sonunda mutlaka seçkin biri olacağım,” diye cevap verirdi. Her gün akşam yemeğinden sonra yarım

saat kadar İngilizce konuşma ve okuma konularının üzerinden geçerdik. Fakat bu sıralarda o hep kadife giysisi ya da geceliği üstünde, sandalyeye yaslanıp ayağının ucundaki terliğiyle oynadığı için ben ne kadar ısrar edersem edeyim sonunda “eğlence” ve “ders” birbirine karışırdı.

“Naomi! Ne yapıyorsun öyle? Ders çalışırken kendine çekidüzen vermelisin!”

Ben böyle söyleyince hemen ilkokul talebesiymiş gibi şirin bir sesle:

“Özür dilerim, öğretmenim,” der ya da, “Kawai Öğretmenim, kızmayın lütfen,” deyip göz ucuyla bana bakar, bazen de parmağıyla yanağımı dürterdi. “Kawai öğretmen” de bu sevimli öğrencisine karşı sert çıkma cesaretini bulamaz, azarlamalar saçma oyunlarla son bulurdu.

Müzikteki seviyesini pek bilemesem de İngilizcede 15 yaşından beri tam 2 senedir Harison Hanım’dan ders alıyordu. Okuma kitabı 1’den başlamış, 2’nin yarısından çoğunu bitirmişti. Bu konuları anlaması gerekirdi. Konuşma dersi için *English Echo* kitabını, dilbilgisi için ise Naibu Kanda’nın *Intermediate Grammar* kitabını kullanıyordu. En azından orta son seviyesine gelmiş olması lazımdı. Oysaki en iyimser tahminim bile orta 2 seviyesinden aşağıda olduğuydu. Bu işte bir tuhaflık olduğu düşüncesiyle bir keresinde Harison Hanım’ı ziyaret etmiştim.

Şişman, cana yakın bu yaşlı hanım ise, “Sizin sandığınız gibi değil, o çok zeki bir kız, çok başarılı,” diyerek gülümseyip durmuştu sadece.

“Evet, zeki kız ama nedense İngilizcede pek başarılı değil. Okumasına okuyor ama iş Japoncaya çevirmeye ya da dilbilgisi kurallarını açıklamaya gelince...”

Çat pat Japoncasıyla, “Yok, sen yanlışsın, yanlış düşünüyorsun,” diye sözümü keserken de gülümsüyordu. “Japonlar hep dilbilgisi ve çeviri odaklı. Bu en kötüsü. Siz İngilizce öğrenirken sakın ama sakın kafanızda dilbilgisini düşünmeyin. Çeviri yapmayın. Sadece İngilizcede bol bol okuma yapın. En iyisi budur. Naomi Hanım’ın telaffuzu çok güzel. Ayrıca okuması da çok iyi, daha da iyi olacak.”

Yaşlı hanımın söyledikleri de mantıklıydı tabii. Fakat ben de dilbilgisi kitabındaki kuralları düzenli bir şekilde ezberlesin demiyordum zaten. İki sene boyunca İngilizce öğrenip okuma kitabı 3’ü okuyabildiğine göre en azından geçmiş zaman kullanımını, *passive voice* ile cümle kurmayı, dilek kipi kullanımını kavramış olması gerekirken, Japoncadan İngilizceye bir çeviri yaptırdığımda bunların hiç oturmamış olduğunu görüyordum. Başarısız bir ortaokul öğrencisi seviyesindeydi. Okuması ne kadar iyi olursa olsun, dil pratiği asla bu kadarıyla gelişemezdi. Kadın iki sene boyunca ne öğretti, Naomi neyi öğrendi anlamıyordum. Oysaki yaşlı hanım benim memnuniyetsiz suratıma aldırma-
dan son derece kendinden emin ve rahat bir tavırla, kendini onaylarcasına başını sallıyor, “Çok akıllı bir kız,” diye aynı şeyi tekrar edip duruyordu.

Bana kalırsa Batılı öğretmenler bazı Japon öğrencileri kayırıyorlar. “Kayırma” ağır olduysa, hadi peşin hükümlü hareket ediyorlar diyelim. Demek istediğim, kendilerine benzeyen, modern, sevimli bir çocuk görür görmez hemen onun akıllı olduğunu düşünmeleri. Bilhassa yaşlı hanımlarda bu eğilim bir kat daha kuvvetli. Harison Hanım’ın Naomi’yi övüp durmasının sebebi de buydu. Daha baştan “akıllı kız” olduğuna karar vermişti. Dahası Naomi’nin İn-

gilizce telaffuzu Harison Hanım'ın dediği gibi son derece akıcıydı. O düzgün dişlerine bir de aldırıldığımız şan dersleri eklendiği için sesi sahiden de güzel çıkıyordu. İngilizceyi harika konuşabileceğine şüphe yoktu; ben o konuda yanına bile yaklaşamazdım. Herhalde Harison Hanım da bu sese aldanmış olacaktı. Kadının Naomi'yi ne kadar sevdiği –ki buna bayağı şaşırmıştım– makyaj masasının cam kenarlarına iliştirilmiş Naomi'nin bir sürü fotoğrafından da belli oluyordu.

Kadının fikirleri ve öğretim metodu beni hiç memnun etmese de Batılı bir kadının Naomi'ye böyle iltimas geçmesi, onu zeki bulması tam da istediğim şey olduğu için sanki kendim övülmüşcesine sevincimi gizlemekte zorlanıyordum. Bununla beraber, esasen bir Batılının karşısına çıkınca –bu yalnızca benim için değil, hemen hemen tüm Japonlar için geçerli– iradesi sekteye uğrayıp düşüncelerini ifade edecek cesareti kendinde bulamayanlardan olduğum için kadının hem o tuhaf aksanlı Japoncası hem de kendinden son derece emin bir şekilde konuşup durması karşısında kendi söyleceklerimi bile dile getirememiştim. İçimden, “Madem öyle, biz de eksikleri evde kendimiz tamamlarız,” diye geçirip belli belirsiz, sahte bir gülümsemeyle, “Tam da dediğiniz gibi, çok haklısınız. Şimdi anladım, içim rahat etti,” gibisinden bir şeyler geveleyerek sonuçta hiçbir şeyi halledemedi tıptış tıptış eve dönmüştüm.

O akşam Naomi, “Harrison Hanım ne söyledi?” diye sorarken, sesinden kadının kendi hakkında kötü bir şey söylemeyeceğinden emin olduğu, konuyu önemsemediği belli oluyordu.

“Çok yetenekli olduğunu söyledi ama Batılılar Japon

öğrencilerin psikolojisinden anlamıyor. Sırf telaffuzu iyi, önüne ne koysan okuyabiliyor diye birini yetenekli addetmek tamamen yanlış. Bak, hafızan iyi o doğru, ezberlemesine ezberleyebiliyorsun ama iş onları çevirmeye gelince anlamlarından bihaber olduğun ortaya çıkıyor. Papağandan ne farkı var bunun şimdi? Bu şekilde istediğin kadar öğren, hiçbir anlamı yok.”

Bu Naomi’yi adamakıllı ilk azarlayışımıydı. Evet, Harrison Hanım’ı arkasına alıp, “Ben sana dememiş miydim?” havalara girmesi sinirime dokunmuştu ama asıl sorun bu kadarcık çabayla “seçkin” bir hanımefendi olunabileceği hususundaki ümitsizliğimdi. İngilizce olsun ya da olmasın konu o değildi ama dilbilgisinin kurallarını kavrayamayan bir kafayla giderse ileride işinin zor olacağı muhakkaktı. Erkek çocukları ortaokulda geometriyi, cebiri ille de gerçek hayatta işlerine yarasın diye değil, zihinleri komplike bir şekilde işleyip ışıldasın diye öğrenmiyorlar mı? Bugüne kadar kız çocuklarının analitik bir kafa yapısına sahip olması beklenmiyordu tamam ama artık hanımlar için de bu geçerli. Hele ki “Batılılardan arta kalmayacak”, “mükemmel” bir hanımefendi olmaya çalışan kişi parçayla bütünün bağına kuramıyor, analiz yapamıyorsa o iş zor.

Bu noktadan sonra biraz inadımın da etkisiyle, önceleri yarım saat olan ders tekrarlarımızı bir, bir buçuk saate çıkarıp her gün mutlaka Japoncadan İngilizceye çeviri ve dilbilgisini de dahil etmeye başladım. Ayrıca bu tekrarlar esnasında daha önceki yarı oyun yarı ciddi tavırlara kesinlikle müsamaha göstermiyor, en sert şekilde azarlamaktan geri kalmıyordum. Naomi’nin en zayıf tarafı kavrayıştı. Bu yüzden onu zorlayacak şekilde, konunun tamamını öğret-

meden ipuçları veriyor, kendisinin keşfetmesi için rehberlik ediyordum. Mesela dilbilgisinden *passive voice*u öğreniyorsa, hemen uygulama sorusu gösterip, “Hadi bunu İngilizceye çevir,” diyordum.

“Az önce okuduğunu anladıysan bunu çözememen için hiçbir sebep yok,” deyip cevabı bulana kadar ağzımı açmadan sabırla bekliyordum. Cevabı yanlışsa nerede yanlış yaptığını kesinlikle söylemeden, “Bu ne şimdi? Hiç anlamamışsın ki? Dilbilgisini bir kez daha gözden geçir bakalım,” diyerek kaç kez olursa olsun kâğıdını geri veriyordum. Bak-tım hâlâ yapamıyor, sonunda dayanamaz: “Naomi, bu kadar kolay soruları yapamayacaksan hangilerini yapacaksın? Kaç yaşına girdin? Aynı yerin defalarca üzerinden geçtik, hâlâ anlamıyorsun, aklın nerede? Harrison Hanım senin için zeki diyebilir ama ben hiç öyle düşünmüyorum. Bunları yapamadıktan sonra eğer okulda olsaydın en kötü öğrencilerden olurdun,” diye sesimi yükseltmeye başladım. Böyle azarlayınca Naomi’nin yüzü asılır, çoğu zaman ağlardı.

Normalde aramız o kadar iyiydi ki o gülünce ben de gülerdim; önceden bir kez olsun kavga etmişliğimiz yoktu, dışarıdan gören amma da uyumlu çift derdi ama İngilizce zamanı geldi mi her seferinde karşılıklı öyle bir geriliyorduk ki nefes almak mümkün olmuyordu. Günde bir kez ben ona kızıyordum, o da surat asıyordu. Saniyeler öncesine kadar keyfimize diyecek yokken bir anda yay gibi geriliyor, hatta karşılıklı düşmanca bakışlar bile atıyorduk. İşin doğrusu böyle zamanlarda, kızı seçkin biri hâline getirmeye dair olan asıl hedefimi unutuveriyordum. İsteksiz hâllerine kızıyor, iyice sabırsızlanıyor, sonunda da kızıdan tüm kalbimle nefret eder duruma geliyordum. Eğer erkek olsaydı,

sinirimden tokadı basabilirdim. Her ne kadar bunu yapmasam da kendimi fazla kaptırıp “salak” diye bağıırıyordum. Bir keresinde elimi yumruk yapıp alnına hafifçe çarptığım bile olmuştu. Fakat Naomi buna ters tepki vermiş, bildiği sorular karşısında bile cevap vermeye hiç yeltenmeden, yanaklarından süzülen gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak taş kesilip sessizliğini korumuştı. Naomi bu şekilde inada bindirdiği bir işi sonuna kadar götürür, nihayetinde taviz verip muallakta kalan ben olurdum.

Bir gün de şöyle bir şey oldu. *Doing, going gibi, -ing* takısı almış fiillerin önüne *to be* eklemek zorunda olduğumuzu kaç kere anlatırsam anlatayım bir türlü anlamıyor, *I going, He making* gibi hatalı cümleler kuruyordu. Ben de iyice sınırlenip defalaraca “salak” diyerek konuyu en ince ayrıntısıyla dilimde tüy bitene kadar anlattım. Sonunda da *going* ile her bir zaman kipi için cümle kurmasını istediğimde bir de ne göreyim, hiçbir şey anlamamış. Hâlâ, *He will going, I had going* gibi cümleler kuruyor. İstemsizce öyle bir sinirlendim ki, “Salak! Nasıl bir salaksın sen! *Will going, have going* yanlış diye kaç defa anlattım sana, hâlâ anlamıyorsun. Anlamıyorsan, anlayana kadar çalışacaksın. Gerekirse bu gece sabahlayacaksın,” dedim.

Kalemi sertçe üzerine çarpıp defterini geri uzattığımda dudakları sımsıkı kapalı Naomi’nin yüzü bembeyaz olmuş; başını hafifçe öne eğmiş, sert bir şekilde gözlerime bakıyordu. O anda artık aklından ne geçtiyse bir anda tutup paramparça ettiği defteri yere fırlattı ve bakışlarıyla yüzümü delmek istercesine korkunç bir hâl alan gözlerini bana dikti.

“Ne yapıyorsun?”

Kızın bu vahşiliği karşısında şaşkına dönmüştüm. Uğradığım şoku atlatmak için bir süre geçmesi gerekmişti.

“Bana isyan mı ediyorsun? Bu derslerden kime ne mi diyorsun? Çok çalışıp seçkin bir kadın olacağım diyen sen değil miydin, o sözlere ne oldu? Neden yırttın defteri? Şimdi özür dile. Özür dilemezsen affetmem! Ya da hemen bugün çık git bu evden!”

Fakat Naomi sessizliğini koruyordu. Suratı bembeyaz olmuştu; dudaklarında sanki her an ağlayacakmış gibi çarpık bir gülümseme vardı yalnızca.

“Tamam o zaman! Özür dilemesen de olur, hemen şimdi bu evden çık git! Çık git dedim sana!”

Bu derece bir sertlik göstermediğim sürece onu korkutamayacağımı düşündüğüm için bir anda ayağa kalktım ve üzerinden çıkarıp etrafa attığı 2-3 giysiyi hızla yuvarlayıp bir bohçaya koydum. Üst kattan cüzdanımı alıp içinden çıkardığım iki 10 yenlik banknotu sertçe kıza doğru uzatarak:

“Hadi Naomi, bu bohçaya giysilerini koydum, al bunu da bu akşam Asakusa’ya dön. Burada da 20 yen var. Çok değil ama bir süre işini görür. Gerisi sonra da halledilir, eşyalarını da hemen yarın gönderirim... Hı? Ne oldu Naomi? Neden susuyorsun?”

Bu sözler üzerine dik kafalılığına rağmen hâlâ bir çocuk olduğu ortaya çıktı. Ödün vermeyen tehditkâr tavrımdan bir nebze ürkererek, sanki şimdi pişman olmuş gibi başını öne eğmiş, büzülüp kalmıştı.

“İnadın inat ama ben de ağzımdan bir şey çıktı mı kolay kolay pes etmem. Yaptığın şeyin yanlış olduğunu düşünüyorsan özür dile, eğer dilemeyeceksen de çık git... Ne yapacaksan çabuk karar ver. Özür mü dileyeceksin yoksa Asakusa’ya mı döneceksin?”

Bunun üzerine “dönmek istemiyorum” anlamında başını iki yana salladı.

“Dönmek istemiyor musun?”

Bu sefer başını “evet” anlamında eğdi.

“Özür dileyeceksin yani ha?”

Yine “evet” anlamında başını salladı.

“O zaman affedeceğim. Şimdi düzgün bir şekilde özür dile.”

Seçeneği kalmayan Naomi iki elini masanın üzerine koydu. Öne doğru eğilip özür dilerken hâlâ beni salak yerine koyarmış gibi bir havası vardı. Başını zoraki eğerken gözleri yana doğru bakıyordu.

Bu kibirli ve bencil tabiatı önceden beri böyle miydi yoksa ben mi çok şımartmıştım bilemiyorum ama gün geçtikçe daha da kötüye gittiği aşikârdı. Yok, aslında kötüye gitme değil de, 15-16 yaşlarındayken benim çocuksu sevimlilikler olarak görüp üzerinde durmadığım şeyler, büyüdüğünde de aynı kalıp gitgide baş edemeyeceğim raddeye gelmiş de olabilirdi. Önceleri ne kadar yaltaklanırsa yaltaklansın azarlayınca uysal bir şekilde dinlediği hâlde, artık biraz olsun hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda hemen somurtmaya başlıyordu. Böyle zamanlarda ağladığında yine bir sevimliliği olurdu ama bazen ne kadar azarlarsam azarlayayım tek damla gözyaşı dökmeden insanı sinir edecek kadar salağa yatar ya da o keskin bakışlarını bana doğrultup hedef alırcasına gözlerini dikerdi. Eğer hayvani elektrik denen bir şey gerçekten varsa Naomi’nin gözlerinde bundan bol miktarda bulunduğu emindim. Neden derseniz, bir kadına ait olmayacak denli delici, güçlü, hiddetli o gözlere, tüm bunlar yetmezmiş gibi dipsiz derinlikte bir tür cazibeye de sahipti. Kimi zaman, şöyle biraz uzunca baktığında ürperdiğimi hissederdim.

YEDİNCİ BÖLÜM

O sıralar kalbimde birbiriyle tezat içindeki iki duygu, hayal kırıklığı ve sevgi, bir gün birinin bir gün öbürünün öne geçtiği bir mücadele içindeydiler. Yanlış bir seçim yaptığımı, Naomi'nin beklediğim kadar zeki olmadığını, ne kadar olumlu bakmaya çalışırsam çalışayım bu gerçeği inkâr etmenin artık imkânsız olduğunu, kızın ileride mükemmel bir hanımefendi olacağına dair arzumun artık tamamen bir hayalden ibaret olduğunu anlamıştım. "Aile terbiyesi almadığı ortada, Senzoku mahallesinden çıkma bir kız ancak kafede hostes olabilir, o karakterle ne kadar eğitmeye çalışırsam çalışayım boş." Aklımda bu düşüncelerle artık durumu tamamen kabullenmeye başlamıştım. Fakat bir yandan bu kabullenışı yaşarken, diğer yandan da kızın bedeni beni her zamankinden daha fazla cezbediyordu. Evet, "beden" sözcüğünü özellikle kullanıyorum. Neden dersiniz beni cezbeden kızın teni, dişleri, dudakları, saçları, gözleri ve diğer fiziksel özellikleriydi; bu cezbenin ruhsal hiçbir tarafı yoktu. Yani kızın akli beni hayal kırıklığına uğrattırken, bedeni giderek daha fazla idealimdeki, hayır, idealimdekini de

aşan bir güzelliğe kavuşuyordu. “Salak kız”, “ümitsiz vaka” diye düşündükçe ne fena ki güzelliğine daha da fazla kapılıyordum. Benim için gerçekten talihsiz bir durumdu. Kızı “yetiştirme” amaçlı o saf hislerimi giderek unutmaya, tam tersi istikamette, kızın beni çektiği yöne doğru sürüklenmeye başlamıştım. “Bu iş böyle gitmez,” dediğim noktada ise artık çok geçti.

“Dünyada öyle her iş insanın istediği gibi gitmez. Ben Naomi’yi hem ruhsal hem de fiziksel yönden güzelleştirmeyi istedim. Ruhsal yönden başarısız oldum ama fiziksel olarak çok güzelleşti öyle değil mi? Bu kadar güzelleşeceğini tahmin bile edemezdim. Bu yöndeki başarıım, diğer taraftaki başarısızlığımı telafi etmez mi?”

Zoraki bu şekilde düşünüyor, bu durumdan tatmin olacak şekilde hislerimi yönlendiriyordum.

“Coci, artık İngilizce derslerinde bana ikide bir ‘salak’ demeyi bıraktın.”

Naomi kalbimdeki değişimi hemen fark etmişti. Derslerden pek anlamasa da ruh hâlimi okumakta son derece kabiliyetliydi.

“Evet, fazla çıkışınca sende ters tepiyor, kaş yapalım derken göz çıkarmayalım dedim, yöntem değişikliğine gittim artık.”

“Hıh,” diye güldü. “E tabii, öyle olur olmadık yere salak, salak deyip durursanız sizi dinleyecek hâlim yok. Ben aslında o soruların çoğunun cevabını da biliyordum ama sizi gıcık etmek için bilmiyor numarası yapıyordum, anlamadınız mı?”

“Bak ya, sahiden mi?”

Naomi’nin gururuna yediremediği için kuru sıkı attığını bildiğim hâlde şaşırmış gibi yapmıştım.

“Herhalde yani. O soruları kime sorsan cevaplar. Onları bilmediğimi sandığınız için asıl salak sizsiniz. Her kızdığınızda öyle komiğime gidiyordu ki anlatamam.”

“Bak sen şu işe, nasıl da avanak gibi kandım.”

“Nasılmış? Siz mi akıllıymışsınız ben mi?”

“Seninle baş edilmez, Naomi.”

Keyfi yerine gelmiş, katıla katıla gülüyordu.

Bakın değerli okurlar, biraz ani olacak ama şimdi size tuhaf bir hikâye anlatacağım, lütfen gülmeden dinleyin. Eskiden, ortaokul zamanları, tarih dersinde Antonius ve Kleopatra’nın hikâyesini öğrenmiştik. Muhtemelen siz de biliyorsunuz, o Antonius, Octavianus’un ordularıyla Nil Nehri üzerinde çarpışıyor. Antonius ile beraber olan Kleopatra durumun kötüye gittiğini görür görmez gemisini geri döndürüp kaçıyor. Gel gör ki Antonius bu vicdansız kraliçenin gemisinin kendisini bırakıp gittiğini gördüğünde, ölüm kalım mücadelesinin tam ortasında olmasına rağmen, savaşı mavaşı unutup kendi de hemen kadının peşine takılıyor.

“Beyler,” demişti, tarih öğretmenimiz, “bu Antonius denen adam bir kadının kuyruğuna takılıp hayatını kaybetti; tarihte böyle salaklık edene az rastlanır. Tarih boyunca eşi benzeri görülmemiş bir maskara. Koskoca bir kahramanın bu duruma düşmesi şaşılacak şey...”

Öğretmenin anlatışı öyle komikti ki öğrenciler yüzüne karşı kahkahalarla gülmüştü. Gülenlerin arasında kendimin de olduğunu söylememe gerek yok.

Şuna gelmek istiyorum. O zamanlar bu koca Antonius’un nasıl olup da böyle vicdansız bir kadına kapıldığını bir türlü anlayamamıştım. Sadece Antonius da değil. Hemen ön-

cesinde Sezar gibi bir kahraman da Kleopatra'ya kendini kaptırıp halkın gözünden düşmüştü. Başka da bir sürü örnek var. Tokugava dönemindeki aile kavgalarına, ülkelerin yükseliş ve düşüşlerinden geriye kalan izlere bakın; perde arkasında mutlaka dehşetengiz bir baştan çıkarıcının oyunlarına rastlarsınız. Peki bu oyunlar, oyuna gelenlerin hemen kanacakları kadar kurnazca, ustalıkla kurulmuş oyunlar mı derseniz, bana pek de öyle değiller gibi geliyor. Kleopatra istediği kadar zeki olsun, herhalde Sezar ve Antonius'tan daha bilge olacak hâli yok. Kadın samimi mi, doğru mu söylüyor, yalan mı söylüyor anlamak için kahraman olmaya gerek yok. Biraz dikkatle fark edilecek şeyler bunlar. Buna rağmen, sahiden de mahvolacağını bile bile kandırılmak ise omurgasızlığın aşırıya kaçanı. Eğer anlatılan gerçekse, demek ki kahraman diye anlattıkları bu kimseler pek de matah tipler değil. İçimden bunları geçirmiş, Marcus Antonius'un "tarih boyunca eşi benzeri görülmemiş bir maskara" oluşuna ve "tarihte böyle salaklık edene az rastlandığına" dair öğretmenimizin eleştirilerini olduğu gibi kabul etmiştim.

Şu an bile öğretmenimizin o günkü sözlerinin kulaklarımda yankılandığı, herkesle beraber gülüşümü hatırladığım anlar oluyor. Bunları her hatırladığımdaysa artık bu sözlerle gülme hakkımın kalmadığını acı bir şekilde hissediyorum. Çünkü şimdi, Romalı kahramanın ne sebeple bu salaklığı yaptığını, o Antonius'un nasıl olup da tıpış tıpış gidip o baştan çıkarıcının tuzağına düştüğünü, neler hissettiğini anlamakla kalmıyor ona karşı sempati beslemekten dahi kendimi alamıyorum.

"Erkekleri kadınlar kandırıyor," lafı çok söylenir. Fakat bana sorarsanız işin başında buna hiç de "kandırmak" dene-

mez. Başta erkek bile bile “kandırılmak” ister, bundan hoşlanır. Bir kadına vuruldu mu, kadının sözleri doğru da olsa yalan da olsa, hepsi kulağına hoş gelir. Kadın arada sahte gözyaşları akıtarak omzuna yaslandığında:

“Bak sen şuna, beni kandırmaya çalışıyor. Seni gülünç, sevimli şey seni. Aklından neler geçtiğini harfiyen biliyorum. Emeginin hakkını vereyim de kandırılayım bari. Hadi istediğin kadar beni kandır...” diyen erkek; işte böyle bir iyilikseverlikle, sanki bir çocuğu sevindirmek istermişcesine, bile isteye bu oyuna gelir. Böylece, kandırılmadığını, asıl kandıranın kendisi olduğunu düşünüp içten içe güler.

Buna kanıt olarak da kendimi ve Naomi’yi gösterebilirim.

Naomi: “Ben senden daha akıllıyım, Coci,” der, beni tamamen kandırdığını sanardı. Ben aptal rolünü oynar, kandırılmış taklidi yapardım. Benim için, kızın sıg yalanını yüzüne vurmaktansa, onu gururlandırmak, sevinen yüzünü görmek çok daha mutluluk vericiydi. Hatta burada kendi vicdanımı tatmin edecek bir mazeret bile bulmuştum. Şöyle diyordum: “Farz edelim Naomi o kadar da akıllı bir kız değil, yine de akıllı olduğuna dair özgüven kazanmasını sağlamakta bir fenalık yok. Japonya’da kadınların en başta gelen zaafları sağlam bir özgüvenlerinin olmaması. Bu yüzden Batılı kadınlara nazaran çok ürkek görünüyorlar. Modern zamanlarda güzel kadın olmak yüz güzelliğine değil, parlak bir zekâyı yansıtan yüz ifadesi ve tavırlara bakıyor. Varsın özgüven noktasına kadar gitmesin de basit bir kendini beğenmişlik olsun; ‘Ben zekiyim’, ‘Ben güzelim’ diye kendini inandırmak, sonuçta o kadını güzelleştiriyor.” Böyle düşündüğüm için, Naomi’yi kendi zekâsını övme huyundan

dolayı uyarmamış, bilakis bu huyunu körüklemiştim. Kıza her seferinde kolayca kanıyor; özgüveni daha da güçlenecek şekilde onu yönlendiriyordum.

Bir örnek verecek olursam o sıralar Naomi'yle sık sık iskambil ya da strateji oyunları oynardık ve istesem kazanabileceğim hâlde, bilerek onun kazanmasını sağlardım. Kız giderek "Oyunlarda ben çok daha iyiyim," diye düşünmeye başlamış, "Gel bakalım, Coci efendi, gel de dersini vereyim," diyerek, beni iyice küçük gören bir tavırla meydan okur olmuştu.

"Hadi o zaman rövanşa. Yahu ben kendimi versem yenilirim mi sanıyorsun? Karşımda toy biri var diye gafil avlandım işte..."

"Hadi, hadi yendikten sonra konuş."

"Gel bakalım! Nasıl oynanırmış göstereyim!"

Bu sözleri sarf ettikten sonra mahsus kötü hamleler yapıp yine yenilirdim.

"Ne oldu, Coci efendi? Gencecik çocuğa yenilmek nasıl-mış? Ne desen boş artık, benimle aşık atamazsın. 31 yaşında koca adam 18 yaşında çocuğa nasıl yenilir ya? Oynamayı bilmiyorsun herhalde."

Sonra da, "Akıl yaşta değil baştadır diye boşa dememişler," ya da "Salak olan kimmiş? Hiç boşuna üzülme," der, iyice havaya girip küçümser bir tavırla "hıhıh" diye gülerdi.

Fakat asıl korkunç olan tüm bunların vardıgı sonuçtu. Başlarda kızın gönlü olsun diye diye yeniliyordum, en azından ben öyle düşünüyordum. Gel gör ki bu bir alışkınlık hâlini alınca Naomi sahiden kendine güvenmeye başladı. Bu sefer de ne kadar uğraşırsam uğraşayım artık gerçekten de onu yenemez olmuşum. İki kişi arasındaki zafer ve ye-

nilgide belirleyici olan sadece zekâ değil, burada “şevk” de devreye giriyor. Başka bir deyişle hayvansal elektrik. Hele bahsettiğimiz kumarsa bu daha da geçerli. Galibi belirleyecek olan oyunu oynarken Naomi daha en başından kendini tamamıyla oyuna verir, öyle bir coşkuyla hamleler yapardı ki ben karşısında yavaş yavaş ezilir, oyunda geriye düşerdim.

İyice havalara giren Naomi, “Kuru kuruya sıkıcı oluyor, ortaya bir şeyler koyalım,” demeye, bahis yoksa oynamamaya başlamıştı. Bahisler çoğaldıkça benim kayıplar da birikiyordu. Cebinde 1 kuruş bile olmayan Naomi 10, 20 diye kafasına göre bahis miktarını belirliyor, cebini istediği gibi harçlıkla dolduruyordu.

“30 yenim olsa şu istediğim elbiseyi alabilirim, ne yap-sak, iskambil mi oynasak?” diye meydan okuyordu. Arada kaybettiği de olurdu ama o zaman da başka bir “numara”ya başvurur, eğer illaki o parayı istiyorsa, kazanmak için elinden geleni ardına koymazdı.

Naomi her istediğinde bu “numara”ya başvurabilmek için oyunlarımız sırasında genelde bol, gecelik gibi bir şeyi, mahsus gayet serbest bir şekilde giyerdi. Oyun kötüye gittiğinde açılıp saçılır, yakasını açmaya, bacaklarını çıkarmaya, baktı olmuyor dizime yaslanıp yanağımı okşamaya, makas almaya başlar, baştan çıkarabilmek için ne varsa denerdi. Bu “numara”lar karşısında sahiden etkilenip zayıflardım. İçlerinde en son çare olarak başvurduğu yöntemi ise burada yazmam pek uygun kaçmaz. Buna başvurduğunda zihnim bulanır, gözlerim kararır, oyunu moyunu unuturdum.

“Bu yaptığına hile denir ama Naomi...”

“Hile mile değil, bu da oyuna dahil.”

Aklım başımdan gider gibi olup gözlerimin önüne san-

ki bir sis perdesi inmiş gibi hissederken, belli belirsiz tek görebildiğim tamamına yayılan cilveli ifadesiyle Naomi'nin yüzü olurdu. Yalnızca, sırtırmış gibi tuhaf bir gülümsemenin yayıldığı o yüz...

“Hile yapıyorsun, hile. İskambilde böyle şey yapılmaz.”

“Hıh, niye yapılmasınmış? Erkeklerle kadın kapışılıyorsa her türlü hamle yapılır. Başkaları da yapıyor. Ablam evde erkeklerle hana* oynarken böyle bir sürü hamle yapardı; görürdüm küçükken. İskambilin ‘hana’dan ne farkı var?”

Sanırım Antonius da, Kleopatra kalbini fethederken böyle yavaş yavaş direncini kaybetmiş, sonra da ona karşı koyamaz hâle gelmişti. Sevdiğiniz kadın özgüven kazansın diye uğraşmak iyi bir şey ama sonuçta kendi özgüveninizi kaybediyorsunuz. O noktadan sonra da kadının kurduğu üstünlükten kolay kolay kurtulamıyorsunuz. Bu da sizi hiç ummadığınız felaketlere sürüklüyor.

* 48 kartlı ‘Hanafuda’ destesiyle oynanan kart oyunu. Kartlar her bir ayı temsil edecek şekilde 12 gruba ayrılır, her bir grup o ay açan bir çiçeğe (hana) aittir. —çn

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Naomi tam on sekizindeyken, sonbaharda, yazdan kalan sıcağın insanı boğduğu, eylül başlarında bir akşamüzeriydi. O gün işler yoğun olmadığı için şirketten bir saat kadar erken çıkmış, Omori'deki eve dönüyordum. Bahçe kapısından girdiğimde tesadüf eseri, hiç tanımadığım bir delikanlıyı Naomi'yle bir şeyler konuşurken gördüm.

Naomi'yle aynı yaşlarda, eğer büyükse de en fazla 19 yaşlarında bir oğlandı. Çivit desenleri olan, beyaz kumaştan yazlık bir kimono giymiş, gösterişli kurdelesıyla yankilerin sevdiği türden hasır bir şapka takmış, elinde bir çubuk, ta-kunyasının ucuna vura vura kızla konuşuyordu. Yüzü kanlı canlı, kaşları kalın, ağzı burnu düzgün ama tüm suratı sivilce kaplı bir oğlandı. Oğlanın ayak ucunda çömelmiş olan Naomi çiçekliğin arkasında kaldığı için ne yaptığını tam olarak göremiyordum. Zinyaların, alev ve tespihçiçeklerinin arasından yalnız yüzünün profili ve saçları seçiliyor, onlar da bir görünüp bir kayboluyordu.

Oğlan beni fark edince şapkasını çıkarıp başıyla selam verdikten sonra Naomi'ye dönüp, "Görüşürüz," dedi ve hızla kapıya doğru geldi.

Bu sırada Naomi de, “Hoşçakal,” diyerek ayağa kalkmış; “Hoşçakal,” diye ardına bakmadan cevap veren oğlan önünden geçerken yüzünü saklamak istercesine elini şapkasının siperliğine götürüp bahçe kapısından çıkmıştı.

“Kim o adam?”

Kıskançlıktan ziyade görüntünün tuhaflığını vurgulayarak, hafif bir merakla sormuştum.

“O mu? O benim arkadaşım, adı Hamada...”

“Ne zaman arkadaş oldunuz?”

“Oldu bayağı... O da İsarago’ya şan dersi almaya geliyor. Yüzü sivilce kaplı, biraz çirkin ama sen onu bir de şarkı söylerken gör. İyi bir bariton. Geçen konserde aynı *quartet*’teydik.”

Durup dururken oğlanın yüzünün çirkinliğinden bahsettiği için bir an şüphelenip kızın gözlerine baktım fakat o gayet rahat, her zamanki hâinden farksızdı.

“Arada uğruyor mu?”

“Hayır, bu ilk. Civarda olduğu için uğramış. Dans kulübü kuracakmış yakında, benim de katılmamı istiyor.”

Durum pek hoşuma gitmemişti ama kızı dinledikçe delikanlının sadece bu konuda konuşmak için geldiğine ikna olmuşum. Zaten Naomi’yle oğlanın tam benim eve dönüş saatlerimde bahçede konuşuyor olması şüphelerimi ortadan kaldırmaya yetiyordu.

“Ne yapacaksın peki, dansa başlayacak mısın?”

“Bir düşüneyim dedim ama...” Aniden, bir kediye severmişcesine sesini inceltip: “Gideyim mi? Gideyim ya n’olur! Sen de katıl kulübe, beraber öğreniriz, hadi,” dedi.

“Ben de katılabilir miyim ki?”

“Tabii ya, isteyen katılıyor. İsago’daki Sugisaki Hoca’nın

tanıdığı bir Rus öğretiyor. Sibirya'dan kaçıp gelmiş. Parası olmadığı için zordaymış bayağı. Hoca da ona yardım olsun diye bu kulübü kuruyor. Ne kadar çok öğrencisi olursa o kadar iyi... Beni de göndersene n'olur!"

"Sen tamam da ben öğrenebilir miyim ki?"

"Hemen öğrenirsin ya n'olacak."

"Müzikten de hiç anlamam ki."

"Zamanla kendiliğinden öğrenirsin onu... Hadi ama sen de yapmazsan olmaz. Ben tek başıma öğrensem kiminle dans edeceğim? Hadi ya, beraber dans etmeye de gideriz arada. Her gün her gün evde durmaktan sıkıldım."

Naomi'nın bu sıralar evdeki hayattan sıkılmaya başladığının az çok farkındaydım. Şöyle bir düşününce, Omo-rî'deki eve yerleştiğimizden beri neredeyse 4 sene geçmişti. Bu süre boyunca "masal evi"ne kapanıp dış dünyayla ilişkimizi kesmiş, evde sürekli birbirimizin yüzüne bakıyorduk. Her ne kadar farklı farklı "oyunlar" oynasak da kızın sıkılmaya başlaması normaldi. Üstelik Naomi her şeyden çok çabuk sıkılır, başta kendini tamamen kaptırsa bile bu asla uzun sürmezdi. Buna rağmen, bir şey yapmadan bir saat bile yerinde duramaz, iskambilden, büyük taktikten, aktris taklitlerinden bıkip da yapacak bir şey kalmadığında öylece bırakıp dönüp bakmadığı çiçekliğe dadanır, toprağı havalandırır, tohum eker, sular; tüm bunlar ise yalnızca bir süreliğine onu oyalardı.

Sırtüstü yattığı kanepenin üzerinde "Off, çok sıkıldım, yapacak bir şey yok mu?" diye okuduğı romanı bir yana fırlatıp esnediğini gördükçe, bu tekdüze hayatımıza nasıl bir yenilik getirebilirim sorusu aklıma gelirdi. Tam da bu zamana denk gelmişti. "Tabii ya, bu dans işi hiç de fena

değil aslında. Naomi de artık üç sene önceki Naomi değil. Kamakura'ya gidişimizin üzerinden çok sular aktı. Şöyle güzel bir giyinip kuşanıp sosyal hayata girse hanımların birçoğundan geri kalmaz.” Kurduğum bu hayal bana tarif edilemez bir gurur veriyordu.

Daha önce de söyledim ama benim okul zamanlarından beri öyle çok yakın arkadaşım olmadığı gibi, bugüne kadar gereksiz insan ilişkilerinden de kendimi uzak tutarak yaşadım. Fakat sosyal hayattan hoşlanmamak gibi bir durumum asla olmadı. Taşralı oluşum, sahte kibarlıkları beceremeyişim, insanlarla uğraşmaktaki maharetsizliğimden dolayı içe kapanık olsam da tam da bu sebeplerden dolayı o gösterişli sosyal hayatın özlemini duyuyordum. Naomi'yle evlenmemin en büyük sebeplerinden biri de her gün beraber dışarı çıkıp orada burada gezme, ahalinin övgülerini duyma isteğimdi. Sosyal ortamlarda, “Eşin ne kadar da şık, zarif,” desinler istiyordum. Bu arzunun da etkisiyle kızı sürekli bu “kuş kafesi”ne kapatmaya gönlüm el vermiyordu.

Naomi'nin anlattığına göre Aleksandra Schlemskaya isimli bu Rus dans öğretmeni bir kontun karısıydı. Kocasının kont, devrimin hengamesinde ortadan kaybolmuştu. İki de çocukları vardı fakat onların da nerede olduklarından habersiz olan kadın zar zor kendini Japonya'ya atabilmişti. Hayatını idame ettirmekte güçlük çektiği için bir dans sınıfı açmaya karar vermişti. Naomi'nin müzik hocası Harue Sugisaki Hanım kadına destek için bir kulüp organize etmiş, kulübün başına da bu Hamada adındaki Keio Üniversitesi'ne giden oğlan geçmişti.

Dans dersleri için seçilen yer Mita'daki Hijiri yokuşunda, Batı enstrümanları satan Yoşimura isimli bir mağaza-

nın ikinci katıydı. Kadın haftada iki kez pazartesi ve cuma günleri burada ders verecekti. Üyeler saat 4 ile 7 arasında kendilerine uygun bir saat belirleyip atölyeye gidecekler, her gidişlerinde 1 saat ders alacaklardı. Kişi başına 20 yen olan ücret her ay önceden ödenecekti. Naomi'yle beraber gidersek ayda 40 yen tutacaktı. Her ne kadar öğretmen Batılı da olsa kurs ücretini aşırı pahalı bulmuştum. Naomi'ye göreyse ister Japon dansı olsun ister Batı dansı, bunlar bir lükstü ve bu kadar tutması gayet normaldi. Üstelik çok fazla eğitime gerek kalmadan, yatkın biri bu işi 1 ayda, en beceriksizi ise 3 ayda kıvırırdı. O yüzden fiyat pahalı gibi görünse de bu işin oluru buydu.

“Asıl önemli olan Schlemskaya Hanıma yardım etmek zaten. Eskiden kontesmiş, şimdi bu kadar düşmesi yazık değil mi? Hamada'nın dediğine göre danslarda çok iyiymiş, sadece sosyal danslar da değil, isteyen olursa sahne dansları da öğretiyormuş. Dans edeceksen mutlaka işin erbabından alacaksın dersi; bizimkilerden öğrenilmez.”

Naomi daha bir kez bile karşılaşmadığı kadına methiyeler düzüyor, danstan çok anlarmış gibi konuşuyordu.

Böylece kulübe katılmaya karar verdik. Her pazartesi ve cuma Naomi'nin müzik dersi bittiğinde ve ben de şirketten çıktığımda, saat 6'dan önce doğrudan Hijiri yokuşundaki enstrüman mağazasına gidecektik. İlk gün saat 5'te Maçida İstasyonu'nda Naomi'yle buluşup oradan beraber yola çıktık. Yokuşun ortasındaki mağaza daracık kapılı, ufak bir yerdi. İçeride piyano, org, gramafon gibi bir sürü enstrüman ve alet sıkış tıkış dizilmişti. İkinci katta dans başlamış olacak ki gürültülü adımların ve gramfonun sesi duyuluyordu. Yukarı çıkan merdivenin eşiğinde toplanmış, Keio'lu

öğrencilere benzeyen 5-6 oğlanın gözlerini Naomi'yle bana dikip bakmaları pek hoşuma gitmemiştir. Tam o sırada biri yüksek sesle, samimi bir havayla “Naomi,” diye seslendi. Öğrencilerden biriydi. Koltuk altına –düz mandolin mi diyorlar?– aynı bizim gekkiniyi* andıran bir enstrümanı sıkıştırmış, mızrapla metal tellerini çalarak akord ediyordu.

“Selam.”

Naomi bir kızdan beklenmeyecek tonda, tam bir öğrenci ağzıyla karşılık vermişti.

“Sen niye burda duruyorsun Ma-çan? Dansa katılmayacak mısın?”

“Yok yaa.”

Ma-çan diye seslendiği oğlan sırtta sırtta mandolini bir rafın üzerine koydu.

“Kimse kusura bakmasın. Ayda 20 yen ne demek ya?”

“Sıfırdan öğretecek işte, daha ne olsun?”

“Herkes öğrenecek nasıl olsa, birini yakalar ondan öğrenirim. Altı üstü dans, o kadarı yeter. Nasıl fikir ama?”

“Kurnaza bak! Aklını seveyim senin. Hamada nerede, yukarıda mı?”

“Yukarıda, git bak.”

Bu mağaza civardaki öğrencilerin “toplanma” yeriymiş anlaşılan. Naomi de arada uğruyor olacak ki mağazadaki çalışanların hepsini tanıyordu.

Naomi'yi takip edip merdivenlerden yukarı çıkarken, “Kimdi o aşağıdaki öğrenciler?” diye sordum.

“Keio'nun mandolin kulübünden onlar. Kaba konuştuklarına bakma, kötü tipler değiller.”

* Ay lavtası. Dolunayı andıran daire şeklinde bir gövdeye sahip, kısa saplı, telli saz. –çn

“Hepsi arkadaşın mı?”

“Arkadaş demek biraz abartı olur, bazen buraya alışverişe geldiğimde karşılaşşıyoruz, oradan tanıyorum.”

“Hep böyle tipler mi olacak derste?”

“Bilmem ki... Daha yaşlılar çoğunluktadır herhalde, öyle değil mi? Birazdan anlarız.”

İkinci kata çıkıp koridordan dümdüz gidince karşımıza bir atölye çıktı. 5-6 kişi “*One, two, three,*” diyerek ayaklarıyla tempo tutuyordu. Japon tarzı iki odanın zeminindeki tatamiler, altlarındaki ahşaba ayakkabıyla basılabilsin diye çıkarılmıştı. Şu Hamada denen oğlan herhalde zemini kayganlaştırsın diye bir oraya bir buraya koşturup yere ince bir toz serpiştiriyordu. Günler hâlâ uzun, havalar ise sıcaktı. Atölyenin batıya bakan, sürgüleri sonuna kadar çekilmiş penceresinden içeri giren akşam güneşinin soluk kırmızı ışıklarının sırtını yıkadığı, üzerine beyaz jorjet bir ceket, altına ise lacivert şayak etek giymiş, tam iki odayı ayıran partisionun olduğu yerde duran kişi ise tabii ki Madam Schlemskaya’ydı. İki çocuğu olduğuna göre 35-36 yaşlarında olsa gerekti. Oysa ki en fazla 30 civarı gösteriyordu. Aristokratlara yaraşan asalette, katı bir yüz ifadesi vardı. Bu asalet insanı hayrete düşürecek ölçüde soluk, bembeyaz teninden kaynaklanıyordu muhtemelen. Öte yandan hükmedici yüz ifadesine, şık elbiselerine, göğsünde, parmaklarında parıldayan mücevherlere bakıldığında hiç de öyle zorluk çeken birine benzemiyordu.

Bir elinde kamçı, hoşuna gitmeyen bir şeyler varmış gibi kaşlarını çatmış, alıştırma yapan öğrencilerin ayaklarına bakarak, “*one, two, three,*” diye –Rus aksanıyla “*three*”yi, “*tree*” gibi telaffuz ediyordu– sakın fakat buyurgan bir tavır-

la tekrarlıyordu. Sıra hâlinde dizili öğrencilerin talimatlar doğrultusunda sarsak adımlarla gidip gelmeleri, kadın bir subayın askerleri eğitmesine benziyor, eskiden Asakusa'da, Altın Ejder Sineması'nda izlediğim "Kadınlar Cepheye" müzikalini hatırlatıyordu. Öğrencilerden üçü takım elbiseli, pek üniversite talebesine benzemeyen genç adamlardı. Diğer ikisi ise kız mektebinden yeni mezun olmuşa benzeyen, varlıklı bir yerlerin kızları olsa gerekti. Sade giysilerinin üzerine birer hakama geçirmiş erkek öğrencilerle beraber kararlı bir şekilde dans etmelerine bakıldığında, son derece düzgün hanımlara benziyorlar, kötü bir izlenim bırakmıyorlardı. Madam tek bir adım hatası bile görse hemen: "No!" diye keskin bir şekilde azarlıyor, öğrencinin yanında giderek doğru adımları gösteriyordu. Ezberi kötü olup da, biraz fazla hata yapan olursa: "No good!" diye bağırarak kamçısını yerde şaklatıyor ya da kız erkek demeden öğrencilerin bacaklarını kamçılıyordu.

"Nasıl da tutkuyla öğretiyor değil mi? Ders dediğiniz böyle verilir."

"Dediğiniz gibi Schlemskaya Hoca sahiden de tutkulu. Japon hocalar ne yaparlarsa yapsınlar böyle olmuyor fakat Batılılarda hanımlar bile tavizsiz; izlemesi zevk veriyor. Üstelik bir an olsun durup dinlenmeden, 1 saat de olsa 2 saat de olsa çalışmaya devam ediyor. Bir keresinde bu sıcağa dayanılmaz diye kendisine dondurma vereyim dedim, 'Ders sırasında bunlara lüzum yok,' diyerek kati suretle reddetti."

"Nasıl oluyor da yorulmuyor yahu."

"Batılıların vücutları pek sağlam, bizden farklılar. Ama ne kadar yazık değil mi? Önceden kont karısıymış, yediği önünde yemediği arkasında, devrim yüzünden şu düştüğü duruma bak."

Bekleme odası olarak kullanılan yerde kanepeye oturmuş atölyeyi izleyen iki hanım, hayran hayran konuşuyorlardı. Hanımlardan biri 25-26 yaşlarında, ince ve büyük dudaklı, teleskop balığı gibi yuvarlak suratlı, pörtlek gözlüydü. Saçlarını ayırmadan, alın çizgisinden geriye doğru kirpi kıcı gibi kat kat kabartmış, ense topuzuna kocaman, kemik rengi, kaplumbağa kabuğundan bir firkete geçirmişti. Kalın *Şioze* ipekten, üzerinde Mısır esintili desenler olan kimono kuşağını, ortasında yeşim taşından tokası olan bir kuşak bandıyla sarmıştı. Madam Schlemskaya'nın durumuna acıyan, onu göklere çıkaran hanım buydu. Onu onaylayan diğeri ise ağır makyajındaki pudranın bir kısmı terden seyrelemiş, yüzündeki göze çarpan bazı kırıksıklıklara ve çatlaklara bakılırsa muhtemelen kırklarına yakın bir kadındı. Mahsus mu yapmıştı, doğuştan mı öyleydi bilemiyorum ama tepesinde topladığı kızıl saçları kıvrır kıvırdı. Bedeni zayıf ve ipince, üstü başı ise oldukça renkliydi fakat yüz ifadesine bakılırsa eski bir hemşire falan olmalıydı.

Öğrencilerin bir kısmı bu ikilinin etrafını sarmış, sessizce sırasını bekliyor, alıştırılmalarını bitiren diğerleri ise partnerleriyle kol kola atölyenin köşesinde dans ede ede dönüp duruyordu. Kulüp sorumlusu Hamada kadının vekili miydi yoksa kendi kendine gelin güvey mi olmuştu bilemiyorum fakat dansçılara eşlik ediyor, pikaptaki plakları değiştiriyor, tek başına göz kamaştırıcı bir performans sergiliyordu. Kadınlar dışında, erkeklerden dans öğrenmeye toplumun hangi kesimden insanlar gelir ki diye merak edip baktığımda, ilginçtir, içlerinde kılığı düzgün bir tek Hamada vardı. Geri kalanların çoğu düşük maaşa talim ettikleri belli, üç parçalı kaba saba lacivert takımlar giymiş, bön tiplerdi. Tabii her-

kesin yaşı benden genç görünüyordu; otuzlarında olduğunu tahmin ettiğim tek bir beyefendi vardı. Jaketataya bürünmüş, sarı kalın çerçeveli bir gözlük takmış, sarkan kısımları tuhaf denecek ölçüde uzun, modası geçmiş bir bıyık bırakmış olan bu adam, öğrenciler içinde en geç kavrayan olacak ki madam tarafından durmadan, “*No good!*” diye azarlanıyor, üzerine de “şırak” diye kamçıyı yiyordu. Kamçıyı her yediğinde saf gibi sırtıtıp, “*One, two, three,*” diyerek hareketlerini baştan alıyordu.

Bu tipte bir adam, bu yaşında ne demeye dans öğrenmeye heveslenmişti acaba? Şöyle bir düşününce benim de ondan ne farkım vardı ki? Zaten böyle alengirli şeylere alışık değildim, bir de bu hanımların gözünün önünde o Batılı kadından bağıra çağıra azar işiteceğimi düşündükçe, her ne kadar Naomi’ye eşlik etme bahanesiyle gelmiş olsam da, dans edenlere bakıp soğuk terler döküyor, sıranın bana gelmemesi için dua ediyordum.

“Hoşgeldiniz.”

Hamada iki üç tur dans ettikten sonra sivilce dolu alnındaki terleri sile sile yanımıza gelmişti.

“Geçen rahatsız ettim, kusura bakmayın.”

Bugün benimle selamlaşırken biraz daha kendinden emin görünüyordu. Naomi’ye dönüp:

“Bu sıcakta iyi gelmişsiniz. Baksana, yelpaze var mı yanında? Bu asistanlık işi de hiç kolay değilmiş,” dedi.

Naomi kuşağından çıkardığı yelpazeyi uzattı.

“Hiç fena değilsin, Hamada. Asistanlığı hak ediyorsun. Ne zamandır ders alıyorsun?”

“Ben mi? Yarım sene olmuştur. Ama sen yeteneklisin, çabuk kaparsın. Dansta erkek kadını yönetir, kadın erkeği takip etsin yeter.”

“Buradaki beyler nereden acaba?” diye sordum.

“Bu beyler mi?” Hamada benimle konuşurken daha ki-bardı.

“Çoğu şu Toyo Petrol A.Ş.’nin çalışanları. Sugisaki Hoca’nın bir akrabası şirkette yöneticiymiş. Onun vesile-siyle gelmişler.”

Toyo Petrol çalışanlarıyla sosyal dans! İçimden “nereye düştük” diye geçirip tekrar sordum:

“Şu bıyıklı beyefendi kim peki, o da mı çalışanlardan?”

“Yok, o beyefendi doktor.”

“Doktor mu?”

“Evet, şirketin hijyenden sorumlu danışmanı kendileri. Spor yapacaksan danstan iyisi yok diyor, daha çok o amaçla gelmişler.”

“Doğru mu Hamada?”

Naomi araya girmişti. “O kadar etkili mi ki?”

“Etkili ya. Dans ettiğinde kışın bile terden sıırılsıklam oluyorsun. Spor için ideal. Üstelik gördüğünüz gibi Madam Schlemskaya da nefes aldırıyor.”

“Bu hanım Japonca biliyor mu?”

Deminden beri aklımı kurcalayan soruyu sormuştum.

“Hayır, neredeyse hiç Japonca bilmiyor. Dersleri İngilizce yapıyoruz genelde.”

“İngilizce demek... Anlamasına anlıyorum da konuşma-ya gelince biraz...”

“Ne olacak canım, hepimiz öyleyiz. Schlemskaya Hoca da çat pat konuşuyor zaten. Hatta bizden de beter; hiç me-rak etmeyin. Zaten dans alıştırmasında sözler gereksiz. Yal-nız, ‘one, two, three,’ gerisini de hocanın hareketlerine bakıp anlarsınız...”

“Ah, Naomi Hanım, ne ara geldiniz?”

Seslenen, kaplumbağa kabuğu tokalı, pörtlek gözlü kadındı.

“Aa, hocam. Gel bak, Sugisaki Hoca burada,” diyen Naomi elimden tutup çekerek kadının oturduğu kanepeye doğru gitti.

“Tanıştırayım hocam, Coci Kawai.”

“Aa, öyle mi?”

Naomi’nin yüzü kızarmış, Sugisaki Hanım ötesini sormadan kim olduğumu anlamış olacak ki ayağa kalkıp selam vermişti.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum, bendeniz Sugisaki. Aramıza hoş geldiniz. Naomi, şu sandalyeyi getir hadi.” Naomi’ye seslendikten sonra tekrar bana döndü:

“Buyurun, oturun. Birazdan başlar ama ayakta kalmayın, yorulursunuz.”

“...”

Selamına nasıl karşılık verdiğimi tam hatırlamıyorum ama bir şeyler gevelemiştim herhalde. Böyle *bendenizli* konuşan hanımefendi takımını, karşılarında en zorlandığım gruptu. Üstelik Naomi ile aramdaki ilişki hakkında ne bildiğini, Naomi’nin nereye kadar anlattığını kıza önceden sormayı unuttuğum için bir kat daha heyecanlanmıştım.

“Tanıştırayım efendim...” Kadın benim kıvranıp durma- ma hiç aldırmadan bu sefer de şu kıvrır kıvrır saçlı kadını işaret ediyordu:

“Bu hanımefendi Yokohama’dan James Brown Bey’in eşleri. Beyefendi Oimaçi’deki elektrik şirketinden teşrif etmişler, Coci Kawai Bey...”

Demek bu hanım bir yabancının eşiydi. İçimden, “Zaten hemşireden çok yabancı metreslerine benziyor,” diye geçi-

rirken bir yandan da iyice gerilmiş, eğile eğile selam verip duruyordum.

“Sorduğum için kusura bakmayınız, sizin dansta *first time* mı?”

Kıvırcık beni hemen yakalayıp konuşmaya başlamıştı. “*First time*” deyişi öylesine yapmacık ve bir o kadar da hızlıydı ki ben:

“Hı?” deyip bocalayınca, Sugisaki Hanım:

“Evet, ilk teşrifleri,” diyerek araya girdi.

“Ah, öyleler mi? Ama, nasıl derler, *gentlemen*lerin öğrenmesi *leydiler*den ‘*moa moa difikaruto*’ mu desem, bir başlayınız da gerisi hemen gelir...”

“*Moa moa*”nın ne olduğunu anlamamış, sonradan “more more” demek istediği kafama dank etmişti. “Gentleman”ı *cenruman*, “*little*”ı “*rirul*” diye telaffuz ediyor, araya durmadan İngilizce kelimeler sokuşturuyordu. Üstelik Japonca’yı da tuhaf bir aksanla konuşuyor, her üç kelimenin arkasına bir “*nasıl derler*” ekleyip nefessiz devam ediyordu.

Konuyu tekrar Madam Schlemskaya’ya getirdi; oradan dansa, oradan dil öğrenmeye, oradan da müziğe atladı... Beethoven’ın sonatası şöyleydi, 3. Senfoni böyleydi, şu firmanın plağı bu firmadan daha iyiydi, şunun ki daha kötüydü diye anlatırken ben iyice sinip sus pus olduğum için bu sefer de diğer hanıma dönüp taramalı tüfek gibi konuşmaya devam etti. Kadınla konuşurken seçtiği sözcüklere bakılırsa bu Brown’ın karısı aynı zamanda Madam Sugisaki’nin de piyano öğrencisi olmalıydı. Ben de böyle durumlarda uygun zamanı kollayıp müsaade istemekten aciz olduğum için iki çenebaz arasına sıkıştığım âna lanet edip, ister istemez sonuna kadar muhabbetlerini dinlemek zorunda kaldım.

Nihayet, bıyıklı doktor başta olmak üzere petrol şirketi grubunun çalışması bitince Sugisaki Hanım Naomi'yle beni Madam Schlemskaya'nın yanına götürüp önce Naomi'yi sonra da beni –muhtemelen Batı'daki “önce bayanlar” âdetine uyuyordu– son derece akıcı bir İngilizceyle tanıttı. Naomi'yi tanıştıtırırken “*Miss Kawai*” demişti. İçimden, “Bakalım Naomi bir Batılı karşısında nasıl davranacak?” diye geçirerek meraklanmıştım. Normalde burnundan kıl aldırmayan o Naomi bile kadının karşısına çıkınca biraz afallamış, kadın bir iki bir şey söyleyip o asil bakışlarla gülümseyip elini uzatınca, kıpkırmızı olup ağzını açamadan belli belirsiz tokalaşmıştı. Ben ise daha beterdim. Dürüst olmak gerekirse o bembeyaz heykel gibi figüre başımı kaldırıp bakmaya cesaret edememiştım. Başım öne eğik, sesi mi çıkarmadan, üzerinde sayısız elmas tanesinin parladığı eli usulca sıkabilmişim sadece.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kaba saba biri olmama rağmen hobi olarak modayı sevdiğimi, her konuda Batı akımlarını taklit ettiğimi çoktan anlamışsınızdır. Gönlümün istediğini yapabilecek kadar yeterli param olsaydı belki de Batı'ya gidip, orada yaşar, Batılı bir kadınla evlenebilirdim. Fakat durumum buna el vermediği için en azından Batılı havası olan bir Japonla evleneyim deyip Naomi'yi seçtim. Zaten param olsaydı da tipten kaybedebilirdim. Ne de olsa 1.57 boy, esmer ten, bozuk dişlerle; o heybetli fiziğe sahip bir Batılıyı eşim yapabileceğimi düşünmek haddimi bayağı aşmak oluyor. "Japon'a en iyi eş yine Japon'dan olur, benim için en iyisi Naomi gibi biri," diye düşünüyor, yaptığım seçimden nihayetinde memnuniyet duyuyordum.

Ama yine de beyaz ırktan bir kadına yakınlaşabilmek beni sevindiren bir şeydi – yok, sevinçten de öte bir gurur vesilesiydi. Açıkçası insan ilişkilerindeki beceriksizliğimden ve dil konusundaki yeteneksizliğimden artık usanmış, ömrüm boyunca böyle bir şansın karşıma çıkabilmesinden umudu kesmiştim. Tek yaptığım arada yabancı kumpanya-

ların operalarını izlemek, yabancı film aktrislerinin yüzlerine bakmak ve hülyalı bir şekilde onların güzelliğini arzulamaktı. Tüm bunlara rağmen dans dersleri Batılı bir kadına –üstelik de bir kontese– yaklaşma şansı vermişti. Harrison Hanım gibi yaşlı bir kadın dışında, Batılı bir bayanla el sıkışma “onuruna” hayatımda ilk kez o an erişmiştim. Madam Schlemskaya o “beyaz elini” uzattığında öyle heyecanlanmışım ki elini sıkıp sıkmamakta tereddüt etmiştim.

Naomi’nin elleri de hoş, kanlı canlıydı; uzun ince parmakları vardı. Zarif değillerdi diyemem asla. Ama o “beyaz eller” Naomi’ninkiler gibi aşırı narin değildi. Dolgun, etli avuç içleri; yumuşacık, uzun ama kırılğanlıktan, cansızlıktan eser olmayan parmakları vardı. Aynı anda hem “dolgun” hem de “güzel” olan ellerdi. Benim edindiğim izlenim buydu. Parmaklarındaki göz gibi parlak, kocaman yüzükleri bir Japon taksa hiç yakışmazdı; oysa yüzükler onun parmaklarını daha güzel gösteriyor, ona zarif, gösterişli bir cazibe katıyordu. Naomi’yle arasındaki en büyük fark ise teninin o anormal ölçüdeki beyazlığıydı. O saydam beyazlığın altındaki mermer çizgilerini andıran ince, mor damarlar insanın içine işleyen güzellikteydi. O güne dek Naomi’nin elleriyle oynayıp, “Ellerin gerçekten çok güzel, Batılıların elleri gibi bembeyaz,” diye övüp durmuştum. Oysa üzülerek görüyordum ki alakası yoktu. Naomi’nin elleri de beyaz olmasına beyazdı ama bu hiç de sağlıklı bir beyazlık değildi. Hatta Madam’ın ellerini gördükten sonra simsiyah görünmeye başlamıştı. Dikkatimi çeken bir diğer nokta da kadının tırnaklarıydı. Sanki on parmağının onuna da aynı midyeden birer tane iliştirilmişcesine, bakanın içine ferahlık verecek şekilde hizalı tırnaklarının uçları pespembe parlamakla kal-

mıyor, herhalde Batı'daki yeni bir moda olacak ki hepsinin uçları üçgen şeklinde kesilmiş, sivri bir şekilde uzanıyordu.

Naomi'nin benden bir üç santim daha kısa olduğunu önceden de söylemiştim. Madam ise Batı ölçülerine göre minyon sayılabilirdi ama yine de benden uzundu. Giydiği uzun topukluların da etkisiyle, dans ederken başım tam göğsünün açıkta kalan kısmına denk geliyordu.

İlk defa "*Walk with me!*" diyerek sırtıma kolunu dolayıp *One-Step* adımlarını öğretirken, bu kapkara suratım kadının tenine dokunacak diye nasıl çekindiğimi anlatamam. O pürüzsüz, tertemiz deriyi uzaktan izlemek bana yeterdi. Elini sıktığımda bile mahcupken, şimdi, memeleriyle aramızdaki tek engel o yumuşacık ipek giysi kalacak şekilde bana sarıldığında, asla yapmamam gereken bir şey yapıyormuş hissediyordum. "Ağzım kokuyor olmasın", "bu vıcık vıcık yağlı ellerim kadını rahatsız etmesin," sırf bunları düşünüyor, arada bir bir tutam saçının değmesi bile ödümün kopmasına yetiyordu.

Üstelik kadından tatlı bir tür koku da yayılıyordu.

Şu mandolin kulübünden öğrencilerin kadının arkasından, "Koltuk altları çok fena kokuyor!" diye konuştuğuna daha sonra şahit olmuştum. Batılılarda koltuk altı kokusu yaygın görüldüğü, kadın da muhtemelen bunu bildiği için kokuyu saklamak adına daha baştan dikkat edip parfüm sıkması olmalıydı. Oysa o parfümle koltuk altı kokusunun birbirine karıştığı o tatlı ekşi, belli belirsiz koku bana hiç de kötü gelmiyor; aksine her burnuma geldiğinde, ifade edemeyeceğim bir şekilde beni cezbediyordu. Bana hiç gitmediğim uzaklardaki ülkeleri, yabancı diyarların muhteşem çiçek bahçelerini anımsatıyordu.

“Ah, demek kadının beyaz teninden bu rayiha yayılıyor,” düşüncesiyle mest olup her seferinde doya doya kokuyu içime çekiyordum.

Benim gibi beceriksiz, dans gibi süslü püslü ortamlara en az uyum sağlayacak tipte biri, Naomi’yi bahane ederek de olsa, bıkmadan usanmadan, bir ay, iki ay demeden, neden mi derslere devam etti peki? Siz sormadan ben itiraf edeyim; tabii ki Schlemskaya Hanım’dan dolayı. Her pazartesi ve cuma öğleden sonra kadının göğsüne yaslanarak dans etmek. İşte bu kısacık bir saat benim en hevesle beklediğim an oluvermişti. Kadının karşısına çıktığımda Naomi’nin varlığını unutuyordum. O bir saat her seferinde tatlı bir içki gibi beni sarhoş ediyordu.

“Coci ne kadar da azimli çıktın, ben hemen bırakırsın sanıyordum...”

“Neden ki?”

“Becerebilir miyim ki?” deyip duruyordun ya.”

Bu yüzden ne zaman aramızda böyle bir konuşma geçse Naomi’ye karşı mahcup hissediyordum.

“Beceremem diyordum ama insan başlayınca bırakamıyor. Hem doktorun da dediği gibi, güzel spor oluyor.”

“Ben sana demedim mi? Fazla düşünmeyeceksin, deneyip bakacaksın. “

Naomi sırrımdan habersiz, böyle söyleyip gülüyordu.

Böylece o kış, yeteri kadar pratik yaptığımıza karar verip artık zamanı geldi diyerek Ginza’daki Kafe El Dorado’ya gittik. O sıralar Tokyo’da dans holleri pek yaygın değildi. Teikoku Oteli’yle, Yokohama’daki Kagetsuen Parkı dışında, ilk açılan yerlerden biri bu kafeydi. Otel ve parkın müdavimleri ise genelde yabancılardı. Oraların kılık kı-

yafet kuralları ve adabıyla uğraşmamak için ilk olarak El Dorado'dan başlamaya karar vermiştik. Aslında mekânı bir yerlerden duyup gitme fikrini ortaya atan Naomi'ydi. Benim ise herkesin gözü önünde dans edecek cesaretim yoktu.

“Olur mu öyle şey, Coci!” Naomi gözlerini bana dikmişti. “Böyle korkak korkak konuşma. Dansta sadece alıştırmayla bir yere gelemezsin. Atılğan olacak, insanların içine çıkıp dans edeceksin ki kendini geliştiresin..”

“Anlıyorum da o atılğanlık bende yok işte Naomi...”

“İyi tamam, ben kendim giderim o zaman. Ya Hamada ya Ma-çan, birini çağırır, gider dansımı ederim.”

“Ma-çan bu mandolin kulübündeki oğlan mı?”

“Evet o. Bir kere bile derse girmedi ama her yere gidip önüne gelenle dans ediyor. Bu aralar iyice ustalaştı. Senden çok daha iyi dans ediyor. O yüzden utanırsan kaybedersin. Ya gel işte gidelim, ben seninle dans etmek istiyorum. Hadi n'olur bak! Hanimiş benim Coci'm, aferim sana, hadi!”

Böylece nihayet gitmeye karar vermiş olsak da bu sefer ne giyileceği tartışmaları başlamıştı.

“Baksana Coci, sence hangisini giyeyim?”

Daha dansa 4-5 gün olmasına rağmen ortalığı velveleye veren Naomi, tüm giysilerini çıkarmış, hepsini teker teker üzerinde deniyordu.

Artık bıkip, “Hah o güzel işte, üstündeki,” diye gelişigüzel cevap verdiğimde, “Sahiden mi? Gider mi ki oraya?” diyerek aynanın önünde bir o yana bir bu yana dönüyor, “Tuhaf durdu. Hiç sevmedim,” diye üzerindeki hemen çıkarıp kırış kırış olan giysiyi sanki paçavraymış gibi tekmeyle bir yana savuruyor, üzerine hemen bir yenisini geçiriyordu. Sonuçta hiçbirini beğenmeyince iş, “Coci yeni bir şey alsana!”ya gelmişti.

“Dansta en gösterişlisinden bir şeyler lazım. Bunları giyersem orada olduğumu fark etmezler bile. Hadi ama! Yeni bir şey alasana! Zaten artık sık sık gideceğiz, elbisesiz olur mu hiç?”

O sıralar aylık gelirim artık hiçbir şekilde kızın müsrifliklerine yetişmiyordu. Normalde para konusunda çok titiz olduğum ve bekârken her ayın giderlerini belirleyip kalanı biriktirdiğim için Naomi’yle eve çıktığımız dönemde parasal olarak gayet rahattım. Ardından Naomi’ye sırılsıklam âşık olmuştum ama şirketteki işimi asla boşlamamış, aynı eskiden olduğu gibi çalışkan, örnek personel olmaya devam etmiştim. Böylece üstlerimin bana olan güveniyle birlikte maaşım da artış göstermiş, yıllık iki ikramiye de eklendiğinde aylık gelirim 400 yene ulaşmıştı. Normal bir yaşantı sürsek gayet rahat edeceğimiz para bir türlü yetmiyordu. Belki fazla ayrıntıya girmiş olacağım ama aylık giderlerimiz en az 250, hatta bazen 300 yeni buluyordu. Bunun 35 yeni kiraydı – başta 20 yen olan kiramız 4 yılda 15 yen artmıştı. Gaz, elektrik, su, yakacak, kuru temizleme masraflarını da çıkarınca geriye kalan 200 ile 230-240 yen arası para nereye gidiyor derseniz onun da çoğu yemeğe gidiyordu.

Buna şaşırırmıyordum. Naomi küçükken biftek ister, onunla tatmin olurdu. Şimdi ise yemek beğenmez olmuştu. Her öğünde, “Şunu istiyorum”, “Bunu istiyorum,” diye yaşına başına bakmadan pahalı taleplerde bulunuyordu. Üstelik malzemeleri alıp evde yemek yapmak zor geldiği için, yakınımızdaki restoranlara sipariş veriyordu.

Canı her sıkıldığında, “Öff, şöyle güzel bir şeyler olsa da yesem,” demek ağız alışkanlığı olmuştu. Önceden yalnız Batı yemeklerini sevse de giderek Japon yemeklerine

de merak salmış, ikide bir, “Oranın çorbalarını bir denemek lazım”, “Şuranın saşimisinden söyleyelim,” diye şımarık şımarık konuşmaya başlamıştı.

Öğlenleri ben şirkette olduğum için Naomi tek başına yedi. Aksi gibi en pahalıya gelen öğün de bu olurdu. Akşamüzeri şirketten döndüğümde sık sık mutfağın bir köşesinde Japon lokantaların yemek getirdiği ahşaptan taşıma kutuları ya da Batı tarzı restoranların yemek kaplarının durduğunu görürdüm.

“Naomi, yine yemek söylemişsin! Hep böyle dışarıdan getirtirsen para mı dayanır. Kadın başına evdesin. Biraz daha tutumlu olsana ya.”

Naomi’nin hiç aldıracağı yoktu.

“Tek başıma olduğum için getiriyorum zaten. Aperatifle, mezesiyle uğraşamam bir de,” diyor, kanepeye kurulup mahsus somurtuyordu.

Tahammül edilecek gibi değildi. Aperatifler bir yere kadar ama kimi zaman pilav yapmaktan bile üşenip dışarıdan getirttiği oluyordu. Ay sonu geldiğinde tavukçudan, kasaptan, lokantalardan, restoranlardan, suşiciden, yılan balığı dükkânından, pastaneden, manavdan gelen alacakların yekûnü o kadar yüksekti ki nasıl olup da bu kadar yediğine şaşırıp kalıyordum.

Yemekten sonra en çok tutan kuru temizlemeydi. Naomi çorabının tekini bile asla kendi yıkamaz, kirlileri topluca kuru temizlemeye gönderirdi. Biraz azarlayacak olsam, daha sözümü bitirmeden, “Ben hizmetçi değilim,” der, “Çamaşır yıkayayım da parmaklarım mı şişsin? Piyanoyu nasıl çalacağım? Hani ben senin hazinendim? Ellerim şişsin mi istiyorsun?” diye eklerdi.

Başlarda ev işleriyle, mutfakla da ilgileniyordu ama bu yalnızca yarım sene – bir sene kadar sürdü. Çamaşırlar hadi neyse ama evin içi gün geçtikçe daha dağınık, daha pis hâle gelmişti. Üstünden çıkardıklarını oracıkta bırakır, yediği kap kacağı toplamaz; ortalık tabaktan, kâsedan, yarı dolu bardaklardan, kirli iç çamaşırlarından, kimono içliklerinden geçilmezdi. Yerleri geçtim; sandalye ve masa üstlerine kadar toz birikmiş, o kadar para verip aldığımız o canım Hint basma perdeler is rengine dönmüş, eski hâllerinden eser kalmamıştı. Sözde ıslıl ıslıl “minik kuş kafesimiz” olacak, bize bir masal evinin havasını tattıracak olan yuvamız; girer girmez, o pis yerlere has ağır kokusuyla bizi karşılıyordu. Artık söyleyecek söz bulamadığımda:

“Sen bahçeye çık da ben temizleyeyim bari şu evi,” diyerek evi silip süpürmeye giriştiğim de olmuştu fakat süpürdükçe her yerden pislik çıkıyordu. Ev o kadar dağınıktı ki hakkından gelmek imkânsızdı.

Böyle olmayacak deyip iki üç defa hizmetçi de tuttum ama kim geldiyse dayanamayıp işi bıraktı. Beş gün sabredebilen yoktu. Zaten baştan böyle bir şey planlamadığımız için evde hizmetçinin yatabileceği bir yer de bulunmuyordu. Baş başaykenki gibi rahat da davranamıyor, biraz oynasalım desek olmuyordu. Üstelik iş yapacak biri olunca Naomi tembelliği iyice abartmış, kılını kıpırdatmadan her şeyi kadına yaptırmaya başlamıştı. Artık eskisinden de rahat, “Şuraya git, şunun siparişini ver gel,” diye gereksiz harcamalarını kadınlara yaptıırıyordu. Sonuçta hizmetçi tutmak hem ekonomik külfet yaratıyor hem de “eğlencemize” engel çıkarıyordu. Zaten kadınlar da çekindiklerinden kalmaları için ısrar etmiyordum.

İşte aylık masraflarımıza bu kadar para gidiyordu. Kalan 100-150 yenden en azından aylık 10-20 yen biriktireyim istiyordum ama Naomi'nin aşırı harcamalarından sıra gelmiyordu. Kendisine her ay bir kimono alıyordu. Muslin bezinden meisen ipeklisi bile olsa, yüzünü ve astarını satın alıp kendi uğraşmadan dışarıda diktirerek üstüne bir de terzi masrafı çıkardığı için 50-60 yen uçup gidiyordu. Bu diktirdiği kıyafetlerden hoşuna gitmeyenleri doğru dürüst giymeden dolabın arka köşelerine tıkıyor, hoşuna gidenleri ise dizleri sökülene kadar giyiyordu. Dolabın içi paçavraya dönen kıyafetlerle doluydu. Bir de “geta” müsrifliği var tabii. Tek parça ahşap oymalar, topuksuzlar, yüksek topuklular, düşük topuklular, dışarıda giymelik, evde giymelik... Bunların 1 çiftinin 7-8 yenden 20-30'a kadar yolu vardı. 10 günde bir yenisini aldığı için hiç de ucuza gelmiyordu.

Artık derslere üzerine hakama geçirmeden, yalnızca kimonosunu giyip gidiyor, sanki eskiden kız öğrenciler gibi hakamanın altına ayakkabı giyince sevinen başkasıymış gibi, “Bu getalara para dayanmıyor, ayakkabı giysen olmaz mı?” dediğimde:

“Seni bilmem ama biz eski Tokyoluyuz, üst baş umurumda değil, yalnız ayaklarımdakiler düzgün olmalı,” der, bana taşralı muamelesi yapardı.

Konseri, tren bileti, ders kitabı, dergisi, romanı derken ikide bir 3-5 yen harçlık da veriyordum. Bunların dışında İngilizce ve müzik derslerine de her ay düzenli olarak 25 yen gidiyordu. 400 yenlik gelirimle bu masraflara yetişmek kolay değildi. Tasarruf etmek şöyle dursun, sürekli hesabımdan para çekmek zorunda kalıyordum; bekârken biriktirdiğim paralar yavaş yavaş eriyip gidiyordu. Bu para

öyle bir şey ki harcamaya bir başladınız mı önünü almak imkânsız. Bu 3-4 yıl içinde tüm birikimlerimi harcamış, meteliksiz kalmıştım.

Benim gibi adamların ortak özelliğidir; maalesef borç erteletme konusunda da berbattım. Kuruşu kuruşuna zamanında borcumu ödemezsem rahat edemeyeceğim için, ay sonu geldi mi çektiğim sıkıntıyı anlatamam. “Böyle harcarsan ay sonunda hesabı nasıl kapatacağız?” diye söylendiğimde, Naomi:

“Kapanmıyorsa bırak beklesinler,” diyordu. “Kaç senedir aynı yerde oturuyoruz. Var mıymış öyle beklememek? İkramiye döneminde ödeyeceğim dersin olur biter. Bu konularda pısırik olmaya gelmez Coci, rahat ol biraz.”

Kendi alışverişlerini nakitle yapıyor, taksitle bir şey aldığı anda taksitleri toplu olarak benim ikramiye dönemine bağlatıyordu. Sen de ödemeleri erteletsene dediğimdeyse:

“Ben öyle şeylere gelemem, o erkek işi,” diyor, ay sonlarında hemen ortalıktan kayboluyordu.

Kısacası gelirimın tamamını Naomi'ye harcıyordum diyebilirim. Üstü başı bir nebze bile olsa daha güzel olsun, zorluk çekmesin, parayı kafasına takmasın, kaygı duymadan gelişsin... Başından beri tek arzum bu olduğu için, söylenip dursam da müsrifliklerine göz yumuyordum. Bu yüzden de başka yerlerden kısmam gerekiyordu. Zaten dışarıda fazla para harcamamama rağmen şirkettekilerle bir araya gelineceği zaman, katılmamanın ayıp olacağını bile bile bir bahane uydurup bu buluşmalardan olabildiğince kaçınıyordum. Bunun dışında da kendi ihtiyaçlarım için kullanacağım parayı, kılık kıyafet ve yemek masraflarımı azami ölçüde kısıyordum. Her gün binmek zorunda olduğum trende

bile, Naomi 2. mevkiye binerken ben 3. mevkiye yetiniyordum. Naomi pilav yapmaya üşendiği, dışarıdan getirmek de masraflı olduğu için pilavı benim pişirdiğim ve yanına yiyecek bir şeyler hazırladığım da oluyordu. Fakat bu Naomi'nin pek hoşuna gitmiyor, "Erkek adamın mutfakta ne işi var, olacak iş değil," diyordu.

"Tüm sene aynı şeyi giymesen de şöyle modaya uygun bir şeyler alsan nasıl olur? Sadece benim güzel giyinmem yetmiyor, bu kılığınla dışarıda senle yürüyemem," de derdi.

Tek eğlencem Naomi'yle dışarıda gezmek olduğu için "modaya uygun" bir şeyler almam da gerekiyordu. Ayrıca beraber çıktığımızda tren bileti de 2. sınıf olmalıydı. Kısacası kızın havasına halel getirmemek için ben de müsriflik yapmalıydım.

Zaten para yetiştirmekte zorlanırken şimdi bir de Schelmskaya Hanım'a aylık 40 yen verecektik. Naomi'ye dans kıyafeti de alırsam işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Naomi ise söz dinlemiyordu. Ay sonundan önce cebimde nakit olduğu için onu kullanmamı istiyordu.

"Bu parayı harcarsak ay sonunu denkleştiremeyiz, anlamıyor musun?"

"Hallolur bir şekilde."

"Nasıl hallolacaktı? Öyle olmuyor işte."

"Niye dans öğreniyoruz o zaman? İyi, tamam, yarından itibaren hiçbir yere gitmiyorum ben."

Kocaman gözlerinde yaşlar biriken Naomi sitemle bana bakıyor, sessizliğe bürünüyordu.

"Naomi kızdın mı?.. Hı? Naomi?.. Baksana bir..."

Yatakta bana sırtını dönüp uyuyor numarası yapan Naomi'yi omzundan sarsıyordum.

“Hadi ama Naomi, bir bana bakasana...”

Tabaktaki balığı diğer yanına çevirir gibi, yumuşacık bedenini hafifçe tutup kendime doğru döndürürken tepki vermiyor, gözleri yarı kapalı, usulca dönüyordu.

“Ne oldu? Kızgın mısın hâlâ?”

“...”

“Hadi ama... Kızacak ne var bunda? Buluruz bir çaresini...”

“...”

“Hadi aç gözlerini artık...” deyip, kirpikleri titreyen gözkapaklarını kaldırdığımda, kabuğunun arasından usulca dışarı bakan midyeler gibi şişkin, doğrudan bana bakan gözlerinde uykudan eser yoktu.

“O parayla alacağım istediğini, anlaştık mı?”

“Zora düşmez misin o zaman?”

“Düşersek düşeriz, hallederim bir şekilde.”

“Nasıl halledeceksin?”

“Memlekete haber yollarım ‘para gönderin’ diye.”

“Gönderirler mi?”

“Gönderirler tabii. Bugüne kadar bir şey istemedim. İki kişi ev geçindirmenin ne kadara patladığını annem de biliyordur mutlaka...”

“Annene ayıp olmasın?”

Naomi umurundaymış gibi konuşsa da aslında ne zamandır içinden “Memleketten istese ya,” diye geçirdiğini biliyordum. Dile benim getirmiş olmamsa tam da kızın istediği şeydi.

“Niye ayıp olsun canım. Ben prensipte hoşlanmadığım için istemedim, o kadar.”

“Niye prensibini değiştiriyorsun peki?”

“Ağladığını görünce üzıldüm de ondan.”

“Öyle mi?” Göğsü kıyıya doğru gelen bir dalga gibi kabarmış, mahcup gülümsüyordu.

“Ağladım mı gerçekten?”

“Artık hiçbir yere gitmem dediğinde gözlerin doldu ya. Tam bir çocuksun ha, koca bebeğim benim...”

“Babacık! Sevimli babacığım benim!”

Naomi bir anda boynuma yapışmış, işlek bir postane-
nin pul memurunun pul basması gibi, dudaklarının kırmızı
mührüyle, alnımı, burnumu, gözkapaklarımı, kulak me-
melerimin arkasını yüzümün her yerini bir santim boşluk
bırakmadan mühürlüyordu. Bu bana sanki bir kamelyanın
ağır, nemli, yumuşak yaprakları durmadan yüzüme düşer-
miş gibi bir haz veriyor, beni başımın yaprakların mis koku-
ları arasında kaybolduğu bir rüya âlemine taşıyordu.

“Neyin var Naomi? Çıldırılmış gibisin?”

“Çıldırdım ya. Beni çıldırtacak kadar sevimli görünü-
yorsun bu gece... Rahatsız mı oldun yoksa?”

“Rahatsız olur muyum hiç? Aksine sevindim, çılgınca-
sına hem de, senin için her bedeli ödemeye hazırım... Ne
oldu? Yine mi ağlıyorsun?”

“Sağol, babacık. Sana müteşekkirim. O yüzden gözyaş-
larıma engel olamıyorum. Tamam mı? Ağlayamayayım mı?
Öyleyse sil lütfen gözyaşlarımı.”

Naomi kimonosunun göğsünden bir mendil çıkarıp
kendi silmeden mendili elime tutuşturmuş, bir yandan da
gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ben silmeye kalmadan,
gözleri, kirpiklerinin ucuna kadar yaşlarla dolmuştu. Ah na-
sıl da ıslak, güzel gözlerdi. Keşke o güzel damlaları kristal-
lere çevirip, usulca alıp saklayabilseydim. Önce yanaklarını

sildim. Ben yusyuvarlak damlalara dokunmamaya çalışarak gözlerinin etrafını silerken damlalar kızın bir gerilip bir gevşeyen teninde farklı farklı şekillere bürünüyor, içbükey, dışbükey merceklerle dönüşüyor, nihayet parçalanıp, daha yeni sildiğim yanaklarının üzerinde ışıktan sicimler oluşturarak tekrar akmaya başlıyordu. Bunun üzerine yanaklarını yeniden silip hâlâ hafif ıslak olan gözkapaklarını okşadım ve mendili, sessizce hıçkıran kızın burnuna götürüp, “Hadi sil burnunu bakalım,” dedim.

Kız sümükürerek birkaç kez burnunu bana sildirtti.

Ertesi gün Naomi benden 200 yen alıp tek başına Mitsukoşi mağazasına gitti. Ben de iş yerinde öğle arasında ilk defa annemden para istediğim bir mektup kaleme aldım.

“... bildiğin gibi her şeyin fiyatı yükseldi, 2-3 yıl öncesiy-le arada dağlar kadar fark var, herhangi bir müsriflik yapmamamıza rağmen aylık giderlere yetişemiyoruz, şehir hayatı çok zor...” diye yazdığımı hatırlıyorum. Anneme karşı nasıl bu kadar rahat yalan söylecek hâle geldiğimi düşününce kendimden korkmuştum. Annemin ise bana inanmakla kalmayıp biricik gelini Naomi’ye de nasıl şefkat duyduğunu birkaç gün sonra elime ulaşan cevabından anlamıştım. Mektubuna “Naomi’ye de en azından bir kimono alırsın,” yazan annem, istediğim paraya ek olarak zarfa fazladan 100 yen daha koymuştu.

ONUNCU BÖLÜM

El Dorado'daki dans cumartesi akşamıydı. Saat yedi buçukta başlayacağı için, beş gibi şirketten eve dönmüştüm. Naomi banyodan çıkmış, makyajını yapmakla meşguldu.

Aynada beni görür görmez, “Hah, giysiler geldi, Coci,” diyerek elini arkaya uzattı. Parmağıyla gösterdiği kanepenin üzerinde Mitsukoşi'ye sipariş verip acilen diktirdiği kimono ve kuşak, paketleri açılmış, yan yana serili şekilde duruyordu. Yaka ve paçaları dolgulu kimonusu, siyaha çalan kıvıllık krep kumaştandı. Üzerinde yeşil yapraklarıyla sarı çiçek desenleri vardı. Kuşağına dalga gibi bezeli iki üç gümüş ipliğin üzerinde eski hanedan kayıkları süzülüyordu.

“Nasıl? Güzel seçmişim değil mi?”

Naomi konuşurken bir yandan da üzerinde hâlâ buhar tüten dolgun omuzları ve boynuna sağlı sollu şaplaqlar atarak elindeki pudrayı sürüyordu.

Fakat dürüst olmak gerekirse bu su gibi yumuşak kumaş, kalın omuzlu, geniş kalçalı, büyük göğüslü kızın üzerine pek yakışmıyordu. Muslin ya da meisen ipeklisi giydiğinde melez kızlarıinki gibi egzotik bir güzelliğe sahip olsa

da nedense böyle resmi giysilere bürününce tersine, ucuz bir görüntü ortaya çıkıyor, o gösterişli desenler de sağolsun, Yokohama'da yabancılara servis yapan pavyon kadınlarına benziyordu. Kız hâlinden gayet memnun görüldüğünden bir şey demesem de böylesine korkunç kılığa bürünmüş biriyle trene binme, dans holüne gitme düşüncesi beni tir tir titretiyordu.

Naomi üzerini giyindikten sonra, “Hadi Coci, sen de lacivert takımını giyeceksin,” demiş, hiç âdeti olmadığı hâlde benim takımı da çıkarıp tozunu silkelemiş, ütölemişti.

“Lacivert değil de kahverengi olanı giyeyim.”

“Salak mısın, Coci? Saçmalama!”

Gözlerini öfkeyle bana dikip o azarlayan tonuyla devam etti: “Akşam toplantılarına lacivert takım ya da smokin giyilir. Yakası da yumuşak değil sert olur. Bu işin *normu* bu, öğrensen iyi edersin.”

“Öyle mi sahiden?”

“Evet canım öyle, hem modern geçiniyorsun hem de en basit şeyleri bilmiyorsun. Bu lacivert takımın bayağı kirli ama fazla kırıışık olmadığı için sorun değil, üzerinde düzgün dursun yeter. Hadi, hazırladım ben. Bu gece bunu giy. Çok geçmeden bir smokin de almamız lazım sana. Yoksa dans etmem seninle ona göre.”

Naomi, “Kravat lacivert ya da siyah kumaştan olacak, papyon gibi bağlayacaksın, normalde rugan ayakkabı giymen lazım ama rugan yoksa normal siyah ayakkabı da olur, kırmızı deriden olmasın yeter, çorap da aslında ipek olmalı ama ipek yoksa siyah, desensiz bir çorap seçmelisin,” diye, artık nereden duyup geldiyse, kılık kıyafet konusunda bir konferans vermiş, sadece kendi giysileriyle uğraşmayıp be-

nim de her giydiğime karışarak, evden çıkışımızı bayağı geciktirmişti.

Mekâna vardığımızda saat yedi buçuğu geçmiş, dans çoktan başlamıştı. Gürültülü bir caz grubundan gelen müziğı dinleyerek merdivenleri çıktığımızda; sandalye-masaları toplanılıp dans holüne çevrilmiş, kapısına “*Special Dance – Admission: Ladies Free, Gentlemen: 3.00*” yazılı bir kâğıt asılmış yemekhanenin kapısında, bilet kesen genç bir garson tarafından karşılandık. Tabii aslında kafeden bozma bir mekân olduğu için dans holü dedimse de öyle ihtişamlı bir yer değildi. Görebildiğim kadarıyla 10 kadar çift dans ediyordu. Sırf bu kadarı bile içeriyi doldurmaya yetmiş gibiydi. Odanın bir köşesinde masa ve sandalyeler iki sıra hâlinde dizilmişti. Biletlerini alıp içeri girenler buradaki masalardan birine geçsinler, ara verdiklerinde burada dinlenip pistteki çiftleri izlesinler diye düşünülmüştü muhtemelen. Daha önce hiç görmediğim erkek ve kadınlar bu masalarda gruplar hâlinde toplanmış sohbet ediyorlardı. Naomi içeri girdiğinde aralarında fısır fısır fısıldaşmaya, ancak bu tip yerlerde tanık olabileceğiniz, anormal diyebileceğim, yarı düşmanlık yarı küçümseme içeren, kuşkulu bakışlarla, kızın gösterişli üst başını tepeden tırnağa süzmeye başladılar.

“Şişşt, şu gelen kıza bakın.”

“O yanındaki tip de ne öyle?!”

Aralarında böyle konuşuyorlardı sanki. Bakışların yalnız Naomi’ye değil onun arkasında iyice büzülüp kalan kendi üzerime de boca edildiğini hissedebiliyordum. Gümbür gümbür çalan orkestranın sesi kulaklarımı çınlatıyor, gözlerimin önünde dans eden bir güruh –benden çok daha iyi

dans edenlerin oluşturduğu bir güruhtu bu– büyük bir daire oluşturmuş, vızır vızır dönüyordu. Tüm bunlar olurken bir yandan da 1.57’lik ufak tefek bir adam oluşum, ilkel insanlar gibi kapkara suratım, çarpık dişlerim, üzerimde ta iki sene önce aldığım çoktan modası geçmiş lacivert takım elbisem olduğu aklıma gelmiş; yüzüm alev alev yanmaya, tüm bedenin titremeye başlamıştı. İçimden, “Bir daha böyle yere gelirim...” diye geçiriyordum.

“Burada böyle durmayalım... Şuradaki masalardan birine mi geçsek?”

Naomi de ortamdan ürkmüş olsa gerek ki kulağıma yapışmış, fısıldıyordu..

“Nasıl yapsak ki? O dans edenlerin arasından mı geçeceğiz?” diye sordum.

“Bir şey olmaz herhalde.”

“Kızım, çarpmayalım şimdi birine.”

“Çarpmadan gideriz o zaman... Bak şu adama, o da aralarından geçti. Biz de geçelim, hadi.”

Naomi’nin arkasına takılıp pisttekileri yarıp geçsem de bacaklarım titrediği, üstüne üstlük zemin de jilet gibi kaygan olduğu için karşı tarafa varana kadar akla karayı seçmiştim. Hatta bir ara yere kapaklanır gibi olunca, “Dikkat etsene!” diyen Naomi’nin kaşlarını çatıp öfkeyle bana baktığını hatırlıyorum.

“Şu masa boş gibi, oraya geçelim hadi,” diyen Naomi, yine de benim kadar ürkmüş görünmüyordu. Meraklı bakışların arasından süzülüp masalardan birine ulaştı. Fakat dans diye tutturan sanki başkasıymış gibi bir süre yerinden kalkmadı. Tedirgin bir hâlde çantasından aynasını çıkarıp orasını burasını düzeltiyor, “Kravatın sola kaymış,” diye beni uyarıyor bir yandan da pisti gözetliyordu.

“Naomiciğim, Hamada da gelmiş bak.”

“Burada canımlı cicimli konuşma lütfen. Naomi Hanım de.”

Yine kaşlarını çatmıştı.

“Hamada gelmiş, Ma-çan da var.”

“Hani neredeler?”

Naomi, “İşte şurada...” diye gösterirken, benim de o yöne doğru parmakla işaret ettiğimi görmüş, panikle sesini alçaltıp, “Ayıp değil mi, indir şu parmağını,” diyerek azarlamıştı.

“İşte şuradalar, pembeli küçük hanımla dans eden var ya, o Ma-çan işte.”

“Selam.”

O sırada Ma-çan yanımıza gelmiş, kendisine eşlik eden kız arkadaşının omzunun üzerinden sırtıyordu. Uzun boylu, şişman kızın pembe elbisesi etli, uzun kollarını açıkta bırakıyordu. Dolgun diye tabir etmektense insanı rahatsız edecek kadar çok diyebileceğim simsiyah saçlarını omuz hizasında kestirmiş, kıvrır kıvrır yapmış, üzerine de kafa bandı şeklinde kurdele takmıştı. Yüzüne gerlirsek, yanakları al al, gözleri kocaman, dudakları kalındı. Ayrıca ukiyo-e resimlerinden fırlamışa benzeyen kabak çekirdeği gibi oval yüz hatlarına ve uzun ince bir burna sahipti. Kadınların yüzlerine oldukça dikkatli bakarım ama böylesine tuhaf, bu kadar ahenksiz bir suratı ilk görüşümdü. Kadın, yüzünün aşırı derecede Japon olmasını hayatındaki en büyük talihsizlik olarak addetmiş olacak ki kendini olabildiğince Batılı göstermek için binbir uğraş vermişti. Dikkatli bakınca, açıkta kalan her yerini, sanki gökten pudra yağmış gibi bembeyaz pudraladığı, gözlerinin etrafına yağlı boya gibi parlayarak gitgide bulanıklaşan soluk yeşil bir boya sürdüğü anlaşılı-

yordu. Yanaklarındaki kırmızılığa bakılırsa allık sürdüğü kesindi. Bir de üstüne o kafa bandı kurdeleyi takınca ne yazık ki tam bir canavara benzemişti.

“Baksana Naomiciğim...”

Bir anlık gafletle “Naomiciğim” demiş, hemen “hanım” diye düzeltmişim.

“Küçük hanım dediğin bu kız mıydı?”

“Evet o, fahişeye benzemiş gerçi...”

“Sen tanıyor musun bu kızı?”

“Şahsen tanımıyorum ama Ma-çan hep bahsederdi. Kafasındaki kurdeleyi görüyor musun? Kaşları çok yukarıda olduğu için saçlarıyla saklayıp alta kaş çiziyormuş. Baksana, sahte o kaşlar.”

“Yüzü o kadar da fena değil sanki. Kırmızı, yeşil ne bulduysa sürmüş, o yüzden komik görünüyor.”

“Salak kısacası.”

Naomi’nin özgüveni yavaştan geri gelmeye başlamış olsa gerek, her zamanki kendini beğenmiş tavrıyla konuşuyordu:

“Yüz hatlarında da bir numara yok. Sen bu kızı güzel mi buluyorsun?”

“Güzel diyemem ama burnu kalkık, vücudu da fena değil, normal bir makyaj yapsa yüzüne bakılır.”

“Off saçmalama! Nesine bakılır?! Git dışarıda bin tane var o surattan. Bak, Batılılara özenmiş, bir şeyler denemiş, o kısmı anlarım ama olmamış işte. Tipe bak maymun gibi.”

“Hamada’yla dans eden kız bir yerden tanıdık geliyor.”

“Tanıman normal, İmparatorluk Tiyatrosu’ndan Kiraki Haruno o.”

“Aa, Hamada tanışıyor muymuş Kiraki’yle?”

“Tanışıyor ya, Hamada iyi dans ettiği için, sağda solda aktrislerle arkadaş oluyor.”

Kahverengimsi bir takım ve çikolata renginde vaketa deriden ayakkabılar giymiş olan Hamada, usta adımlarıyla kalabalığın arasından hemen sıyrılıyordu. İnanılmaz bir cüretkârlıkla, ki belki de böyle bir dans stiliydi, resmen yanağını partnerinin yanağına yapıştırmıştı. Zarif, fildişi parmakları olan, sarılsanız kırılıverecek gibi duran, minyon yapılı Kirako, sahnede görüldüğünden çok daha güzeldi. Adına yaraşır, parıl parıl parlayan bir kimono giymiş, damask mı demeli yoksa iek motifli mi, siyah üzerine altın sicimler ve koyu yeşil renkte ejderha desenleri bezeli maru-obi tarzı bir kuşak bağlamıştı. Hamada kendinden daha kısa olan kızın saçlarını koklarcasına başını eğmiş, kulağını Kirako'nun zülüflerine yapıştırmıştı. Kirako da ondan aşağı kalmamış, gözlerinin kenarları kırışacak kadar sert şekilde alnını oğlanın yanağına dayamıştı. İki yüz, kırıp duran dört göz, bedenleri uzaklaşsa da, boyunları sürekli bitişik, dans edip duruyordu.

“Bu stili biliyor musun, Coci?”

“Bilmiyorum ama pek hoş görüldüğünü söyleyemem.”

“Haklısın, çok kaba.”

Naomi tükürür gibi konuşuyordu:

“*Cheek dance* deniyor buna. Düzgün yerlerde yapılacak dans değıl. Amerika'da falan böyle dans edersen mekândan atıyorlarmış. Hamada iyi biridir ama şu yaptığı hiç şık değıl.”

“Kızın da ondan altta kalır yanı yok.”

“Orası öyle. Zaten aktrislerden ne beklersin. Buraya onları alanda hata, *leyd*ileri kaçıracaklar.”

“O kadar başımın etini yedin ama kimse lacivert falan giyinmemiş. Bak Hamada'ya...”

Bunu içeri girer girmez fark etmiştim. Naomi bilgiçlik taslayıp, *norm* diye bir şeyler duyup gelmiş bana da zorla lacivert takım giydirmişti. Oysa mekânda böyle giyinmiş yalnız iki üç kişi vardı. Hele smokinli tek kişi bile yoktu. Herkesin üzerinde rengârenk, özenli takımlar vardı.

“Tamam da, o Hamada’nın hatası. Normalde lacivert giyilmesi lazım.”

“Öyle diyorsun da, bak şu yabancıya, adam yün ceketle gelmiş. Ne giysen olacak demek ki.”

“Hayır işte. Başkalarını bırak sen, doğrusu neyse onu giymen gerekir. Yabancıнын öyle giyinmesi de bizim suçumuz zaten. Ayrıca Hamada gibi deneyimliysen, istediğini giyersin. Senin üst başını da doğru düzgün seçmen lazım.”

Pistteki dans bir süreliğine durdu ve arkasından alkış tufanı geldi. Orkestra çalmayı bıraktığı için, pisttekiler biraz olsun daha fazla dans etme isteğiyle yanıp tutuşuyorlarmış gibi ıslık çalıyor, tepiniyor, bis yapıyorlardı. Müzik bir süre daha bu şekilde durup durup tekrar başladı. Müzik bir süre devam ediyor, duruyor, “Bir daha!” sesleriyle tekrar başlıyordu. İki üç sefer sonra, pisttekiler ne kadar ellerini çırparsa çırpınsınlar müzik susunca, erkekler korumalarıymış gibi peşinden geldikleri kadınlarla beraber masalara geçtiler. Hamada ile Ma-çan, Kirako’yla pembeli kıza masalarına kadar eşlik edip, sandalyelerine oturttuktan ve önlerinde eğilip selam verdikten sonra beraber bize doğru geldiler.

Hamada, “Merhaba, iyi akşamlar. Bayağı geciktiniz,” dedi.

“N’oldu, dans etmiyo musun?” O kaba üslubuyla söze giren Ma-çan, Naomi’nin arkasında dikilmiş, kızın şatafatlı giysisini baştan aşağı süzdükten sonra devam etmişti:

“Başkasına söz vermediysen bir sonrakinde dans edelim ha?”

“Yok, sen beceremiyorsun!”

“Hadi ordan. Para vermiyorum ama dansım gayet iyi. Ben bile şaşıyorum.” Basık burnunun delikleri açılmış, yarı açık ağzıyla boş boş gülüyordu. “Doğuştan yetenekliyim anlayacağın.”

“Hıh, doğuştanmış! O pembeliyle dansınız neydi öyle be?”

Naomi’nin bu oğlanla konuşurken kullandığı sözcükler öyle kabaydı ki şaşakalmıştım.

“O pek olmadı evet,” Ma-çan, başını omuzlarının arasını almış kafasını kaşırken, uzaktaki bir masada oturan pembeliye kaçak bir bakış atıp devam etti: “Ben de kendime yırtık derdim ama o hatun bir başka. O üst başla iyi gelmiş buraya.”

“O ne öyle ya maymun gibi.”

“Hahaha, maymun ha? Doğru dedin bak, maymundan farksız.”

“Bırak ya, sen değil misin getiren? Gerçekten berbat görünüyorsun orada, dikkat et bak. Batılılar gibi görüneceğim diye suratını ne hâle sokmuş. Zaten bildiğimiz Japon suratı var, hem de tam Japon yani.”

“Boşa kürek ha?”

“Hahaha, aynen öyle, boşa kürek çeken maymun. Gerçekten Batılıya benzeyen biri kimono giyse de Batılı biri gibi duruyor zaten.”

“Senin gibi yani.”

Naomi, “Hıh,” deyip, küstahça güldü. “Evet, benim gibi. Ben yine melez gibi görünüyorum en azından.”

“Kumagai.” Hamada benden çekinmiş olacak, yerinde

kıpırdanıyordu. Ma-çan'a resmi bir şekilde soyadıyla seslenmişti.

“Sen Kawai Bey’le tanışıyor muydun?”

“Sima olarak görmüşlüğüüm var...”

Soyadıyla seslenilen Ma-çan hâlâ Naomi’nin arkasında ayaktaydı. Kızın omzu üzerinden sevimsizce bana bakıyordu.

“Kendimi tanıtayım. İsmim Masataro Kumagai. Arkadaşlar arasında Ma-çan derler.”

Naomi, Masataro’nun yüzüne doğru başını kaldırdı:

“Az daha tanıtsana kendini, Ma-çan.”

“Boşver şimdi, kendi ipliğimizi pazara çıkarmayalım. Ayrıntıları Naomi Hanım’dan dinlersiniz.”

“Lafa bak, ben nereden bileyim senin ayrıntını.”

“Hahaha.”

Bu tiplerin arasında olmaktan hoşlanmasam da Naomi neşeyle güldüğü için ben de gülerek ekledim.

“Hamada, Kumagai, buyurun oturalım şuraya isterse-

niz.”

“Coci, benim boğazım kurudu. İçecek bir şeyler söyley misin. Hamada sen ne istersin? Limonlu soda içer misin?

“Fark etmez, içerim...”

“Ma-çan, sen?”

“Madem ısmarlıyorsunuz, viski soda alayım ben.”

“Öf, iğrenç. İçki içenlerden nefret ediyorum, leş gibi kokuyor ağızları!”

“Varsın koksun, güzelliği kokusunda derler zaten.”

“Kim diyor, senin maymun mu?”

“Tamam pes, senden korkulur.”

“Hahaha.”

Naomi kimseye aldırmadan katıla katıla gülüyordu.

“Hadi o zaman Coci, garsonu bir çağır. Bir tane viski-soda, üç tane de limonlu soda... Ya da dur, dur! Sodayı boş-ver meyve kokteyli içelim.”

“Meyve kokteyli mi?”

Benim daha önce hiç duymadığım bu içeceği Naomi'nin nasıl olup da bildiği tuhafıma gitmişti.

“Kokteylse alkol yok mu içinde?”

“Alkolsüz bu, sen bilmiyorsun... Ma-çan, Hama-çan bir dinleyin beni, bakın bu tam köylüdür.”

Naomi “bu” derken işaretparmağıyla hafifçe omzumu dürtmüştü.

“Dansa geldik ama ayak uyduramıyor, olan da bana oluyor. Aval aval bakınıyor, az önce de kayıp düşüyordu az daha.”

“Zemin çok kaygan, ondandır.” Hamada beni savunur gibi devam etti. “İlk başta kimse ayak uyduramaz. Alıştıkça yabancılık çekmemeye başlıyorsun...”

“Ben nasılım peki? Ben de sırtıyor muyum?”

“Yok sen farklısın, özgüvenin sağlam. Sende şeytan tüyü var.”

“Sen de az şeytan değilsin, Hamada.”

“Kim, ben mi?”

“Sen ya. Ne ara arkadaş oldun Kirako Haruno'yla? Öyle değil mi Ma-çan?”

“Hı hı.”

Kumagai altdudağı dışarıda, başıyla onaylıyordu.

“Hamada sen Kirako'ya yazıyor musun yoksa?”

“Saçmalama, ne alakası var.”

“Bak nasıl da kızardı sevimli şey. Neyse ki dürüst çıktı.

Kirako'yu da çağırırsana buraya. Hadi! O da gelsin! Tanıştır benimle.”

“Tanıştırırayım da dalga geç kızla değil mi? Senle laf yarıştıran yanar zaten.”

“İyi ben de maymunu çağırayım o zaman.”

“Hah, harika, harika,” diyen Naomi, Kumagai’a döndü:

“Sen de maymunu çağır, beraber olalım.”

“Hadi, tamam. Dans başladı ama, önce bir dans edelim seninle.”

“Benim senle dans edesim yok ama hadi neyse, sana bu şerefi bahşedeyim.”

“Bak, bak, daha yeni öğrenip gelmiş, havalara bak.”

“Coci, ben bir dans edip geliyorum o zaman; sen de izle. Sonra da beraber dans ederiz.”

Ben kesin mahzun ve tuhaf bir yüz ifadesi takınmış olmalıyım. Fakat Naomi buna aldırmadan yerinden fırlayıp Kumagai’la kol kola, yeniden canlanan kalabalığın içine daldı.

“Sırada 7 numara var; foxtrot...”

Benimle baş başa kalan Hamada konuşacak konu bulmakta zorlanır gibiydi. Cebinden programı çıkarıp baktıktan sonra yavaşça sandalyesinden kalktı.

“Ben de izninizi rica edeyim. Bu parça için Kirako’ya söz vermiştim.”

“Buyrun, siz beni dert etmeyin...”

Ben tek başıma kalmış, diğerleri ortadan kaybolduktan sonra garsonun getirdiği 4 bardak viski-soda ve şu meyve kokteyli denen şeyler önümde, boş boş piste bakmak zorunda kalmıştım. Ama zaten dansa çok meraklı olduğum için gelmemiştim. Naomi böyle bir ortamda kendini ne ka-

dar gösterebilecek, nasıl dans edecek, asıl görmek istediklerim bunlardı. Bu yüzden hâlimden memnundum. Sonunda kendi başıma kalmanın rahatlığıyla, kalabalığın içinde bir görünüp bir kaybolan Naomi'yi dikkatle takip ettim.

“Güzel dans ediyor!” dedim kendi kendime. “Hiç de kötü görünmüyor... Bu tür şeylerde çok yetenekli,” diye düşündüm.

Beyaz çoraplı ayaklarında dans terlikleri vardı. Parmak uçlarında dönüp durdukça kimonosunun kol altındaki rengârenk kumaş da dalgalanıyordu. Her adımında, kimonosunun ön kısmının paçası kelebek gibi havalanıyordu. Mızrap tutan bir geyşa gibi Kumagai'in omzunu tutan bembeyaz parmakları, gövdesini ağır ve gösterişli şekilde saran göz alıcı kuşağı, kalabalığın arasında bir çiçek gibi göze batmasını sağlayan ensesi, profili, yüzü, saçları... Japon stili giysileri de yabana atmamak gerekti. Ayrıca pembeli kız başta olmak üzere, hanımların giydiği sıradışı tasarımlar sağolsun, Naomi'nin çiğ tarzı hiç de öyle korktuğum kadar kötü görünmüyordu.

“Of çok sıcak! Nasıldım Coci, izledin mi dansımı?”

Dansı biten Naomi masaya dönmüş, aceleyle meyve kokteyli önüne çekmişti.

“Evet izledim. Hiç ilk defa dans edermiş gibi durmuyordun.”

“Değil mi? *One step* çaldıklarında beraber dans edelim tamam mı? *One step* kolay zaten.”

“Diğerleri ne oldu? Hamada'yla Kumagai?”

“Gelirler şimdi, Kirako'yla maymunu da alıp. İki tane daha meyve kokteyli söyler misin?”

“Gördün mü, o pembeli bir yabancıyla dans ediyordu.”

“Evet, nasıl da komik değil mi?” Naomi bardağı kafasına dikmiş, lıkır lıkır kokteyli içiyordu.

“O yabancı, arkadaşı falan değil, durup dururken maymunun yanına gelip, ‘Dans eder misin?’ demiş. Dalga geçiyor yani. Tanışmadan etmeden dansa çağırdığına göre kesin fahişe falan sandı.”

“Reddetseymiş ya o zaman.”

“Komik olan da o zaten. Batılıyı görünce reddedemedi! Tam bir salak ya! Utanmaz karı!”

“Bu kadar ağzını bozma sen de. Dinlerken ben rahatsız oluyorum.”

“Merak etme, var bir bildiğim. Öylelerinden lafını sakınmayacaksın, sonra gelir bizim başımıza bela olur. Maçan da uyaracakmış zaten, öyle dedi.”

“Erkek diyebilir, sen—”

“Dur! Hamada Kirako’yu getiriyor. *Leydi* gelince hemen ayağa kalkman lazım.”

“Tanıştırayım...” Hamada karşımızda durup hazır ola geçmişti.

“Kirako Haruno Hanım.”

Bu gibi durumlarda, “bu kadın Naomi’den üstün mü değil mi?” diye karşılaştırma yapmak için doğal olarak Naomi’nin güzelliğini kriter alırdım. Zarif bir işveyle, dudaklarında kendinden emin, sakın bir gülümsemeyle Hamada’nın arkasından gelip öne doğru bir adım atan kadın Naomi’den olsa olsa bir iki yaş büyüktü. Fakat canlılık ve gençlik açısından, minyonluğunun da etkisiyle Naomi’den farkı yoktu. Yalnız kostümünün ihtişamı Naomi’yi bayağı geride bırakıyordu.

“Memnun oldum...” Alçak gönüllü bir tavırla, zekâ fiş-

kıran, küçük, yuvarlak, parıl parıl gözlerini aşağı çevirmesi, karnını çok hafif çekerek selam verişiyse aktris olduğunu belli ediyordu, Naomi gibi yontulmamış değildi.

Naomi ne yaparsa yapsın, hareketleri canlılık denebilecek sınırları aşıyor, kabalığa kaçıyordu. Kadınsı nezaketten yoksun ağzı fazla bozuk, bayağılığa meyilliydi. Kısacası Naomi vahşi bir hayvanken, Kirako onunla karşılaştırlıldığında konuşmasıyla, gözlerini oynatışı, boynunu kıvrırışı, ellerinin hareketleriyle, her anlamda rafineydi. Dikkatle, hassasiyetle, insan elinden çıkma en üstün aletlerle törpülenmiş bir mücevher hissi yayıyordu. Mesela masaya geçip de kokteyl bardağını tuttuğundaki eli, avuç içinden bileğine kadar öyle inceydi ki kimonosunun kolundan dökülen kumaşın ağırlığına bile dayanamayacak gibiydi. Cildinin pürüssüzlüğü ve rengine gelince Naomi'yle yarışırđı. Masadaki dört tane el üzerinde bakışlarımı sırayla kaç defa gezdirdim hatırlamıyorum. Yüzleri ise birbirlerinden oldukça farklıydı. Eğer Naomi, Mary Pickford yani bir *yanki* ise; Kirako, narinliğinde belli belirsiz bir işve de barındıran, İtalya, Fransa taraflarının zarif güzellerindendi. Naomi yabanda açmış bir çiçektir, Kirako ise bahçede. O sıkı, yusuvarlak yüzündeki küçücük burnu, nasıl da saydam ve inceydi! En usta zanaatkar elinden çıkma porselen bir bebek olmadığı sürece, küçük bir bebeğin burnu bile bu kadar incelikli olamazdı. Kızda en son dikkatimi çeken ise dişleriydi. Naomi kendi dişlerinin düzgünlüğüyle övünürdü. Kirako'nun dişleri ise, yarılmış bir karpuz gibi sevimli ağzında inci gibi parlayan ve karpuzun çekirdekleri gibi sıralanmış düzgün dişlerdi.

Kızın yanında hissettiğim ezikliğin aynını Naomi'nin de hissettiğinden emindim. Kirako masaya geldiğinden beri

Naomi'nin az önceki kibrinden eser kalmamış, kızla dalga geçmek şöyle dursun ağzını bile açmamıştı. Tüm masaya sessizlik çökmüştü. Fakat normalde bile altta kalmaktan hoşlanmayan Naomi, Hamada'dan Kirako'yu çağırmasını isteyen de kendi olduğu için, nihayet her zamanki haylaz havasına dönüp yavaştan konuşmaya başlamıştı:

“Hamada, susma da bir şeyler söyle ya... Şey, Kirako Hanım, ne zamandır arkadaşsınız Hamada Bey'le?”

“Bendeniz mi?” Kirako'nun taptaze gözbebekleri bir anda parlamıştı. “Daha geçenlerde tanıştık.”

“Kirako'nun ‘bendeniz’ini duyan Naomi bir anda kibarlaşmıştı. Bendeniz de az önce izleme fırsatı buldum; ne kadar güzel dans ediyorsunuz. Uzun süre çalıştınız herhalde.”

“Yok, uzun süredir dans ediyorum ama bir türlü ilerletmiyorum, çok yeteneksizim...”

“Ah, olur mu öyle şey. Haksız mıyım Hamada, sen ne düşünüyorsun?”

“Güzel dans ediyor tabii ki. Kirako Hanım aktris yetiştirme okulunda, bu işin asıl yerinde eğitim gördü ne de olsa.”

“Çok nazıksınız.” Kirako mahcup olmuş gibi başını eğdi.

“Gerçekten çok güzel dans ediyorsunuz. Şöyle bakınca erkeklerde en iyi dans eden Hamada, kadınlarda da siz...”

“Aman efendim.”

“N'oluyo, dans yarışması mı var? Erkeklerde birinci benim ha ona göre.”

Kumagai, pembeliyi de beraberinde getirerek gruba katılmıştı.

Pembeli, Kumagai'ın takdimine bakılırsa, Aoyama'da oturan bir iş adamının kızıydı; adı da Kikuko Inoue'ydi. 25-

26 yaşlarında, evlenecek yaşı neredeyse geçmişti – sonradan öğrendiğime göre 2-3 yıl önce biriyle evlenmiş fakat dansa olan düşkünlüğünden dolayı yakın zamanda boşanmıştı. Kollarını mahsus açıkta bırakan gece elbisesini, dolgun bir fiziksel güzelliği sergilemek için giymiş olmalıydı fakat karşılıklı oturduğumda gördüğüm dolgun bir güzellikten çok yağlanmış kart bir kadının görüntüsüydü. Batı elbiselerinin zayıf bir vücuttan ziyade daha dolgun vücutlara yakıştığı doğru tabii ama burada sorun olan kadının yüzüydü. Batı işi bir porselen bebeğin bedenine, Japon işi bir porselen bebek kafası yerleştirilmiş gibi, kıyafetiyle tamamen uyumsuz yüz hatları vardı. Bununla kalsa yine iyiydi. Aradaki uyumu sağlamak için korkunç bir çaba göstermiş, gerekli gerkesiz her yere müdahale ederek, varolan güzelliğini de heba etmişti. Dikkatli bakınca, gerçek kaşlarını kafa bandının altına gizleyip gözlerinin üzerindeki yeşil far, yanaklarına sürdüğü allık, takma ben, dudak çizgileri, burun hattına çektiği çizgi; yüzünde ne var ne yoksa yapaydı.

Naomi durup dururken “Ma-çan, maymunları sever misin?” dedi.

“Maymunları mı?” diye karşılık veren Kumagai kahkahasına zor engel oluyordu.

“Niye ki? Sorduğun soruya bak.”

“Bizim evde iki tane besliyoruz da. Eğer seviyorsan birini sana vereyim diyecektim. Sen seversin sanki.”

“A-a, evde maymun mu besliyorsunuz?” diye ciddi ciddi soran Kikuko’yu duyan haylaz Naomi iyice havaya girdi. Gözleri parlayarak devam etti:

“Evet, besliyoruz. Siz sever misiniz Kikuko Hanım?”

“Bendeniz her hayvanı severim. Kedi olsun, köpek olsun...”

“Peki ya maymun?”

“Maymun da severim.”

Cevabı o kadar komik gelmişti ki Kumagai başka tarafa dönmüş karnını tutuyor, Hamada ağzını mendiliyle saklayarak kıkır kıkır gülüyor, Naomi’nin ne demek istediğini fark etmiş olacak ki Kirako da hafiften sırtıyordu. Sandığımdan daha saf çıkan Kikuko ise kendiyile dalga geçildiğinin farkında değildi.

Sekizinci dans olan *one step* nihayet başlayıp da Kumagai’la pembeli kız piste gidince, Naomi karşısındaki Kirako’dan çekinmeden yine ağzını bozmuştu. “Hıh, tam salakmış bu kız, beynine kan gitmiyor herhalde. Sizce de öyle değil mi Kirako Hanım?”

“Aman efendim, ne desem ki...”

“Maymuna benzemiyor mu? Mahsus maymun maymun deyip durdum.”

“Aman efendim.”

“Millet gülmekten kırıldı, o hâlâ anlamıyor, tam salak.”

“Aman efendim.”

Yarı şaşırılmış yarı küçümser bakışlarla ara ara Naomi’nin yüzüne bakan Kirako, “Aman efendim,” diyor başka bir şey demiyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Naomi, “Hadi Coci, *one step* başladı. Gel de bu dansı sana lütfedeyim,” demiş sonunda onunla dans etme şerefine nail olabilmıştim.

Her ne kadar utansam da hem öğrendiklerimi deneyebileceğim bir fırsat çıkmıştı hem de partnerim güzel Naomi’ydi; o yüzden hiç sevinmedim diyemem. Varsın millete maskara olacak kadar kötü dans edeyim; benim beceriksizliğim Naomi’nin dansını daha da güzel gösterirdi ki asıl arzum da oydu zaten. Ayrıca içimde biraz kibir de vardı. “Kızın kocası bu adam olsa gerek,” desinler istiyordum. Başka bir deyişle, “Bu kız benim. Nasıl ama, şu hazineme bir bakın,” diye, olabildiğince gururlanmak istiyordum. Utancı ve tatmini aynı anda hissediyordum sanki. Nihayet kız için o güne dek ödediğim bedellerin, yaşadığım zorlukların karşılığını tek seferde alacakmış gibiydim.

Az öncesine kadar, kızın tavırlarına bakıp, “Herhalde bu gece benimle dans etmek istemiyor. Ben biraz daha ustalaşana kadar kavalyesi olayım istemiyor belli ki. O istemiyorsa ‘kalk da dans edelim’ diyecek hâlim yok zaten” diye dü-

şünüp, artık umudu kesmişken, “Bu dansı sana lütfedeyim,” sözüyle beni nasıl da sevindirmişti anlatamam.

Heyecandan sıcak basmış hâlde Naomi’nin elini tutup *One Step*’in ilk adımını atışıma kadarki süreyi hatırlıyorum ama sonrasında kendimden geçmiş gibiydim. Öyle bir heyecana kapılmıştım ki ne müziği duyabiliyor ne doğru dürüst adım atabiliyordum. Gözlerim kamaşmış, kalp atışım hızlanmıştı; Yoşimura Müzik’in üst katında dans etmekle burada dans etmek arasında dağlar kadar fark vardı; insan seline kapılmış bir kayak gibi, ne ileri ne de geri kürek çekebiliyor, ne yapacağımı bilemiyordum.

“Ne titreyip duruyorsun Coci, kendine gelsene biraz!”

Ben bu hâldeyken Naomi de durmadan kulağımın dibinde azarlayıp duruyordu.

“Bak yine kaydın! Acele etmesene dönerken! Yavaş ol biraz! Yavaş dedim!”

Fakat o böyle yaptıkça ben daha fazla heyecanlanıyordum. Üstelik zemini de o geceki dans için öyle bir cilalamışlardı ki dalgınlıkla kurstaki gibi dans etmeye kalktığım anda ayağım ‘vıjt’ diye kayıp duruyordu.

“Omuz, omuz! Omzunu kaldırma! Az daha indir şu omzu! İndirsene!”

Naomi sımsıkı tuttuğum elini sıyırıp arada acımasızca omzuma vuruyordu.

“Ya o kadar sıkmasana elimi! Yapıştın resmen bana, ben dans edemiyorum! Omuz, omuz!”

Bu danstan bir şey çıkmayacağı belliydi, sanki kızıdan azar yemek için dans ediyordum. Fakat heyecandan o iğnелейeci sözlerini bile doğru dürüst duyamıyordum.

“Coci, ben bırakıyorum artık.”

Naomi iyice sinirlenmiş, sahnedekiler hâlâ coşkuyla bis yaparken o beni bırakıp masaya dönmüştü.

“Of, şaşırdım kaldım. Seninle dans etmek imkânsız Coci. Evde biraz pratik yap lütfen.”

Hamada’yla Kirako, arkalarından da Kumagai ve Kiko gelmiş, masanın etrafı tekrar hareketlenmişti. Fakat ben hayal kırıklığımın verdiği kederle susmuş, Naomi’nin alayları karşısında sesimi çıkarmadan duruyordum.

“Hahaha, öyle dersin korkan biri iyice dans edemez hâle gelir. Dans et gitsin adamla, n’olacak.”

Kumagai’nın bu lafları sinirime dokunmuştu. “Dans et gitsin adamla, n’olacak,” nasıl bir laftı öyle. Beni kim sanıyordu ki bu? Piç kurusu!

Hamada, “O kadar da değil Naomi, daha kötü dans eden bir sürü insan var,” diyerek, ekledi: “Kirako Hanım, *Fox Trot*’ta Kawai Bey’e eşlik etseniz nasıl olur?”

“Tabii, memnuniyetle...” Kirako bir aktrise yaraşır o sevimlilikle onayladı. Ben hemen elimi sağa sola sallayıp, “Aman, olmaz, olmaz,” diye, neredeyse komik kaçacak bir panikle cevap verdim.

“Neden olmayacakmış? Böyle işlerde çekinmeyeceksin, haksız mıyım Kirako Hanım?”

“Tabii... Buyrun, samimiyim.”

“Yok canım olur mu? Biraz daha ustalaşayım, ondan sonra lütfen.”

“Sonraki dansı sana lütfediyor işte, ayak diremesene.”

Naomi, bana bahşedilen bir onuru reddediyoymuşum gibi ısrarcıydı.

“Hep benimle dans etmek istersen olmaz. Hadi bak *Fox Trot* başıyor. Farklı tarzlarda dans ede ede geliştireceksin kendini.”

“Will you dance with me?”

Doğrudan Naomi'nin yanına gelerek bu sözleri söyleyen; az önce İkuko ile dans eden, uzun boylu, zayıf, güneşten yanmış yüzüne kadınlar gibi pudra sürmüş genç bir yabancıydı. Naomi'nin önünde eğilmiş, gülümsüyor, artık iltifat mı ediyor ne yapıyorsa hızla bir şeyler söylüyordu. Tek anladığım, ısrarla, *“Please, please,”* dediği kısımdı. Naomi de şaşırılmış, yüzü alev almışcasına kıpkırmızı olmuştu. Buna rağmen adama kızmayı da beceremiyor, sırtıp duruyordu. Reddetmesine reddecekti ama bunu hemen o anda dolaylı yoldan söylemeye yetecek İngilizcesi yoktu. Naomi gülümsediği için yabancı da bunu olumlu cevap olarak algılamış olacak ki, *“Haydi,”* dercesine el kol hareketleri yapıyor, ısrarla kızdan cevap bekliyordu.

Naomi *“Yes...”* diyerek gönülsüzce ayağa kalktığında bir kat daha kızarmış olan yanaklarından alev fişkırıyordu sanki.

Kumagai katıla katıla gülüyordu. *“Hahaha. Bak o kadar konuşuyordu, yabancıyı görünce pıstı.”*

Kikuko ekledi: *“Batılılar çok ısrarcı oluyor. Az önce ben de aynı duruma düştüm.”*

“O hâlde, bu dansı bana lütfeder misiniz?”

Kirako beklediği için istesem de istemesem de böyle demek zorunda kalmıştım.

Açıkçası –ki bu sadece o gün için değil, her zaman geçerli– gözüm Naomi'den başkasını görmezdi. Tabii ki güzel bir kadın görünce o güzelliği hissederdim. Ama içimden eline dokunmak bile geçmez, yalnızca uzaktan bakmakla yetinirdim. Bunun tek istisnası Madame Schlemskaya'ydı. Fakat onun karşısında yaşadığım mest hâli muhtemelen normal

fiziksel bir arzudan farklıydı. Fiziksel arzudan ziyade, bir sanat eserinin ihtişamı karşısında hissedilene benzer, ifade etmesi güç, rüyamsı bir histi o. Zaten kadın bizden tamamen farklı bir yabancı, hem de bir dans hocasıydı. O yüzden onun karşısında, bir Japon ve İmparatorluk Tiyatrosu'nda oyuncu olan, üstelik de göz kamaştıran bir kostüme bürünmüş Kirako karşısında olduğumdan daha rahattım.

Fakat beraber dans edince Kirako'nun aslında tüy kadar hafif olduğunu gördüm. Tüm bedeni pamuk gibi yumuşacıktı. Elleri o kadar yumuşaktı ki onlara dokunmak yeni filizlenen yapraklara dokunmak gibiydi. Ayrıca karşısında benim gibi beceriksiz bir partner olmasına rağmen ritmimi hemen kavramış ve iyi bir at sahibine nasıl uyum sağlarsa o derece iyi uyum sağlamıştı. Artık o hafiflik hissinin kendisi, tarifi güç bir haz hâline gelmişti. Keyfim hemen yerine gelmiş, adımlarım kendiliğinden kıvraklaşmaya başlamıştı; bir atlıkarıncanın üzerinde gibi, hiç durmadan, takılmadan dönüyordum.

Farkına olmadan kendi kendime “Çok zevkliymiş! Ne tuhaf iş, amma da eğlenceli!” demeye başlamıştım.

“Harika dans ediyorsunuz, hiç de fena bir partner değilmişsiniz.”

Değirmen gibi fır fır dönerken Kirako'nun sesi kulağımı yalayıp geçmişti. Nazik, hafif, tam da Kirako'ya yakışan tatlı bir sestti.

“Yok canım. Siz usta olduğunuz için.”

“Samimi söylüyorum...”

Bir süre sonra tekrar konuştu:

“Bu geceki grup çok iyi değil mi?”

“Evet.”

“Müzik güzel olmayınca dans ettiğimize de değmiyor.”

Kirako’nun dudaklarının tam favorilerimin altına geldiğini fark etmiştim. Belli ki kadının huyuydu. Az önce Hamada’yla dans ederken olduğu gibi, zülfü yanağıma değiyordu. Saçlarının o yumuşak okşayışı... Arada dudaklarından süzülen belli belirsiz fısıltılar... Vahşi bir at gibi olan Naomi’nin toynakları altında ezildikten sonra, aklımın ucundan bile geçmeyen bir “kadınsılık” doruğuyla karşı karşıya kalmıştım. Merhametli bir el gelmiş de yaban güllerinin dikenleriyle yaralanmış tenimi okşuyordu sanki...

“Aslında reddedecektim ama yabancılar sonuçta, hiç arkadaşları yok; anlayışlı olmak lazım, yazık.”

Nihayet masaya dönen Naomi, yüzü biraz asık, kendini savunuyordu.

16. sıradaki *Waltz* bittiğinde saat on bir buçuğu bulmuştu herhalde. Daha birkaç istek parça çalacaklardı. Naomi’nin, “Geç oldu, arabayla dönelim,” serzenişlerini güçbela savuşturdum. Son trene yetişmek için yürüyerek Şinbaşı’ye gittik. Kumagai ve Hamada da kızlarla beraber, Ginza’nın kaldırımlarında yan yana yürüyerek istasyona kadar bizi uğurladılar. Caz orkestrasının müziği hâlâ kulaklarında yankılanıyor olacak ki içlerinden biri bir melodiye mırıldanmaya başlayınca kızlar da erkekler de hemen ona katılıyor, şarkıları bilmeyen ben ise onların bu yeteneğini, ezber gücünü, capcanlı, genç seslerini kıskanmakla kalıyordum.

“La, la, la la la...”

Naomi her zamankinden tiz bir sesle tempo tutarak yürüyordu.

“Hamada, senin favori şarkın ne? Benimkisi *Caravan*”

Kikuko cırtlak bir sesle “Aa, *Caravan!*” dedi. “O çok güzel!”

“Bence...” Sıra Kirako’daydı, “*Whispering* de fena değil. Dans etmesi zevkli...”

“*Little Butterfly* nasıl peki? Ben en çok onu seviyorum”

Bu sefer de Hamada ıslıkla *Little Butterfly*’ın melodisini çalmaya başlamıştı.

Gişelerde gruptan ayrılıp o rüzgârlı kış gecesi, platformda treni beklerken Naomi’yle pek konuşmadık. Kalbime, eğlence sonrası gelen hüzne benzer bir his çökmüştü. Naomi’nin ise böyle bir şey hissetmediği kesindi:

“Bu akşam eğlenceliydi değil mi? Arayı açmadan yine gidelim,” diye bir sohbet başlatmaya çalışsa da ben yalnızca donuk bir şekilde, “Hı hı,” diye gevelemekle yetinmişim.

Ne yani? Dans dedikleri bu muydu? Uğrunda anneme yalan söyleyip karımla kavga ettiğim; o kadar gülüp ağlamanın sonunda katıldığım dans partisi bu denli aptalca bir şey miydi? Tüm o tipler, gösteriş budalası, yağcı, kibirli, yapmacık bir güruh değilse neydi?

O zaman ben ne demeye oraya gitmişim? Naomi’yi o tiplere gösterip hava atmaya mı? Eğer öyleyse benimki de kibrin ta kendisiydi. Ya o çok övündüğüm hazinem?

“Ne oldu söyle bakalım. Bu kızı koluna takıp yürüyünce insanlar istediğin gibi şaşkına döndü mü?”

Kendi kendimla dalga geçercesine, kalbime bu soruyu sormadan edememişim.

“Sen var ya sen; seninkisi tam cahil cesareti. Bu kadın senin için dünyadaki en önemli hazine olabilir, tamam. Peki hazineni o spotların altına çıkardın da ne oldu? ‘Gösteriş budalası ve kibirli güruh!’ Güzel dedin; peki ama o güruhun temsilcisi bu kadın değil miydi? Kendini herkesten

üstün gören, düşüncesizce başkalarının hakkında atıp tutan, dışarıdan baktığında en tiksindirici olan kimdi sence? Batılıların fahişe sandığı, üstelik en basit İngilizceyi bile konuşamadan şaşkın şaşkın adamlara eşlik eden bir tek Kikuko değildi, farkında mısın? Ayrıca o kaba ağızlar da neyin nesiydi öyle? ‘*Leydi*’yim diye ortalıkta dolanan birinin ağzından çıkacak sözler mi onlar? Kikuko’yla Kirako çok daha görgülü değil miydi?”

Pişmanlık mı desem hayal kırıklığı mı, tam tarif edemediğim nahoş hisler o gece eve dönene kadar içime çöreklenmişti.

Trende de mahsus karşısına oturup bu Naomi denen kadını şöyle adamakıllı bir izleyeyim istedim. Acaba bu kadının neresi o denli iyiydi de ona böylesine vurulmuştum. Burnu mu? Gözleri mi? Böyle sayıp giderken bana hep cazibeli gelen o yüzü, tuhaftır, o gece sıkıcı ve anlamsız görünmüştü. Bunun üzerine hafızamın derinliklerinde hayal meyal onu ilk gördüğüm zamanlar –Diamond Kafe’deki görüntüsü– canlandı. Şimdiki hâliyle karşılaştığımda o zamanlar çok daha iyiydi. Saf, masum, çekingen, mahzun bir tarafı vardı. Şimdiki kaba, şımarık hâllerinden eser yoktu. Ben o Naomi’ye âşık olmuştum; o zamanki hislerim de bugüne dek sürmüştü. Fakat o, ben farkında olmadan, dayanılması güç biri olup çıkmıştı. Bu, “En akıllınız benim,” dercesine, burnu havada oturuş da neyin nesi? “Benden güzeli yok,” der gibi, “Benim kadar modern, Batılı kadın bulamazsınız,” havalarında, bu tepeden bakan tavırlar da nereden çıktı? İngilizcenin “*I*”sini bile konuşamadığını, *active voice-passive voice* farkından bile bihaber olduğunu kimse bilmeyebilir ama ben gayet iyi biliyorum...

İçimden gizlice böyle sövüp duruyordum. Naomi kafasını biraz geriye attığı için oturduğum yerden tam da en Batılı özelliği olmasıyla övündüğü, hokka burnunun siyah deliklerini görebiliyordum. Bu deliklerin iki tarafında burnunun o kalın etleri vardı. Bir an, bu burun deliklerine nasıl da alışkın olduğumu fark ettim. Her gece onunla beraber olurken, hep buna benzer bir açıdan o burun deliklerini izlemiştim. Daha geçenlerde burnunu silmiş, etrafını okşamıştım. Yine başka bir seferinde burunlarımız birer takoz gibi birbirlerine sürtünmüştü. Kısacası bu burnun, kızın yüzünün tam ortasındaki bu küçük et parçasının, kendi bedenimin bir parçasından farkı yoktu, onu başka birine aitmiş gibi düşünemiyordum. Oysa şimdiki hissiyatımla baktığımda, bu burun gözüme son derece iğrenç, nefret edilesi bir şeymiş gibi geliyordu. Hani bazen karnınız açken tatsız tuzsuz bir şeyleri kendinizden geçmişcesine hapur hupur yersiniz, karnınız doyunca da az öncesine kadar boğazınıza tıktıklarınızın ne kadar lezzetsiz şeyler olduğunu fark edip mide bulantısından kusacakmış gibi olursunuz ya... İşte az çok buna benzer duygular içindeydim. Bu gece de her geceki gibi karşımda bu burunla yüz yüze yatacağımı düşündükçe, “Bu yemekten usandım artık,” diyesim geliyor, midemin şiştiğini, tıklandığını hissediyordum.

Aklımdan, “Anneme yalan söylemenin cezası bu. Ana babayı kandırmaktan kime hayır gelmiş?” diye geçiriyordum.

Yalnız tüm bunları okuyup Naomi’den bıktığımı düşünmenizi istemem. Hayır, daha önce hiç böyle hissetmediğim için, bir anlığına “acaba” demiştim, o kadar. Omori’ye, eve dönüp de yalnız kaldığımızda trende hissettiğim o “tokluk”

duygusu yavaş yavaş kaybolup gitti. Naomi'nin her parçası; gözleri de burnu da elleri de ayakları da o cazibelerini geri kazandı ve her biri, tatlarına doyamayacağım mükemmellikteki şeyler hâline geldi.

Daha sonra da Naomi'yle birçok kez dansa gittim. Her gidişimde bir zaafı gözüme çarpıyor, dönüş yolunda illaki tadım kaçıyordu. Fakat bu hiçbir seferinde uzun sürmüyor, kıza karşı hissettiğim aşk ve nefret aynı gece içinde defalarca, bir kedinin gözleri gibi değişiyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Omori'deki o sessiz eve; Hamada, Kumagai, onların arkadaşları, özellikle de dans partilerinde tanıştığımız oğlanlar giderek daha fazla girip çıkmaya başlamıştı.

Genelde akşamüstü, benim işten dönüş saatlerimde geliyorlar, gramafona bir plak koyup dans ediyorlardı. Naomi'nin misafirperverliği, evde çekinilecek bir hizmetçi ya da yaşlı birinin olmaması, bir de bunların üzerine evimizin atölyeye benzeyen salonunun tam dans pisti gibi oluşuyla, bu arkadaşlar zamanın nasıl akıp gittiğini unutup kendilerini eğlenceye veriyorlardı. İlk başlarda biraz çekinip, yemek saati geldiğinde “Artık dönelim” deseler de, Naomi'nin, “Durun yahu! Niye dönüyorsunuz? Bir şeyler yiyin,” ısrarları sonucu artık her gelişlerinde “*Omori-tei*” lokantasından Batı tarzı yemekler söyleyip onlara ısmarlar olmuştuk.

Vıcık vıcık nemli yağmur mevsiminin başlarında bir geceydi. Eğlenmeye gelen Hamada ve Kumagai'la 11'i geçene kadar muhabbet etmiştik. Dışarıda korkunç bir rüzgâr ve yağmur vardı. Yağmur damlaları camları dövüp duruyordu.

İkili “Artık dönelim,” demelerine rağmen bir süre tereddüt edince, Naomi birden, “Bu havada eve falan dönülmez, bu gece burada kalın,” dedi.

“Kalın işte n’olacak. Ma-çan senin için sorun yoktur herhalde?”

“Benim için fark etmez ama... Hamada dönerse ben de dönerim.”

“Hamada, senin için de sorun yok değil mi?” Naomi bunu söylerken bir yandan da benim tavrımı kolluyordu.

“Çekinecek bir şey yok Hamada. Kışın olsaydı yatak yorgan yetmezdi ama bu mevsimde 4 kişi hallolur bir şekilde. Zaten yarın Pazar, Coci de evde olacak, istediğiniz kadar uyuyabilirsiniz.”

“Buyurun, burada kalın, dışarıda yağmur fena.” Benim de böyle söylemekten başka seçeneğim kalmamıştı.

“Hadi ama söz dinleyin. Hem yarın da bir şeyler yaparız. Hah, akşamüstü Kagetsuen’e gidebiliriz bakın.”

Sonunda kalmaya karar vermişlerdi.

“Cibinlik işini nasıl yapacağız?” diye sorduğumda Naomi ciyakladı:

“Cibinlik bir tane. Hep beraber yatarız, hem öylesi daha eğlenceli olmaz mı?” Sanki okul gezisine çıkmış da çok ilginç bir şey yapıyormuş gibi neşeliydi.

Bunu beklemiyordum. Cibinliği oğlanlara verip Naomi ile ben sivrisinek tütsüsü yakar, atölyenin kanepesinde uyuruz sanmıştım. Dört kişinin aynı odada dip dibe yatması aklımın ucundan bile geçmemişti. Fakat anlaşılan Naomi’nin niyeti buydu; ben de ikilinin karşısında renk vermek istemediğimden her zamanki gibi tereddüt edince Naomi hızla kararını uygulamaya koydu.

“Hadi, yer yataklarını seriyorum, üçünüz yardım edin.”

Başa geçip komut vererek bizi peşinden tavan arasındaki büyük odaya sürükledi.

Cibinlik ufak olduğu için yer yataklarını yastıklar yan yana gelecek şekilde seremezdik. Üç yatağı yan yana, birini de onlara dik açıyla gelecek şekilde serdik.

Naomi, “Şöyle yapalım mı? Erkekler yan yana yatsın, ben de şu üsttekinе yatayım,” dedi.

Cibinliği de astığımızda Kumagai yataklara bakıp “Acayip bir şey oldu ha,” dedi. “Kümes gibi bir şey oldu bu. Sıkış pıkış yatacağız.”

Naomi, “Kümes mümes. Şikâyet etme şimdi,” diye karşılık verdi.

“Zaten rahatsız ediyoruz sizi de.”

“Olur o kadar. Zaten bu gece uyku yok.”

“Sizi bilmem ama ben horul horul uyurum.” Kumagai yere çöküp dizini vurduğunda yer titremişti. Kimonosunu bile çıkarmadan cibinliğin içine ilk giren o olmuştu.

“Sen istesen de uyutmam. Ma-çan’ı uyutmak yok Hamada, ona göre. Uyuyacak gibi oldu mu gıdıklayacaksın hemen.”

“Of, çok nemli, bu havada uyunmaz zaten...”

Hamada, ortadaki yatakta bir ayağını havadaki diğer dizine yaslamış uzanan Kumagai’ın sağına, üzerinde pantolonu ve tişörtüyle yattı. Sırtüstü uzanınca zaten zayıf bedenindeki karnı içeri göçtü. Sessizce dışarıdaki yağmuru dinlermiş gibi bir elini alnına koymuş, diğer eliyle de yelpazesini sallıyordu. Yelpazenin hızından ne kadar sıcakladığı belli oluyordu.

Hamada, “Ayrıca odada kadın varken nasıl rahat uyu-yayım,” deyince, Naomi karşılık verdi: “Ben kadın değilim,

erkeğim. Sen kendin demedin mi, ‘Ben seni kadın olarak görmüyorum,’ diye.” Odanın loş bir köşesinde geceliğini giyen Naomi’nin beyaz sırtı görünüyordu.

“Demesine dedim de...”

“Yan yana yatınca mı kadın olduğum aklına geldi?”

“Biraz öyle oldu.”

“Ya sen Ma-çan?”

“Benim için fark etmez. Ben seni kadından saymıyorum zaten.”

“Neymişim kadın değilsem?”

“Hımm, fok olabilirsin bak.”

“Hahahaha, foku mu tercih edersin maymunu mu?”

“İkisini de almayayım.” Kumagai son sözünü mahsus uykulu gibi söylemişti.

Ben Kumagai’nin soluna uzanmış, üçlünün vıdı vıdı konuşmalarını dinlerken bir yandan da, Naomi cibinliğe girdiğinde kimden tarafa uzanacak, benden mi, Hamada’dan mı diye düşünüyordum. Çünkü yastığı yatağın üzerinde belirsiz bir yere öylesine atılmış duruyordu. Az önce yatakları sererken, istediği yönde yatabilsin diye, yastığı mahsus oraya bırakmıştı sanki. Nihayet pembe krep geceliğini giyinip cibinliğe girmiş, ayakta dikiliyordu.

“Işığı kapatayım mı?” dedi.

“Evet, kapatır mısın?” Bu ses Kumagai’a aitti.

“Kapatıyorum o zaman...”

“Ahh!”

Naomi bir anda Kumagai’nin üzerine zıplamış, göğsüne basarak cibinliğin içerisinden ışığı söndürmüştü.

Ortam kararsa da dışarıdaki sokak lambasının pence-reye yansıyan ışığı, odadakilerin yüzlerini ve giysilerini

seçmeye yetiyordu. Naomi, Kumagai'ın başının üzerinden adım atıp kendi yatağına geçerken geceliğinin eteklerinin rüzgârı burnumu yalayıp geçmişti.

“Ma-çan, bir sigara içelim mi?”

Naomi'nin hemen uyumaya niyeti yoktu. Dizlerini erkek gibi ayırıp yastığına tünemiş, tepeden Kumagai'a bakıyordu.

“Hey! Baksana bana!”

“Öff, sen beni uyutmamaya kararlısın.”

Naomi gülüyordu. “Bana bak! Uyutmam yoksa.”

“Ah! Yapma! Yapmasana be! Yahu benim de canım var. Bir üzerime basıyorsun, bir tekmeliyorsun, yeter.”

“Hehehe”

Ben tavana baktığım için tam göremesem de anlaşılan Naomi ayak ucuyla oğlanın kafasına basıp duruyordu.

“Of, tamam.” Kumagai sonunda yattığı yerde döndü.

“Ma-çan, uyandın mı?” Soran Hamada'ydı.

“Uyandım ya, baksana işkenceye.”

“Hamada sen de buraya bak, yoksa sana da işkence ederim.”

Hamada da yattığı yerde yüzüstü döndü.

Aynı anda kibrit arayan Kumagai'ın kimonosunun hışırlı hışırlı sesi geliyordu. Kibriti yaktığında gözkapaklarımın üzerinde bir aydınlık oluştu.

“Coci sen de dönsene buraya, n'apıyorsun tek başına?”

“Hı? Tamam...”

“Ne oldu, uykun mu var?”

“Yok, içim geçmiş biraz.”

Naomi gülüyordu. “Hadi canım, uyuyor numarası yapıyor olmayasın? Haksız mıyım? Biraz tedirginsin sanki.”

Can evimden vurmuştı. Gözlerim kapalıydı ama yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

“Beni merak etme, biraz curcuna yapıyorum o kadar, gönlün rahat olsun, uyuyabilirsin. Ama sahiden tedirginsen dön de bak. Kendini sıkmana gerek yok...”

“O da işkence edilmek istiyor herhalde.” Bunu söyleyen Kumagai’dı. Sigarasını yakıp bir fırt çekti.

“Aman gerek yok! Ona niye işkence edeyim, her gün ediyorum zaten.”

“Öyle işkenceye can kurban.” Hamada bunu samimiyetten değil de bana bir nevi iltifat olsun diye söylemiş gibiydi.

“Coci, canın işkence çekiyorsa, edeyim istersen.”

“Yok, lazım değil.”

“Lazım değilse buraya dön sen de. Seni dışlamışsınız gibi, tuhaf kaçıyor.”

Olduğum yerde dönüp çenemi yastığa koydum. Dizleri havada, bacaklarını iki yana açmış olan Naomi’nin bir ayağı Hamada’nın diğer ayağı benim burnumun ucundaydı. Ortadaki Kumagai ise kafasını bacakların arasına doğru uzatmış, Şikişima sigarasının dumanını üfleyip duruyordu.

“Coci, nasıl buldun manzarayı?”

“Hımm...”

“Ne hımı?”

“Söyleyecek söz bulamıyorum, tam foka dönmüşsün.”

“Evet ben fokum. Şu an buzun üstünde dinleniyorum. Önümde de 3 tane erkek fok yatıyor.”

Tepemizi alçak, yoğun bir bulut gibi kapatan, sarımsı-yeşilimsi cebinlik... Naomi’nin, gecenin karanlığında bile belli olan siyahlığıyla, serbest bıraktığı saçlarının çevrelediği, beyaz yüzü... Pervasızca giydiği geceliğinin orasında bu-

rasında ortaya çıkan memeleri, kolları, baldırları, uylukları... Bu poz Naomi'nin beni baştan çıkarmak için takındığı pozlardan biriydi. Onu ne zaman bu vaziyette görsem yem atılmış vahşi hayvanlara dönerdim. Şimdi yine o davetkâr yüz ifadesiyle, hınzırca gülerek, tepeden, doğrudan bana baktığını o yarı karanlıkta bile hissedebiliyordum.

“Söyleyecek söz bulamıyormuş, yalana bak. Geceliğin beni mahvediyor diyen kimdi? Şimdi herkes burada olduğu için bir şey yapamıyor. Haksız mıyım, Coci?”

“Saçmalama.”

Gülüyordu. “Pek çalımlısın bu gece, ‘pes’ dedirteyim ister misin?”

“Hop, hop, ağır olun. Bir zahmet yarın gece yapın ne yapacaksanız.”

Kumagai'nın arkasından Hamada da ekledi: “Katılıyorum!”

“Bu gece herkese adil olursan yalnız.”

“Adiliz ya işte. Aranızda husumet olmasın diye bu ayağım Hamada'ya, bu ayağım da Coci'ye...”

“Ben ne olacağım?”

“En şanslı sensin Ma-çan. Bana en yakın dursan sensin, baksana kafan nerede.”

“Onur duydum.”

“Duy tabii, en kazançlı sen çıktın.”

“Bütün gece öyle duracak hâlin yok herhalde. Yatarken n'olacak?”

“Ne yapsam ki? Başımı ne tarafa koysam? Hamada'ya doğru mu yoksa Coci'ye mi?”

“Öyle başı nereye koyarsan koy,” diyen Ma-çan'a Hamada: “Senin için fark etmeyebilir, sen ortadasın, benim için fark eder,” dedi.

“Öyle mi, Hamada, başımı oraya koyayım o zaman.”

“Sorun da orda ya zaten, başını buraya koysan bir dert, Kawai Bey’den tarafa koysan ayrı bir dert...”

“Üstelik bu kız doğru düzgün yatmıyor.” Kumagai araya girmişti. “Hazırlıklı olun da tüm gece kafanızı tekmeleyip durmasın.”

Hamada, “Gerçekten öyle mi, Kawai Bey?” diye sordu.

“Evet, doğru. Hiç düzgün yatmıyor.”

“Hey, Hamada.”

“Ne var?”

“Uyku sersemi ayağını yalama sakın.” Kumagai katıla katıla gülüyordu.

“Ne var ki ayak yalamakta. Coci hep yalıyor. ‘Ayakların yüzünden daha sevimli,’ bile diyor.”

“Bir nevi bir fetiş o da.”

“Öyle ama. Haksız mıyım, Coci? Sen asıl ayaklarımı seviyorsun değil mi?”

Sonrasında Naomi, “Adil olmak zorundayım,” diyerek bir benden bir Hamada’dan tarafa ayaklarını uzatmış, yatağın üzerinde beş dakikada bir yattığı yeri değiştirmişti.

“Hadi, ayak sırası Hamada’da!” deyip yattığı yerde dönüyor; dönerken de bacaklarını kaldırıp cibinliği tekmeliyor, yatağın bir ucundan diğerine “Pat” diye yastığını fırlatıyordu. Fok coştukça, zaten yarısı cibinliğin dışında kalan yatakların olduğu yere, sıyrılıp duran kenarlardan sivrisinekler giriyordu. “Böyle uyunmaz, sinek doldu,” diyerek aniden kalkan Kumagai, sinekleri kovmaya başladı. Biri kenarına basınca kancası çıkan cibinlik yere düştü. Cibinlik düşünce Naomi daha beter coştı. Cibinliği yerden toplayıp yerine asmak yine bayağı zaman aldı. Nihayet tüm bu gürültü pa-

tırtı yatıştır gibi olduğuunda, doğuda gökyüzü hafiften aydınlanmaya başlamıştı.

Yağmurun sesi, rüzgârın uğultusu, yanımda uyuyan Kumagai'ın horultusu... Kulağımda bu seslerle tam içim geçecek gibi olurken bir anda gözlerim açıldı. Normalde iki kişinin bile güçbela uyuyabildiğı daracık odaya Naomi'nin tenine ve giysisine sinmiş olan tatlı kokularla karışık terinin kokusu mayalanmışcasına çökmüştü. Tüm bunlara bir de fazladan koskoca iki adam daha eklenince, sıcaklık iyice dayanılmaz hâle gelmiş, kapalı 4 duvarın arasını sanki birazdan deprem olacakmış gibi insanın nefesini kesen nemli bir sıcak doldurmuştu. Kumagai arada yattığı yerde dönüyor, yapış yapış terli elleri, dizleri benimkilere değiyordu. Naomi'ye bakınca yastığın benden tarafta olduğunu gördüm. Ayağının teki yastığın üzerindeydi; diğer dizini kırmış, ayağını benim yorganın içine sokmuştu. Başı Hamada'dan tarafa dönük, iki kolunu da sonuna kadar açmış, o kadar haylazlıktan sonra yorulmuş olacak ki mışıl mışıl uyuyordu.

“Naomi...” Odadakilerin uykuda sessizce soluk alıp vermelerini dinleyerek mırıldanmış, Naomi'nin yorganımın altındaki ayağını okşamıştım. Ah bu ayak. Mışıl mışıl uyuyan bembeyaz, bu güzel ayak. Bu ayaklar bana ait. Ben bu ayakları o daha genç kızken her akşam küvette köpüklerle yıkıyordum. Ya bu teninin yumuşaklığı... 15'inden beri her yeri serpilip gelişti ama bir tek bu ayakları büyümeden, eskisi gibi küçük ve sevimli kaldı. Evet, bu başparmağı da aynı eskisi gibi. Serçeparmağının şekli de topuğunun yuvarlaklığı da ayağının üst kısmındaki dolgun tümsek de, hepsi eskisi gibi... Gayriihtiyari, ayağının üzerine usulca bir öpücük kondurdum.

Şafak söktükten sonra yine uyuya kalmıştım. Nihayet bir kahkaha sesiyle gözümü açtığımda Naomi kıvırdığı bir kâğıdı burnuma sokuyordu.

“Ne oldu? Uyandın mı, Coci?”

“Uyandım, saat kaç?”

“On buçuk oldu. Bu saatte kalksak da bir şey yok zaten. Top atılana kadar uyuyalım.”

Yağmur dinmişti; dışarıda güneşli masmavi bir pazar göğü vardı. Evin içindeyse o ağır hava olduğu gibi duruyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O sıralar bu iyice dağıtmış hâlimden şirkette kimsenin haberi yok sanıyordum. Hayatım ev ve iş arasında kesin bir çizgiyle ikiye bölünmüştü. Tabii çalışırken de aklımın bir köşesinde hep Naomi vardı ama bu işime engel olacak seviyede değildi, hele birilerin farkına varabileceği seviyede hiç değildi. İş yerindekilerin beni hâlâ o “beyzade” olarak gördüklerinden gayet emindim.

Ben emin ola durayım; sıcakların devam ettiği yağmur mevsiminin sonlarına doğru, bunaltıcı bir akşam geldi çat-tı. Namikava adında bir mühendis arkadaşına yurtdışı görev emri geldiği için Tsukiji’de Seiyoken restoranına gitmiş, ona hoşçakal partisi veriyorduk. Ben her zamanki gibi nezaketten katıldığım için, yemekler yenip, tatlılar sırasında formaliteden bir iki konuşma yapıp sonra da herkes sürü hâlinde sigara odasına gidip, elde likörler muhabbete başladığı sıralarda, tam vaktidir deyip ayağa kalkmıştım ki S... :

“Baksana Kawai, gel de bir oturalım,” diye sırtarak beni çağırdı. S., kafası hafif güzel, T., K. ve H. ile bir kanepeye kurulmuş, beni de zorla aralarına oturtma niyetindeydi.

“Hemen kaçma işte ya; bir yere falan mı gideceksin? Bu yağmurda hem de...” Ben ne yapacağımı bilemeden ayakta dikilirken, o oturduğu yerden suratıma bakıp bir daha sırtıttı.

“Yoo, bir yere gideceğim falan yok...”

“Ee, eve mi döneceksin yani?” Bunu söyleyen H. olmuştu.

“Evet, kusura bakmazsanız ben kaçayım. Malum benim ev Omori’de, bu havada çabuk dönmezsem çekçek bulamam.”

“Ne güzel bahane.” T. gülüyordu. “Foyan çıktı be oğlum.”

T.’nin “Foya”dan ne kastettiğini anlamayıp şaşkın şaşkın sorduğumda bu sefer lafa giren K. olmuştu.

“Şaşırttın ama ha, biz de ‘Beyzade’ deyip duruyoruz adama...” Kafasını yana yatırmış, nedense çok etkilenmiş gibi konuşuyordu:

“Kavai bile dansa başladığına göre devir değişti deseneze.”

“Baksana Kavai,” S., etraftan çekinir gibi kulağımın dibine girmişti.

“Şu takıldığınız güzel hatun da kimmiş? Bizi de bir tanıştırsana.”

“Yok, öyle tanıştırabileceğim biri değil.”

“İmparatorluk Tiyatrosu’nda oyuncu diyorlar ama? Doğru değil mi? Aktris diyen de var, melez diyen de var, nereden buldun söyle bakalım. Söylemezsen bırakmam.”

Muhabbetten hoşlanmadığımı yüzümle açıkça belli edişimi ve kekeleyip durmamı fark etmeyen S. büyük bir şevkle ısrar ediyordu.

“Çağırırsan gelmez mi? İlla dans mı lazım?”

Az daha küfredecektim. Ben daha şirkette kimse fark etmemiştir diyordum; oysaki fark edilmesini geçtim, zam-paralığıyla meşhur S.'nin laflarından çıkardığım kade-rıyla bunlar benim kızla karı koca olduğuma inanmamış, Naomi'yi istediğiniz yere çağırabileceğiniz kızlardan san-mışlardı.

“Ahmak! Milletin karısı hakkında nasıl konuşuyorsun sen? ‘Çağır’ ne demek!”

Doğal olarak, bu katlanılması güç hakaretler karşısında az daha böyle öfkeyle bağıracaktım. Bir an için betim ben-zim atmıştı. Yumuşak başlılığımı bildikleri için yüklendikçe yükleniyorlardı.

“Şişt, Kawai, söylesene hadi!” diyen H., K.'ye dönüp de-
vam etti:

“Nereden duydum demiştin?”

“Keio’lu bir öğrenciden.”

“Ne diyor?”

“Ya, benim akrabam bu. Dansla kafayı bozmuş bir de; sabah akşam dans klüplerinden çıkmıyor. O tanıyormuş kızı.”

“Adı neymiş peki?” T. yandan kafasını uzatıp sormuştu.

“Adı mı? Neydi ya... Garip bir addı... Naomi... Naomi’ydi galiba.”

“Naomi mi? Melezdir o zaman.” S. dalga geçer gibi yü-züme bakıp devam etti:

“Melez olduğuna göre, aktris değil demek ki.”

“Bayağı hızlıymış yalnız ha. Keio’lu öğrencileri falan sı-radan geçiriyormuş.”

Konuşulanları ağızımda tuhaf, yarım yamalak bir gülüm-semeyle, dudaklarım sanki spazm geçiriyormuş gibi hafif

hafif titreyerek dinliyordum ki K.'nin bu son sözleriyle gülümsemem bir anda suratımın ortasında dondu kaldı; gözlerim yuvalarının içine kaçacak gibiydiler.

“Bak bak, iyiymiş!” duydukları S.'in çok hoşuna gitmişti.

“Senin şu akrabası olan öğrenci, o takılmış mı hiç?”

“Yok o kısmını bilmiyorum ama arkadaşlarından takılan 2-3 kişi varmış.”

“Sus, sus, Kava'i'yi endişelendirme. Baksana şu surata, ne hâle geldi.” T.'nin bu sözleri üzerine hepsi oturdukları yerden bana bakıp güldü.

“Bırak endişelensin ya. Var mı öyle bizden habersiz, güzel hatunları kendine ayırmak?”

“Hahaha. Ne diyorsun, Kava'i? Beyzadelerin de arada böyle havalı dertleri olsun, fena mı?”

“Hahahaha.”

Artık kızacak hâlim bile kalmamıştı. Resmen kimin ne dediğini bile duyamaz olmuştum. Yalnız kulaklarımda çınlayan kahkahalar vardı. Bu ortamdan nasıl sıyrılabilirim? Gülsem mi? Ağlasam mı? Ağzımdan yanlışlıkla bir şey kaçırırsam alayın dozunu artırmazlar mı? O an sadece bunların şaşkınlığı içindeydim.

Kafamın içi darmadağın, bir şekilde kendimi sigara odasından dışarı attım. Çamur içindeki sokağa çıkıp soğuk yağmurda ıslanana kadar kendime geledim. Peşimden kovalayan varmış gibi Ginza'ya doğru kaçtım.

Ovari'den bir sonraki, soldaki kavşaktan Şinbaşı'ya doğru yürüdüm. Ayaklarım istemsizce, benden bağımsız o yöne doğru gidiyorlardı desem daha doğru olur. Islak kaldırımlardan yansıyan şehir ışıkları gözüme çarpıyordu. Dışarısı havaya rağmen oldukça kalabalıktı. Bir geyşa şemsiyesini

açmış yürüyor, ekose gömleğiyle genç bir kız geçiyor, tren gidiyor, arabalar geçiyor... Naomi çok hızlı. Öğrencileri sıradan geçiriyor... Nasıl yani? Böyle bir şey olabilir miydi? Olabilirdi ya, tabii ki olabilirdi. Naomi'nin son zamanlardaki hâline bakılırsa asıl tuhaf olan bunun aklıma gelmemesiydi zaten. Aslında ben de içten içe endişeleniyordum ama etrafında o kadar çok erkek arkadaşı vardı ki, tersine bu beni rahatlatmıştı. "Naomi daha çocuk sayılır. Yerinde duramıyor. 'Ben erkeğim,' diye kendisi de diyor zaten. O yüzden bir sürü erkeği etrafına toplayıp gülüp eğlenmeyi, tantana yapmayı seviyor o kadar. Zaten başka bir niyeti olsa bu kadar kişinin gözün önünde yapmaz, gizler. Yoksa o..." İşte bu "yoksa" beni mahvetmişti.

Ama yoksa... Yok canım, gerçek olamazdı. Naomi şırmamıştı doğru ama karakteri sağlamdı. Bundan gayet emindim. Beni küçümsermiş gibi yapsa da aslında 15 yaşından beri ona bakarak yaptığım iyilik karşısında minnettardı. Aynı yatağı paylaştığımızda kimbilir kaç kere göz yaşlarıyla bu iyiliğime asla ihanet etmeyeceğini söylemişti. Bu sözlerinden şüphe duyamazdım. K.'nin o anlattıkları peki – belki de şirketteki hergeleler yalnızca benimle dalga geçiyorlardı. Durum bundan ibaretse ne güzel olurdu. K.'nin bahsettiği o öğrenci kimdi acaba? Sadece onun bildiği bile 2-3 kişiyle ilişkisi var da ne demekti? 2-3 kişi mi? Hamada mı? Kumagai mı? Birinden şüpheleneceksem ilk şüpheleneceklerim bunlardı. Peki ama öyleyse neden aralarında kavga çıkmıyordu? Ayrı ayrı gelmek yerine beraber gelip arkadaşça Naomi'yle beraber takılmak da neyin nesiydi? Göz boyamak için miydi? Naomi ikisini birden idare ediyor da haberleri mi yoktu? Bunlar işin ayrıntısıydı, asıl önemli olan

soru Naomi bu kadar düşmüş olabilir miydi? Eğer ikisiyle ilişkisi varsa geçen geceki o balık istifi yatışımız gibi; o denli gereksiz, pişkince bir harekete cesaret edebilir miydi? Eğer bu doğruysa yaptığı fahişelikten de beter değil miydi?

Farkına varmadan Şinbaşı'yi geçmiş, Şibaguçi Cadde-si'nden vıcık vıcık çamurları sıçrata sıçrata, doğrudan Kanasugi Köprüsü'ne kadar yürümüşüm. Yağmur bir santim boşluk bırakmadan tüm yer ve gökyüzünü kaplıyor, beni dört bir yandan sarıp sarmalıyordu. Şemsiyemden dökülen damlalar omuzlarımı ıslatıyordu. Tabii ya, balık istifi yatışımız o gece de böyle yağmurluydu. Diamond Kafe'de Naomi'ye açıldığım gece de, bahar olmasına rağmen yine yağmurluydu. Aklımdan bunlar geçiyordu. Peki bu gece de ben böyle sıırıslıklam buralarda yürürken Omori'deki eve birileri gelmiş olabilir miydi? Yine balık istifi yatılıyor muydu yoksa? Kafamda aniden bu türden kuruntular ortaya çıkmaya başlamıştı. Gözlerimde, atölyede Naomi'yi ortalarına alıp yılışık yılışık oturan Hamada ile Kumagai'nın salakça şakalaştığı tiksindirici bir manzara canlanıyordu.

Kendi kendime, "Şimdi oyalanmanın sırası değil!" diyerek alelacele Tamaçi İstasyonu'na koştum. Bir, iki, üç... diye dakikaları sayarken nihayet üçüncü dakikada tren gelmişti ama bu, hayatımın en uzun üç dakikası olmuştu.

Ah Naomi ah! Ne demeye bu gece onu evde bırakmış-tım ki? Bütün bunlar Naomi yanımda olmadığı içindi; en kötüsü buydu. Yüzünü bir görsem, tüm bu sinirim geçecekmiş gibi geliyordu. O içten sesini duyup günahattan eser olmayan gözbebeklerine baktığımda tüm bu şüphelerimin ortadan kaybolması için dua ediyordum.

Peki ya yine o geceki gibi balık istifi yatalım derse ne

karşılık verecektim? Bundan sonra Naomi'ye, Naomi'ye sırnaşan Hamada'yla Kumagai'a, diğer tüm o gereksiz tipler ve işler karşısında nasıl bir tavır sergileyecektim? Naomi'yi öfkeliendirmeyi göze alıp onu daha sıkı kontrol altına mı almalıydım? Uysalca kabul etse neyse, peki ya karşı çıkarsa ne olacaktı? Yok olamaz. "Bu akşam şirketten birkaç tip son derece rencide edici şeyler söylediler. O yüzden sen de yanlış anlaşılmalara mahal vermeyecek şekilde hareketlerine biraz dikkat et lütfen," dersem, bunun başka durumlardan farklı olduğunu anlar, kendi namına gölge düşürmemek için muhtemelen sözümü dinlerdi. Eğer namı da yanlış anlaşılma da umurunda değilse işte o zaman bu işte bir iş vardı. K.'nin anlattıkları doğru demektir. Eğer... Ah, eğer doğruysa...

Sakin olmaya çalışıp olabildiğince soğukkanlı bir şekilde bu son olasılığı kafamda canlandırdım. Beni kandıracağı ortaya çıkarsa onu affedebilecek miydim? Dürüst olmak gerekirse artık o olmadan bir gün bile yaşayamazdım. İçine düştüğü bu hatada onun kadar benim de payım vardı, o yüzden de yaptıklarından pişman olup özür dilediği takdirde daha fazla üstüne gitme niyetim yoktu; böyle bir hakım da yoktu. Zaten, o inatçılığıyla, özellikle de bana karşı çıkmaya olan yatkınlığıyla, kanıtları önüne sersem bile öyle kolay kolay özür dileyip dilemeyeceğinden emin değildim. Diyelim ki özür diledi, gerçekte biraz olsun bile kendini düzeltmeden, beni hafife alıp, küçük görüp aynı hatayı ikinci, üçüncü kez tekrarlamayacağını garanti var mıydı? En çok bundan korkuyordum. Açıkçası kızın iffetinden ziyade başımı ağrıtan konu buydu. Onu sorguya çekecek ya da daha sıkı kontrol altına alacaksam, bu durumla nasıl baş

edeceğim konusunda önceden hazırlıklı olmam gerekiyordu. “O zaman ben de çıkar giderim,” dediği takdirde “Buyur kapı orada,” diyebilecek cesareti kendimde bulabilmeyi umuyordum.

Fakat bu konuda Naomi’nin de aynı benim gibi bir zayıf noktası olduğunu biliyordum. Çünkü benimle yaşadığı sürece istediği gibi har vurup harman savursa da bir kez kovuldu mu o pislik içindeki Senzoku’daki ev dışında dönebileceği bir yer yoktu. İşler o raddeye varırsa, bu sefer gerçekten de kendini satmadığı sürece ona yüz verecek kimseyi bulamazdı. Eskiden ne yaşamış olursa olsun, şu anki ben-cilce yetişmiş hâliyle bunu kesinlikle gururuna yediremezdi. Belki Hamada ya da Kumagai falan çıkıp onu yanına alacaklarını söylerlerdi. Ama o öğrenci hâllerıyla benim ona yaşattığım şatafatı yaşatamayacaklarını kızın da gayet iyi bildiğine emindim. Bu açıdan bakınca kızı lükse alıştırmam iyi olmuştu.

Tabii ya, şimdi hatırlıyorum da, İngilizce defterini yırtıp attığında kızıp, “Çık git,” dediğimde yelkenleri suya indir-memiş miydi? Eğer o gün çekip gitseydi benim için ne den-li zor olurdu bilemiyorum ama asıl zorlanacak olan oydu. O benim sayemde vardı; yanımdan ayrıldığı anda yine toplu-mun en alt tabakasına düşecek, bu âlemin en alt seviyesine geri dönecekti. Bundan ödünün koptuğuna şüphe yoktu. Bu korku şimdi de aynı o zamanki gibi geçerliydi. Bu sene artık 19’una girmişti. Yaş aldığına, neyin ne olduğunu az çok anladığına göre bu korkuyu bir kat daha fazla hissediyor olmalıydı. Öyleyse, bir ihtimal gözümü korkutmak için “Çeker giderim,” dese bile bu tehdidini gerçekleştiremezdi. Böylesine apaçık bir blöfle beni kandıramayacağını muhtemelen biliyordu...

Omori İstasyonu'na varana kadar cesaretimi bir nebze toplamıştım. "Ne olursa olsun Naomi'yle ben bu işin sonunda ayrılmayacağız," bir tek bundan kesin olarak emindim işte.

Evin önüne kadar geldiğimde o menfur düşüncelerimin tersine atölyenin içi kapkaranlıktı. Tek bir misafir izi bile yoktu. Bir tek tavan arasındaki küçük odadan ışık geliyordu...

"Tek başına beni bekliyormuş..."

Rahat bir nefes almıştım. İçimden "Oh be, şükürler olsun," diyordum.

Kilitli kapıyı anahtarım ile açıp içeri girer girmez atölyenin ışığını yaktım. Etraf her zamanki gibi dağınıktı ama herhangi bir misafirin geldiğine dair iz yoktu.

"Naomi, ben geldim..."

Cevap yoktu. Merdivenlerden yukarı çıktım. Naomi küçük odada, yerde mışıl mışıl uyuyordu. Bunda garipsenecek bir şey yoktu. Canı sıkıldığında sabah akşam demeden yorganın altına girer, roman okuyarak uykuya daldardı. O masum yüzünü görünce bir kat daha rahatlamıştım.

"Bu kız mı beni kandırıyor? Mümkün mü böyle bir şey? Gözlerimin önünde huzur içinde soluk alıp veren bu kız?"

Uzulca, kızı uyandırmamaya dikkat ederek yastığının yanına oturup bir süre sessizce uyuyan suretini izledim. Güzel bir prensese dönüşüp karşısındaki adamı kandıran fakat uykuya dalınca foyası çıkıp derisi yüzülen tilki... Çocukken anlattıkları o masalı hatırladım. Çok deli yatan Naomi'nin tulum tarzı yorganı üzerinden sıyrılmış, iki baldırı arasına sıkışmıştı. Açığa çıkmış göğsünün üzerine koyduğu kolunun teki bükük bir dalı andırıyordu. Diğer kolu ise tam

benim oturduğum yere, dizime doğru zarifçe uzanmıştı. Uzanan koluna yaslı başı her an yastıktan kayıp düşecek gibiydi. Hemen burnunun ucunda açık bir kitap duruyordu. Naomi'ye göre, "Günümüz edebiyat dünyasının bir numarası" Takeo Arişima'nın *Kabil'in Soyu* romanıydı. Gözlerim kitabın bembeyaz ithal sayfalarıyla Naomi'nin göğsünün beyazlığı arasında gidip geliyordu.

Genelde Naomi'nin teni kimi günler beyaz kimi günler ise sarı görünürdü. Fakat derin uykudayken ya da yeni kalkmışken hep taptaze olurdu. Sanki uykudayken vücudundaki tüm yağlar kaybolmuş gibi güzelleşirdi. Normalde "akşam" beraberinde karanlığı getirse de benim zihnimde "akşam"ın çağrıştırdığı şey Naomi'nin teninin "beyazlığı"ydı. Bu, öğle ortasındaki o apaydınlık "beyazlık"tan farklı; kirlenmiş, pis, leke dolu yorgan ve nevresimlerin içinde, deyim yerindeyse çaputlara bürünmüş bir "beyazlık" olduğu için beni daha da çok kendine çekiyordu. Dikkatle bakınca, abajurun gölgesinin vurduğu göğsü, masmavi suların dibinden yukarı doğru taze bir canlılıkla yükseliyormuş gibi geliyordu. Uyanıkken son derece aydınlık, ifadeleri değişken olan yüzünde şimdi, kasvetle kaşları çatılmış, acı bir ilaç içmişe benzeyen, sanki boğulmuş gibi duran birinin o gizemli ifadesi vardı. Onun uyurkenki yüzüne bayılırdım. "Uyurken yüzün başka birine dönüşüyor, korkunç bir rüya görüyormuşsun gibi." Bunu kimbilir kaç defa ona söylemiştim. "Demek öldüğünde de yüzü güzel olacak," diye aklımdan geçirdiğim de olmuştu. Varsın bu kız tilki olsun, asıl yüzü bu kadar büyüleyici olduktan sonra, seve seve o büyüye kapılırim diyordum.

Orada yarım saat kadar sessizce oturmuştum. Abajurun gölgesinden ışığa doğru uzanmış, avuç içi yukarı bakan,

parmakları hafifçe sıkılı eli, açmaya yüz tutmuş bir çiçeği andırıyordu. Bileğinde sessizce atan nabzını net bir şekilde görebiliyordum.

“Ne zaman döndün?”

Huzurla alıp verdiği solukların ritmi bir anlığına bozuldu ve gözlerini açtı. Yüzünde hâlâ az önceki kasvetli ifadenin izleri vardı.

“Şimdi... Az önce.”

“Neden beni uyandırmadın?”

“Seslendim ama uyanmayınca bıraktım.”

“Orada oturup ne yapıyordun? Uyurken beni mi izliyorsun?”

“Evet.”

“Hıh, deli.”

Masum bir çocuk gibi gülüp uzattığı elini dizimin üzerine koydu.

“Bu gece yalnız başıma çok sıkıldım. Birileri gelir dedim ama kimse gelmedi. Sen uyumayacak mısın, babacık?”

“Uyuyabilirim...”

“Yat hadi! Uyuyakalınca her tarafımı sivrisinekler ısır-mış. Şuraya bak! Kaşısana biraz şurayı!”

Dediğini yapıp kollarını, sırtını kaşıdım.

“Ah, sağol. Çok fena kaşınıyor. Geceliğimi alabilir misin şuradan? Giydirsene lütfen?”

Geceliğini alıp kollarını iki yana açmış sırtüstü yatan kızı yerden kaldırdım. Kuşağını çözüp kimonosunu çıkarırken o mahsus kendini salıyor; elleri, kolları ceset gibi sallanıyordu.

“Hadi babacık, şu cibinliği tak da, sen de uyu artık...”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O gece yatakta neler konuştuğumuzu uzun uzun anlatmaya gerek yok. Restoranda başıma gelenleri duyunca: “Edepsizliğe bak! Cahil herifler!” diye ağzını bozsa da olanlara gülüp geçmişti. Özetle: “İnsanlar bu sosyal dansın ne olduğunu daha anlayamadılar. Bir kadınla erkek elele tutuşup altı üstü bir dans etseler, hemen aralarında uygunsuz bir ilişki var sanıp dedikodu çıkarıyorlar. Yeni çağın akımlarına karşı çıkan gazeteler de yarım yamalak şeyler yazıp kötüledikleri için normal insanlar dans dendi mi fena bir şey sanıyorlar. O yüzden böyle seviyesiz dedikodulara karşı hazırlıklı olmalıyız...” diyordu.

“Ayrıca senin dışında hiçbir erkekle de bir kere bile yalnız kalmadım. Öyle değil mi?”

Dansa giderken benimle beraberdi, evde eğlenirken yine benimle beraberdi; olur da evde yalnız başınaysa eve gelen misafir tek başına gelmiyordu. Tek başına geldiyse de “Bugün ben de evde yalnızım,” dediğinde, gelen çekinip geri dönüyordu. Onun öyle görgüsüz arkadaşları yoktu. Bunları söyleyen Naomi devam etti:

“Bencil olabilirim ama neyin iyi neyin kötü olduğunu da biliyorum. Ayrıca seni kandırmak istesem kandırırım ama bunu asla yapmam. İnan bana, sana karşı hep dürüstüm, bir kere bile senden bir şey saklamadım,” diyordu.

“Onu ben de biliyorum ama işte öyle şeyler söylenince fena oldum.”

“Fena oldun diye ne yapacağız şimdi peki? Bırakacak mıyız dansı?”

“Bırakalım demiyorum ama mümkün mertebe yanlış anlaşılmalara yol açmayacak şekilde dikkat etmek lazım diyorum.”

“Söyledim ya az önce ne kadar dikkatli olduğumu.”

“Yanlış anlayan ben değilim ki.”

“Sen yanlış anlama yeter. Elâlemin ne dediği umurumda değil. Zaten kabayım, ağzım kötü diye herkes benden nefret ediyor,” dedikten sonra yalnız benim ona inanıp onu sevmemin yeteceğini, kadın gibi olmadığı için kendiliğinden hep erkek arkadaş edindiğini, erkekler düz olduğu için bu işten kendinin de memnun olduğunu ve erkeklerle takıldığını fakat aşkmış, cinsellikmiş bu tür edepsiz şeyleri aklının ucundan bile geçirmediğini duygusal, şirin bir tonda tekrarlamış; en sonunda da “15’imden beri bana bakmanı asla unutmadım,” ve “Bana hem babalık hem kocalık yaptın,” gibi klasik cümlelerini ekleyip gözyaşlarına boğulmuş, ardından o gözyaşlarını bana sildirmiş, arkasından da beni öpücük yağmuruna tutmuştu.

Fakat bu uzun konuşmaya rağmen, tuhaftır, bir tek Hamada’yla Kumagai’in isimleri –artık bilerek mi yoksa tesadüfen mi– geçmemişti. Aslında bu ikisinin adını söyleyip kızın yüzünde belirecek tepkiyi okumaya niyetliydim ama

bir türlü fırsatını bulamamıştım. Tabii ki her dediğine inanmıyordum ama insan şüphelenmeye başladı mı sonu yoktu, ayrıca olup bitmiş bir şey için sorguya çekmek de gereksizdi, bundan sonrası için onu uyarıp kontrol etsem yeterdi... Aslında başta daha sert çıkmayı planlamıştım ama tavrım giderek böyle muğlaklaştı. Üstüne gözyaşları ve öpücüklerin arasından hıçkırıklara karışan fısıltılarını duydukça, “Yalan olmasın?” diye tereddüt etmekle birlikte, sonunda doğruyu söylediğine inanmaya başlamıştım.

Bunlar olduktan sonra, çaktırmadan Naomi’nin hâl ve hareketlerini izlediğimde anormal addedilemeyecek ölçüde, yavaş yavaş, bugüne kadarki tavırlarını değiştirdiğine tanık oldum. Dansa gidiyorduk gitmesine ama eski sıklıkta değildi. Gittiğimizde de öyle fazla dans etmiyor, tadında bırakıp dönüyorduk. Zırt pırt misafir de gelmiyordu. Ben işten döndüğümde efendi gibi evde yalnız başına roman okuyor, dikiş dikiyor, usulca gramafon dinliyor ya da saksılara çiçek dikiyor olurdu.

“Bugün de mi yalnızsın?”

“Evet, kimse gelmedi eğlenmeye.”

“Sıkılmadın mı yalnız başına?”

“Baştan yalnız olacağımı bilirim sıkılmıyorum, iyiyim böyle,” diyerek ekledi. “Eğlenceyi seviyorum ama yalnızlıktan da memnunum. Küçükken hiç arkadaşım olmadığı için hep tek başıma oynardım.”

“Doğru, sen Diamond Kafe’de de öyleydin. Diğerleriyle pek konuşmazdın, hatta biraz melankolik gibiydin.”

“Evet, öyle, dışarıdan haşarı görünebilirim ama aslında karakterim melankolik... Melankolik olmam hoşuna gitmiyor mu?”

“Sakin davranman iyi tabii ama melankolikleşmeni de istemem.”

“Ama geçenki yaramazlıklarımdan daha iyi değil mi?”

“Hem de nasıl.”

“Uslandım, değil mi?”

Bir anda üzerime atlayıp boynuma sarılmış, neredeyse gözlerim kararana kadar beni kederli, haşin öpücüklere boğmuştu.

“Dansa gitmeyeli bayağı oldu. Gidelim mi bu akşam?” tekliflerime,

“Fark etmez... Sen istiyorsan...” diye isteksizce cevap verip, “Onun yerine sinemaya gidelim, hiç dans havasında değilim,” dediği de oluyordu.

Dört beş sene önceki o sade, eğlenceli yaşantımız geri dönmüştü. Yalnız başımıza hemen her akşam Asakusa’ya gidiyor, film izliyor, dönüşte herhangi bir lokantada yemek yiyerek “Şöyle yapmıştık”, “Böyle yapmıştık,” diye eski günlerden konuşup hatıralara dalıyorduk. “O zamanlar küçük-tün, Teikoku Sineması’nda korkuluklara oturur, omuzlarımı tutar öyle film izlerdin,” dediğimde Naomi: “Kafeye ilk geldiğinde uzaktan durmadan bana bakıyordun sessiz sedasız, bir garip hissetmiştim,” diyordu.

“Babacık, artık beni hiç yıkamıyorsun, eskiden hep yıkardın.”

“Doğru ya, eskiden yıkardım değil mi?”

“Nasıl eskiden? Artık yıkamayacak mısın? Artık büyüdüm diye yıkamaktan hoşlanmıyor musun?”

“Olur mu öyle şey? Hâlâ yıkamak istiyorum ama çekiniyordum.”

“Öyle mi? Yıka o zaman, yine bebeğin olayım.”

Aramızda bu konuşma geçtikten sonra tam da şansa havalar ısındığı için deponun bir köşesine kaldırdığım küveti atölyeye taşıyıp kızı yeniden yıkamaya başlamıştım. Eskiden, “Koca bebek” dediğim, şimdi iyice boy atmış olan Naomi küvete girdiğinde onun nasıl da olgunlaştığını fark ediyordum. Açtığına, yaz yağmurlarını taşıyan bulutlar gibi yayılan gür saçları, eklemlerinin etrafını doldururken gamzeler oluşturan yumuşak kıvrımlar... Omuzları daha da dolgunlaşmış, göğüsleri ve kalçası eskisinden de gergin, yukarı doğru dalgalanıyor, güçlü bacakları daha da uzamış görünüyordu.

“Coci, boyum biraz uzadı mı dersin?”

“Uzamışsın ya. Artık benden pek farkın kalmamış.”

“Yakında seni geçirim. Geçen tartıldım 53 kilo 250 gram çıktım.”

“Bak sen, ben bile 60 değilim.”

“Sen benden ağır mısın yani? Ufacık bir şeysin.”

“Ağırım tabii. Ufak olabilirim ama erkeklerin iskeleti daha sağlam, daha ağır.”

“Peki o zaman hemen şimdi sen at ol ben de üstüne bineyim, cesaretin var mı? İlk geldiğim zamanlar hep yapardık ya. Sırtına binerdim, el havlusunu da dizgin yapıp ‘deh deh dıgıdık’ diye odanın içinde dolanırdık...”

“O zaman hafiftin, 45 kilo falandın.”

“Şimdi yapsak ezilirsin.”

“Ne ezilmesi, inanmıyorsan bin de gör.”

Böyle şakalaştıktan sonra eskisi gibi atçılık oynamıştık bir seferinde.

“Hadi, at oldum işte.” Bunu dememle beraber Naomi 53 kiloluk ağırlığıyla güm diye sırtıma atlayıp havlusundan dizgini ağzıma geçirmiş:

“Böyle küçük at mı olur? Ayakta zor duruyor! Toparlan hadi! Deh! Deh!” diye bağırarak neşe içinde bacaklarını karnıma sarmış, dizgini çekip duruyordu. Ben yere yıkılmamak için tüm gücümle sırtımı yukarıda tutmaya çalışıyor, kan ter içinde odanın etrafında dört dönüyordum. Ben bitip tükenene kadar sırtımdan inmemişti.

Ağustos geldiğinde Naomi, “Coci, bu yaz Kamakura’ya gidelim mi?” diye sordu. “Son gittiğimizden beri bir daha hiç gitmedik, bir gidip göresim var.”

“Doğru söylüyorsun. O zamandan beri gitmedik.”

“Evet, bu yaz Kamakura’ya gidelim. Hem bizde hatıraları var.”

Naomi’nin bu sözlerine nasıl sevinmiştim anlatamam. Naomi’nin de dediği gibi balayımız için –evet balayımız demek doğru olur– Kamakura’ya gitmiştik. Kamakura kadar hatıralarımızda yer eden başka bir mekân olamazdı. Sonrasında da her sene yaz geldi mi bir yerlere tatile gidiyorduk ama Kamakura tamamen aklımdan çıkmıştı. Naomi’nin bunu hatırlatması harika olmuştu.

“Gidelim, çok iyi olur.” Hemen kabul etmiştim.

Hazırlıkları tamamladıktan sonra şirketten 10 gün izin aldım. Omori’deki evi kapatıp ayın başında Kamakura’ya doğru yola çıktık. Hase Caddesi’nden İmparator’un yazlık köşküne doğru giden sokak üzerinde, Ueso isimli bir fidanlığın ana binadan ayrı ek kulübesini kiraladık.

Benim bu sefer doğru düzgün bir otelde –Kinparo olmasın da neresi olursa olsun diyordum– kalma niyetime rağmen ev kiralamamız, “Sugisaki Hanım burayı çok met-hetti,” diyen Naomi’nin fikriydi. Naomi’ye göre otelde kalmak hem pahalıya patlayacağından hem de diğer misafir-

lerle yüz göz olmak gerekeceğinden kendimize ait bir yer kiralamak en mantıklısıydı. Şansımıza Sugisaki Hanım'ın akrabası olan Toyo Petrolleri'ndeki yöneticinin kiraladığı hâlde gitmediği bir yer vardı ve istersek kullanmamıza izin verecekti. Bu adam kulübeyi haziran, temmuz, ağustos için 500 yene kiralamış fakat temmuz sonuna kadar kaldıktan sonra artık Kamakura'dan sıkılıp dönmüştü. Kalmak isteyen olursa seve seve kullandıracaktı. Sugisaki Hanım'ın tanıdığı olduğu sürece kiraya falan da gerek yoktu. Naomi durumu böyle anlatmıştı.

“Böylesi bir daha denk gelmez. Kiraya da gerek yok, ay sonuna kadar kalalım işte,” diyordu.

“Kızım şirket var, nasıl kalacağız ay sonuna kadar.”

“Kamakura'dan tren kalkmıyor mu her gün, onunla gitsen?”

“Tamam da görmeden de bilemeyiz ki şimdi, ya beğenmezsen?”

“Hemen yarın gider bakarım; beğenirsem kararı ben vereyim mi?”

“Olur ver ama bedavaya da kalınmaz ki, bir fiyat konuşup anlaşmak lazım...”

“Tabii canım. Sen meşgulsün biliyorum, ‘tamam’ dersek ben Sugisaki Hoca'ya gider, parasıyla kiralamak istediğimizi söylerim, 100-150 yen civarı ödemek gerekir.”

İşte bu şekilde Naomi planlamayı ele almış, kira için 100 yene anlaşıp para konusunu da halletmişti.

Başta şüphelerim olsa da gidip gördüğümde beklediğimden daha güzel bir evle karşılaşmıştım. Kulübe desem de, ana binadan ayrı müstakil dikilmiş, biri 14 biri 8 metrekare iki odası dışında antresi, banyosu, mutfığı da olan,

giriş-çıkış kapıları ayrı, ana binanın sahibi aileyle muhatap olmaya gerek kalmadan, bahçeden doğrudan sokağa çıkabildiğiniz tam teşekküllü bir yerdi. Yeni bir ev sahibi olmuş gibiydik. Ne zamandır ilk kez, Japon tarzı yepyeni tatamilerin üzerinde, ahşap maltızın karşısına bağdaş kurup keyif çatmıştım.

“Burası iyiymiş, tam benlik.”

“Güzel ev, değil mi? Omori mi güzel, burası mı?”

“Burası çok daha huzurlu, bıraksalar hep burada kalırım.”

“Bak, ben sana demedim mi burası güzel diye?” Naomi hâlinden memnundu.

Bir gün –gelişimizin üçüncü günü gibi olmalı– öğleden sonra yüzmeye gidip bir saat kadar yüzdükten sonra kumsalda uzanırken bir anda başımızın üstünde, “Naomi!” diye bir ses duyduk.

Kumagai’dı. Denizden daha yeni çıkmış olsa gerek, ıslak mayosu göğsüne yapışmış, tuzlu sular kıllı bacaklarından aşağı patır patır damlayıp duruyordu.

“Aa, Ma-çan, ne zaman geldin?”

“Bugün geldim... Naomi mi acaba dedim, sahiden de sen çıktın.”

Kumagai denize doğru elini kaldırıp “Hey!” diye seslendi. Denizden de biri “Hey!” diye karşılık verdi.

“Kim orada yüzen?”

“Hamada ya... Hamada, Seki, Nakamura, ben hep beraber bugün geldik.”

“Bayağı kalabalıkmışsınız. Hangi otelde kalıyorsunuz?”

“O para bizde ne gezer. Sıcağa dayanamayıp günübirliğine geldik.”

Naomi ile Kumagai konuşurlarken Hamada da denizden çıkıp gelmişti.

“Selam, n’aber? Ne zamandır görüşmüyoruz. Kawai Bey, sizi dansta göremiyoruz bu aralar.”

“Gitmek istemediğimizden değil de işte, Naomi sıkıldı biraz danstan.”

“Öyle mi? Çok kötü olmuş. Siz ne zaman geldiniz?”

“İki üç gün oldu bizim. Hase’de bir yer kiraladık, şu fi-dancının ek binasını.”

“Çok güzel yer, Sugisaki Hoca sağolsun bir aylığına kiraladık.”

Kumagai, “Vay, amma havalıymış,” dedi.

“Demek bir süre buradasınız.” Sözü Hamada almıştı. “Dans istiyorsanız Kamakura’da da var. Bu akşam Kaihin Oteli’nde var mesela, partnerim olsa da ben de gitsem keşke.”

Naomi, “Ay, hiç benlik değil,” dedi. “Bu sıcakta dans mı olur? Önce havalar serinlesin biraz.”

“Sen de haklısın, yazın yapılacak iş değil,” diyen Hamada huzursuzca kıpırdanarak: “N’apıyoruz Ma-çan? Girelim mi bir kere daha?” diye sordu.

“Yok ya, ben bittim, dönelim artık. Şimdi gidip biraz dinlensek, Tokyo’ya döndüğümüzde akşam olur zaten.”

Naomi, “Nereye gidiyorsun ya?” diye Hamada’ya sordu. “Eğlenceli bir şeyler mi dönüyor?”

“Bir yer değil ya, Ogigayatsu’da Seki’nin amcasının yazlığı var. Bizi de peşinden sürükledi. Size güzel bir yemek yedireyim dedi ama biz daraldık çok fena, kaçalım diyoruz.”

“Niye daraldınız? Çok mu resmi ortam?”

“Hem de nasıl. Hizmetçiler, yerlere kadar eğilmeler fa-

lan. İstediği kadar güzel olsun, öyle ortamda boğazımdan yemek geçmiyor. Haksız mıyım Hamada? Hadi dönelim, Tokyo’da yeriz.”

Kumagai bunları söyleyen kendisi değilmış gibi, plajda sanki hiç kalkmamacasına oturmuş, bir yandan da yerden aldığı kumları dizine döküyordu.

“Şöyle yapalım isterseniz; akşam bizimle beraber yiyin, o kadar yol gelmişsiniz...”

Ne Naomi’den ne Hamada’dan ne de Kumagai’dan ses çıkmadığı için, öyle demezsem ayıp olacağını hissetmiştim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Uzun zamandır ilk kez cümbür cemaat bir yemek yiyor-duk. Hamada'yla Kumagai'ın peşinden Seki ile Nakamura da gelmiş, 14 metrekarelik odada, yer sofrasının etrafında 6 kişi, akşam 10 civarına kadar muhabbet etmiştik. Başta, “Şimdi evin altını üstüne getirecekler” diye gönülsüz olsam da, onların o enerjik, gençlere has samimi, teklifsiz hâlleri, araya bayağı zaman da girmiş olduğu için hoşuma gitmedi diyemem. Naomi'nin tavırları da arkadaş canlısı ve içten-di; sofradaki hareketleri, oturuşu, kalkışı gevşeklikten uzak, tam idealdi.

“Bu akşam eğlenceliydi, değil mi? Arada bir buluşmak lazım.”

Son trenle dönen delikanlıları istasyona kadar uğurla-mış, Naomi'yle elele yürüyerek sohbet ediyorduk. Yıldız-ların güzel, denizden esen meltemin serin olduğu bir yaz akşamıydı.

Naomi, “Öyle mi? O kadar eğlendin mi?” dedi.

Keyfimin yerinde oluşuna sevinmiş gibiydi. Biraz dü-şündükten sonra ekledi:

“Biraz tanıyınca aslında hiç de fena çocuklar değil.”

“Fena değiller gerçekten.”

“Ama ya habersiz çıkıp gelirlerse yine? Seki, ‘Amcamın yazlığı var, arada bir geleceğiz yine,’ dedi, duydun mu?”

“Her seferinde de bize gelmezler herhalde, Naomi...”

“Arada neyse de zırt pırt gelirlerse biz de rahatsız oluruz. Yine gelirlerse o kadar iyi davranmana gerek yok. Yemek falan da ısmarlama, tadında bırakıp dönsünler.”

“İyi de, kovacak hâlimiz yok herhalde adamları.”

“Niye yokmuş? ‘Rahatsız oluyoruz, artık kalkın lütfen,’ der kovarım ben. Olmaz mı?”

“Hıh, Kumagai’a alay konusu oluruz yine.”

“İstediği kadar alay etsin, Kamakura’ya gelmişiz bir de onlarla mı uğraşacağız?”

Çamların gölgesinde karanlık bir yere gelmiştik ki Naomi usulca durdu.

“Coci...”

Bu tatlı, belli belirsiz, bir yakarışa benzeyen sesin neyi kastettiğini anlayınca hiçbir şey söylemeden ona sarıldım. Bir yudum tuzlu su yutarmışçasına haşın, güçlü dudaklarını tattım...

On günlük iznim göz açıp kapayıncaya kadar geçse de aynı tatildeki gibi mutlu mesut yaşamaya devam ediyorduk. Başta planladığımız gibi her gün Kamakura’dan işe gidip geliyordum. “Arada geleceğiz,” diyen *Seki*’ler yalnız bir defa, ilk gelişlerinden 1 hafta kadar sonra uğramış, bir daha da ortalıkta gözükmemişlerdi.

Ayın sonlarına doğru iş için acil bir şey araştırmam gerekmiş, dönüşüm gecikmişti. Normalde her akşam saat 7’ye kalmadan dönüyor, akşam yemeğini Naomi’yle beraber

yyiyordum. O gün saat 9'a kadar iş yerinde kalmıştım; dönüşüm 11'i bulmuştu. Bu gecikmeler 5-6 gün daha devam edecekti. Tam dördüncü gün bir şey oldu.

O akşam yine saat 9'a kadar sürmesi gereken iş erken bittiği için saat 8 gibi iş yerinden  ıktım. Her zamanki gibi Oimaçi'den devlet hatlarına binip Yokohama'ya gitmiş, oradan da Kamakura hattına geçmiştim. Kamakura'ya vardığımda saat daha on olmamıştı. O sıralar her akşam geciktiğimden –aslında daha 3-4 akşamdır böyleydi– bir an önce eve dönüp Naomi'nin yüzünü görmek, rahat rahat akşam yemeğimi yemek istiyordum. Eve  abuk varmak için istasyonun önünden bir  ek e e binip İmparatorluk Köşkü'n n olduğu sokağı onunla geçeyim dedim.

Yazın en pis sıcağını ofiste geçirip üstüne de trenle sallana sallana döndükten sonra akşam sahilin havası taptaze gelmiş, bedenimi yumuşacak okşuyordu. Bir süredir olduğu gibi o akşam da güneş batarken hafif yağmur atıştırdığı için ıslak  imlerden, üzerlerinden çiy damlayan  am dallarından sessizce yükselen buğuda, gizliden gizliye insanın yanına sokulup onu saran bir rayiha vardı. Arada bir gece gözüyle de görülebilen su birikintilerinden ışıklar yansısa da toprak yol artık toz kaldırmayacak kıvamda kurumuştu; koşan  ek ek inin ayak sesleri, kadife bir kumaşın üzerinde gidiyormuşcasına hafif; yere düşen yağmur damlalarının pıtırtıları gibiydi. Yazlık bir evin çalı çitlerinin ardından gramafon sesleri geliyor, arada, beyaz yukatarlarla yürüyen bir iki kişi göze çarpıyordu. Bir tatil beldesinde olma hissiyatını iliklerine kadar duymak mümkündü.

Bahçe kapısının önünde inip bahçeden ek binanın verandasına doğru yürüdüm. Naomi, ayak seslerimi duyar

duymaz verandanın sürgülü kâğıttan kapısını açıp gelir diyordum ama kapının ardı ısl ısl olmasına rağmen Naomi'den ses seda yoktu.

“Naomi...”

İki üç kez seslendiğim hâlde cevap gelmeyince verandaya çıkıp sürgülü kapıyı çektim. Odada kimse yoktu. Odanın içi kapılara, duvarlara asılmış, yerlere saçılmış mayolar, havlular, yukatalarla oraya buraya konmuş çay bardakları, kül tablaları, yastıklarla her zamanki gibi darmadağınaktı ama içeride hüküm süren sessizliğin hiç de yeni başlamadığını, âşıklara has o hissiyatla sezmiştim.

“Nereye gitti ki?.. En az iki üç saat geçmiş olmalı...”

Yine de tuvalete bakmış, banyoyu kontrol etmiş, mutfğa gidip lavabonun üzerindeki ışığı açmıştım. Birilerinin yiyip içtikten sonra arkalarında bıraktığı bir büyük Masamune Sake şişesi ile Batı tarzı yemek artıkları gözüme çarptı. Zaten kül tablası da ağzına kadar izmaritle doluydu. Belli ki o ekip yine gelmişti...

Ana binaya koşup fidancının karısına sordum.

“Naomi ortalarda yok, bir yere mi gitti acaba?”

“Aa, küçük hanım mı?”

Kadın, Naomi'den bahsederken “küçük hanım” diyordu. Karı koca olmamıza rağmen Naomi dışarıdan beraber yaşıyoruz ya da sözlüyoruz sansınlar istediği için karım olarak çağrılmak hoşuna gitmiyordu.

“Küçük hanımlar akşamüzeri bir döndüler, yemek yedikten sonra tekrar hep beraber çıktılar.”

“Hep beraber mi?”

“Şeylerle...” Biraz duraksadıktan sonra ekledi, “Kumagai Beyefendilerle beraber...”

Kadının sadece Kumagai'ın adını bilmesini değil, "Kumagai Beyefendi" hitabını da garipsemişti fakat şimdi sırası değildi.

"Akşamüzeri bir döndüler dediğiniz; öğlende mi beraber diler yani?"

"Naomi Hanım öğlen yüzmeye gitmişti, sonra da işte, Kumagai Beyefendi'yle döndüler..."

"Yalnız ikisi mi?"

"Evet..."

Aslında o sırada daha o kadar paniklememiştim ama kadının konuşurken çekindiğini, yüzündeki sikkınlık ifadesinin gitgide belirginleştini fark ettikçe endişem artmıştı. Aklımdan geçenleri okumasını istemediğim hâlde ses tonum sabırsızlığını ele veriyordu.

"Nasıl yani? Başkaları da vardı demiştiniz ya!"

"O sırada yalnızdılar. Öğlen otelde dans var deyip çıktılar..."

"Sonra?"

"Sonra da akşamüzeri grup hâlinde geri döndüler."

"Akşam yemeğini hep beraber evde mi yediler?"

"Evet, bayağı şenlikliydi..." Gözlerimdeki ifadeden ne düşündüğümü anlamaya çalışarak zoraki gülümsüyordu.

"Yemekten sonra tekrar kaç gibi çıktılar?"

"8 gibiydi yanlış hatırlamıyorsam."

İstemsizce, "Demek gideli iki saat oldu," deyiverdim. "Oteldeler mi yani? Siz bir şey duydunuz mu?"

"Tam bilemiyorum ama yazlığa gitmişlerdir herhalde..."

İçimden, "Tabii ya," diye geçirerek Seki'nin amcasının Ogigayatsu'da yazlığı olduğunu hatırlamıştım.

"Yazlığa gittiler demek. Ben karşılamaya gideyim o zaman. Ne tarafta biliyor musunuz?"

“Hemen şurada, Hase’nin kumsala bakan tarafında...”

“Hase mi? Bana Ogigayatsu demişlerdi ama... Bu akşam uğradı mı bilmiyorum ama, Naomi’nin bir arkadaşı var Seki diye, onun amcasının yazlığından bahsediyorum...”

Sözlerimi duyan kadının yüzünden bir anlığına bir şaşkınlık ifadesi geçmişti.

“O yazlık değil mi?”

“Evet... Şey...”

“Hase’nin kumsalında dediğiniz kimin yazlığı?”

“Kumagai Bey’in akrabasının...”

“Kumagai’in mı?”

Bir anda bembeyaz kesilmiştim.

“İstasyondan Hase Caddesi’ne çıkan yoldan sola dönüp Kaihin Oteli’nin önünden geçen sokağı dümdüz gidin. O sokak doğrudan kumsala çıkıyor. En uçta, köşedeki yazlık Okubolar’a yani, Kumagai Bey’in akrabasına ait.” Kadının tarif ettiği yeri ilk kez duyuyordum. Ne Naomi ne de Kumagai bir kez olsun buradan bahsetmemişlerdi.

“Naomi bu yazlığa sık sık gidiyor mu?”

“Bilmem ki...” Kadının cevap verirkenki huzursuzluğu gözümünden kaçmamıştı.

“Tamam da, bu gece ilk gidişleri değil herhalde?”

Zor nefes alıyor, sesimin titremesine engel olamıyordum. Kadın da hâlimden ürkmüş olacak ki beti benzi atmıştı.

“Merak etmeyin, size sorun çıkarmam, söyleyin lütfen. Dün gece mesela? Dün gece de gittiler mi?”

“Şey... Dün gece de gittiler sanki...”

“Ya ondan önceki gece?”

“Evet.”

“Gittiler yani değil mi?”

“Evet.”

“Ondan önceki gece?”

“Evet, o gece de...”

“Ben geç dönmeye başladığımdan beri her gece mi yani?”

“Evet... Tam hatırlamıyorum ama...”

“Genelde hangi saatlerde dönüyor peki?”

“Kesin bir saat söyleyemem ama... 11 olmadan az önce...”

Demek bu ikisi baştan beri beni kandırıyordu! Demek Naomi bu yüzden Kamakaura’ya gelmek istemişti! Kafamın içinde bir fırtına çıkmıştı sanki. Naomi’nin yakın zamanlarda sarf ettiği her sözü, yaptığı her hareketi son hız hatırlamaya başlamıştım. Başıma ördükleri çorabın ipliği bir anda pazara çıkıvermişti. Burada benim gibi basit bir adamın aklının ucundan bile geçmeyecek, üst üste örülü kat kat yalanlar, en ince ayrıntısına kadar dikkat edilmiş planlar vardı. Üstelik kimbilir kaç kişinin dahil olduğu da anlaşılmayacak ölçüde karmaşık bir tezgâhtı. Dümdüz, güvenli bir zeminin üzerinde dururken aniden derin bir tuzağın içine itilmiştim de çukurun dibinden, yukarıda güle oynaya geçen Naomi’yi, Kumagai’ı, Hamada’yı, Seki’yi ve diğer sayısız gölgeyi imrenerek seyrediyordum sanki.

Kadına, “Ben şimdi bir gidiyorum, olur da ben yokken gelirse döndüğümü söylemeyin lütfen, aklımda bir şey var da,” diyerek kendimi sokağa attım.

Kaihin Oteli’nin önüne kadar gidip oradan da, mümkün mertebe gölgelere sığınarak, kadının yol tarifine göre ilerledim. Her iki tarafında yazlıklar olan تنها bir muhite gelmiştim. Şansıma ortalık pek aydınlık değildi. Kapı lambalarından birinin altında saatimi çıkarıp baktım. Daha yeni 10 olmuştu. Şu Okubo denen adamın yazlığına Naomi ile Ku-

magai tek başlarına mı gittiler yoksa her zamanki arkadaş grubuyla mı beraberler, yerinde görmek istiyordum. Mümkünse, onlar farkına varmadan, gizlice delilleri ele geçirmek, sonra da yüzüme utanmadan ne yalanlar söyleyeceklerini görmek istiyordum. Köşeye sıkıştıklarında da derslerini verecektim. Bu düşüncelerle adımlarımı hızlandırdım.

Aradığım evin hangisi olduğunu hemen anlamıştım. Bir süre önünde volta atıp evin şeklini şemalini anlamaya çalıştım. Taştan bahçe kapısı heybetliydi; kapının açıldığı bahçedeki yoğun ağaç ve çalıların arasından evin iyice içeride kalan kapısına kadar uzanan çakıl bir yol vardı. “Okubo Yazlığı” diye işlenmiş levhadaki yazının eskiliğiyle olsun, geniş bahçeyi çeviren yosun kaplı taştan duvarlarıyla olsun bir yazlıktan çok güngörmüş bir evi andırıyordu. Kumagai’nın böyle bir yerde böylesine heybetli bir eve sahip amcasının olması, düşündükçe daha da garibime gidiyordu.

Çakılların üstünde ses çıkarmamaya dikkat ederek gizlice kapıdan içeri girdim. Bahçedeki bazı ağaçlar sokaktan evin tamamını görmemi engellemişti. Yaklaşıp baktığımdaysa, tuhaf bir şekilde ne alt kattan ne üst kattan, ne kapılardan ne de görebildiğim odaların herhangi birinden ışık gelmediğini fark ettim. Kapılar kilitli, ortalık sessizdi.

“Bu arka tarafta Kumagai’nın bir odası olmasın?” diye düşünerek yine sessiz adımlarla evin arka tarafına dolandım. Tahmin ettiğim gibi üst kattaki odalardan biriyle, alt kattaki mutfak kapısının ışıkları yanıyordu.

Üst kattaki yerin Kumagai’nın odası olduğunu ilk bakışta anlamıştım. Neden dersiniz, balkon korkuluklarına yaslı düz bir mandolinle, odanın içinde bir sütuna asılı, tanıdık,

hasır f  tr Őapkeyi durduğum yerden seçebiliyordum. Fakat s  rg  l   balkon kapıları açık olduğu h  lde dışarı sızan tek bir konuşma bile duyulmadığından odada kimsenin olmadığı belliydi.

Mutfak kapısının s  rg  s   de aynı balkondaki gibi açık bırakılmıŐtı. Belli ki daha az   nce buradan birileri çıkmıştı. Kapının   zerinden zayıf bir Şekilde yeri aydınlatan lambanın ışığını takip edince hemen 4-5 metre   tede, bah  enin arka giriŐini fark ettim. Aralarına kapı takılı olmayan iki eski ahşap s  tundan ibaretti. S  tunların arasından bakınca, Yuiga kumsalına vurarak par  alanan dalgalar, karanlığın içinde net, beyaz bir çizgi h  linde g  r  lebiliyor; denizin keskin kokusu burnuma geliyordu.

“Kesin buradan çıktılar,” deyip s  tunların arasından kumsala  ıkmamla, hemen yakınlarda Naomi’nin, o olduğuna Ő  phe bırakmayacak denli tanıdık sesini duymam bir olmuştu. O   na kadar duymayıŐım ise muhtemelen r  zg  rdan   t  r  yd  .

“Durun! Ayakkabım kum doldu, y  r  yemem b  yle, birisi çıkarabilir mi Şunu? Ma-  an, sen  ıkarsana!”

“Ne çıkaracağım ya! K  len miyim ben senin?”

“  yle konuŐursan sevmem bak artık seni. Hamada nasıl nazik bak... Bir sen varsın Hamada, teŐekk  rl  r. En   ok seni seviyorum.”

“Bak ya! Buldu beni, dalga geçiyor!”

“Hahahaha! Hamada, gıdıklamasana ayağımı!”

“Gıdıklamıyorum zaten. Kum olmuş hep baksana, onları siliyorum.”

“Bir de yala istersen, tam babacık olursun.”

Bunu s  yleyen Seki’ydi. Hemen ardından 4-5 erkeğin kahkaha sesleri duyuldu.

Tam durduğum yerden uzanan kum tepesiğinin aşağıya doğru eğimlendiğı yerde, kamış güneşlikleri olan bir çay bü-fesi vardı. Sesler bu kulübe gibi yerden geliyordu. Kulübeyle aramda 10 metre ya var ya yoktu. İşte giydiğim kahverengi alpaka yün takım hâlâ üzerimdeydi. Ceketimin yakalarını kaldırdım, gömleğimin belli olmaması için düğmelerimi sıkı sıkı ilikleyip hasır şapkamı da koltuk altına gizledim. Sonra da eğilip kulübenin arka tarafındaki kuyunun göl-gesine doğru koştum. Tam o sırada: “Hadi yeter, biraz da şuraya gidelim,” diyen Naomi’nin komutuyla, kulübeden çıkmaya başladılar.

Beni fark etmeden kulübenin ön tarafından kıyıya doğ-ru inmişlerdi. Yukata giymiş 4 erkek; Hamada, Kumagai, Seki ve Nakamura ile onların arasında, üzerine siyah bir harmani almış, topuklu ayakkabılar giymiş olan Naomi’yi seçebiliyordum sadece. Naomi Kamakura’ya gelirken yanı-na harmani ve ayakkabı almadığına göre birileri ödünç ver-mişti anlaşılan. Rüzgâr estikçe harmanisinin paçaları sav-rulup açılacak gibi oluyor, Naomi de içeriden elleriyle sıkı sıkı tutuyor olacak ki kalçası her adımda giysinin arkasında kocaman, yuvarlak bir şişkinlik yaratıp hareket ediyordu. Sarhoş olmuştasına adımlarla, omuzlarını her iki yanındaki oğlanlara çarpa çarpa, mahsus yalpalayarak yürüyordu.

Aramız 50 metre kadar açılıp beyaz yukatalarını zar zor seçebildiğim sırada, o âna kadar sessizce durduğum yerden ilk defa doğrulup arkalarından takip etmeye başladım. Baş-ta, sahilden doğruca, Zaimokuza tarafına doğru gidiyorlar sanmıştım fakat sola dönerek şehre çıkan kum tepesini tır-mandılar. Tepenin diğer tarafında kaybolduklarında ben de son hız tepeye koşup tırmanmaya başladım. Çünkü git-

tikleri yolun çam ağaçları ve ağaçların saklanmaya elverişli gölgeleriyle dolu, yazlıkların sıralandığı, تنها bir muhitin sokağına çıkacağını biliyordum. Orada fark edilme korkusu olmadan iyice yanlarına yaklaşabilirdim.

Kum tepesinden iner inmez kulağıma grubun neşeli sesleri geldi. Hemen 5-6 adım ötemde koro hâlinde şarkı söyleyerek, tempo tutarak ilerliyorlardı.

*“Just before the battle, mother,
I am thinking most of you, ...”*

Naomi'nin ağzından düşmeyen bir şarkıydı bu. Kuma-gai önlerine geçmiş, ellerini bir orkestra şefi gibi hareket ettiriyordu. Naomi hâlâ omuzlarını bir sağındakine bir solundakine çarpa çarpa yalpalayarak yürüyordu. Çarptığı oğlanlar da sanki kürek çekermiş gibi, onunla beraber sağa sola sallanıyorlardı.

“Haydi yallah, hop hop hop.”

“Yavaş! İtmesene, duvara toslayacağız.”

Biri çitlere sopasını sürtüyor, “tıkır tıkır tıkır” sesler çıkarıyordu. Naomi kahkahalar atıyordu.

“Hadi şimdi de ‘*Honika ua wiki wiki!*’”

“İşte benim şarkım! Hawai dans şarkısı bu. Söylerken kalçaları sallayın hadi!”

“Honika ua wiki wiki! Sweet brown maiden said to me...”

Aynı anda kalçalarını sallamaya başlamışlardı.

“Hahaha, en iyi Seki sallıyor.”

“E, olsun o kadar, yerinde araştırdık bu işi.”

“Nerede?”

“Ueno'daki Barış Fuarı'nda. Ülkeler çadırı vardı ya hani, yerliler dans ediyordu. 10 gün üst üste gittim oraya.”

“Ne salak adamsın ya.”

“Seni çıkarsalarmış ya çadırdaki, tipin yerliler gibi zaten.”

“Ma-çan, saat kaç oldu?” Soran Hamada’ydı. Hamada içki içmediği için içlerinde en ciddi görünen oydu.

“Bilmem ki. Yok mu saati olan?”

“Bende var,” diyen Nakamura bir kibrit çakıp saatine baktı.

“Geç olmuş bayağı, 10’u 20 geçiyor.”

“Merak etme, 11 buçuk olmadan babacık dönmez. Hase’de bir turlayıp öyle dönelim biz de. Şu üstümdekilerle kalabalık bir yerde yürüyesim var.”

“Ben varım!” Bağırarak Seki’ydi.

“Böyle yürürsek ne sanarlar ki beni?”

“Kadın çete lideri sanarlar kesin.”

“Ben çete lideri, siz de benim fedailer.”

“Dört haramiler desene.”

“Hah, ben de Benten Kozo.”*

“Çete lideri Naomi Kawai...” Kumagai sessiz sinemalar-daki anlatıcılar gibi anlatmaya başlamıştı.

“... gecenin karanlığında, siyah pelerinine bürünmüş...”

Naomi gülüyordu, “Hırt hırt konuşmasana Ma-çan!”

“... peşinde dört haramiler, Yuigahama sahilinden...”

“Yapmasana ya! Yapma dedim!” Naomi, Kumagai’nın yanağına “şak” diye bir tokat atmıştı.

“Yandım! Benim sesim öyle ne yapayım? Nanivabuşi” ozanı olamıyorsam bu sizin ayıbınız.”

“Yalnız, Mary Pickford’dan çete lideri olmaz ha, ona göre.”

* Benten Kozo liderliğinde 5 hırsızın hikâyesini anlatan bir kabuki tiyatrosu oyununa atıf yapıyor. —çn

** 3 telli Japon sazı şamisen müziğinin bir hikâye anlatıcısına eşlik ettiği, 20. yy. başlarında popüler olmuş bir anlatı sanatı. —çn

“Kim olsun o zaman? Priscilla Dean mi?”

“Hah, Priscilla Dean olur.”

“La, la, la, la...”

Tam Hamada’nın bir dans şarkısı söyleyerek kendi kendine dansa girdiği andı. Adımını atıp arkaya doğru döner gibi yaptığı için hızla bir ağacın arkasına saklandığım hâlde Hamada’nın “O da ne?” diyen sesini duydum.

“Kim var orada? Kawai Bey siz misiniz?”

Bir anda herkes, oldukları yerden başlarını çevirmiş, hiç ses çıkarmadan karanlıkta bana doğru bakmıştı. İçimden “Yandık,” diye geçirsem de artık çok geçti.

“Babacık? Sen misin? Ne işin var orada? Aramıza katılsana.”

Naomi koşa koşa yanıma gelip harmanisinin içinden kolunu uzatıp omzuma koydu. Mantonun altında çırılçiplak olduğunu gördüm.

“Bu ne hâl! Rezil ettin beni! Kahpe! Orospu! Sürtük!”

“Ahahahaha.”

Gülerken ağzından buram buram içki kokusu geliyordu. O güne kadar içki içtiğini bir kez olsun görmemiştim.

ON ALTINCI BÖLÜM

Beni nasıl oyuna getirdiğinin bir kısım ayrıntısını, inatçı Naomi'nin ağzından nihayet alabilmem iki gün sürmüştü.

Tahmin ettiğim gibi Kamakura'ya gelmek istemesinin sebebi Kumagai'larla eğlenmek içindi. Ogigayatsu'da Seki'nin akrabalarının olduğu ise koca bir yalandı. Hase Caddesi'ndeki Okubolar'ın yazlığı Kumagai'nın amcasına aitti. Bununla da kalmıyordu. Kiraladığımız yeri de aslında Kumagai sayesinde kiralamıştık. Fidancı, Okubolar'ın bahçesinde sık sık iş aldığı için, Kumagai aracı olmuş, artık nasıl yaptılarsa, önceden evde oturan kişiyi çıkarıp evi bize kiralamışlardı. Tabii bunu yaparken de Naomi ve Kumagai'a sorarak yapmışlardı. Sugisaki Hanım'ın aracı olduğu, TOyO Petrolleri'ndeki yönetici vesaire hepsi Naomi'nin uydurmalarıydı. Bu yüzden de beni karıştırmadan her şeyi tek başına halletmişti. Fidancının karısının sözlerine bakılırsa, Naomi evi ilk görmeye geldiğinde Kumagai "Beyefendi"yle beraber gelmiş; "beyefendi"nin akrabalarından biri gibi davranması ise sadece o âna özgü değilmiş, daha en başından öyle konuşulmuş. Bu yüzden de önceki kiracıyı çıkarıp bize kiralamaya mecbur kalmışlar.

“Hanımefendi, sizi saçma sapan işlere bulaştırdık, gerçekten kusura bakmayın ama bildiğiniz ne varsa bana anlatın lütfen. Ne olursa olsun sizin adınız geçmeyecek, emin olun. Bu konuda Kumagai’la yüzleşmek gibi bir niyetim yok, gerçekleri bilmek istiyorum sadece.”

Ertesi gün, hayatımda ilk defa işe gitmedim. Gözümü Naomi’den ayırmıyordum. “Bu evden dışarı bir adım bile atmayacaksın,” diye sıkıca tembihledikten sonra kıyafetlerini, ayakkabılarını, cüzdanını; neyi var neyi yoksa toplayıp ana binaya götürdüm ve orada da fidancının karısını sorguya çektim.

“Şimdi anlatın lütfen, önceden beri, ben evde yokken görüşüyor muydu bu ikisi?”

“Evet, en başından beri. Bazen beyefendi geliyordu, bazen hanımefendi çıkıyordu...”

“Bu Okubolar’ın yazlığında kim kalıyor?”

“Kendileri bu sene asıl evlerine gittiler, nadiren görüyorum o yüzden. Genelde Kumagai Beyefendi yalnız kalıyorlar.”

“Peki ya Kumagai’in arkadaşları? Onlar da geliyor muydu arada?”

“Evet, arada sırada onlar da geliyordu.”

“Nasıl peki? Kumagai’la beraber mi yoksa ayrı ayrı mı?”

“Yani...” O an için farkına varamamıştım ama kadın bu soruya cevap verirken oldukça zorlanmıştı. “... bazen ayrı ayrı, bazen beyefendiyle beraber; değişiyor...”

“Kumagai dışında tek gelen var mıydı?”

“Hamada isimli bey gelmişti; başkalarının da tek geldiği olmuştu...”

“Ne yapıyorlardı? Bir yerlere mi gidiyorlardı?”

“Yok, genelde evde oluyorlardı.”

Bir türlü anlamadığım da buydu. Naomi'yle Kumagai'nin arasında bir şey varsa ne diye diğer tipleri de peşlerinden sürüklüyorlardı ki? Gruptan birinin gelmesinin, Naomi'nin onunla muhabbet etmesinin ne anlamı vardı? Eğer hepsi Naomi'nin peşindeyse neden kavga çıkmıyordu? Dün gece de o dört oğlan gayet arkadaşça eğlenmiyorlar mıydı? Bunları düşününce işin içinden çıkamıyor, Naomi'yle Kumagai arasında sahiden de bir şeyler var mı, o konuda bile şüphe duymaya başlıyordum.

Fakat Naomi bu konuda ağzını kolay kolay açmıyordu. “Benim öyle gizli bir planım falan yok, cümbür cemaat eğlenelim istedim sadece,” diyor, geri adım atmıyordu. “Ne demeye beni kandırmak için onca hile hurdaya başvurdu-nuz o zaman?” diye sorduğumdaysa,

“Sen onlara güvenmediğin için endişelenmeni istemedim,” diyordu.

“Peki niye Seki'nin akrabasının yazlığı var dedin? Seki ile Kumagai'nin ne farkı var?”

Naomi bu soruya cevap bulmakta zorlanır gibiydi. Bir anda başını öne eğdi, sustu ve dudaklarını ısırarak gözlerini bana dikti.

“En çok Ma-çan'dan şüpheleniyorsun, ne yapayım... Seki'nin adını vermek daha mantıklı geldi.”

“Ma-çan deyip durma şuna! Adı Kumagai onun!”

O noktada sabrım tükenmiş, patlayıvermiştim. Kızın ağzından “Ma-çan” lafını duyunca sinirim tepeme çıkıyordu.

“Bana bak, senin bu Kumagai'la aranda bir şey geçti değil mi? Doğruyu söyle!”

“Aramızda hiçbir şey geçmedi, madem bu kadar kuşku-lanıyorsun, bir kanıtın var mı?”

“Kanıt ne gerek var, ne döndüğünü gayet iyi biliyorum ben.”

“Nasıl? Nereden biliyorsun?”

Naomi’nin tavırları şaşırtıcı derecede sakindi. Hatta dudaklarında insanın sinirine dokunan bir gülümseme bile vardı.

“Ya dün geceki o hâlin neydi? O hâline rağmen masum olduğunu mu iddia edeceksin?”

“Onların yüzünden sarhoş olup öyle giyindim. Etrafta yürüdüm sadece, başka ne yapmışım?”

“Anlaşıldı! Masumum diyorsun yani?”

“Evet, masumum.”

“Yemin ediyorsun yani?”

“Evet ediyorum.”

“Tamam! Bu söylediğini unutma! Bundan böyle senin ağzından çıkan hiçbir söze inanmıyorum.” Bunları söyledikten sonra kızla konuşmayı bırakmışım.

Kumagai’a haber uçurmasından korkup ne kadar kâğıt, zarf, mürekkep, kurşunkalem, dolmakalem, pul varsa toplamış, kızın diğer eşyalarıyla beraber fidancının karısına emanet etmişim. Ben yokken dışarı çıkmaması için sadece pembe krep geceliğini bırakmışım. Üçüncü günün sabahı işe gidiyorum numarasıyla Kamakura’dan ayrılmış, nasıl kanıt bulabilirim diye yolculuk boyunca trende düşünmüştüm. İlk olarak, bir aydır boş duran Omori’deki eve gitmeye karar verdim. Eğer Kumagai’la aralarında bir şey varsa bu yazın başlamış olamazdı elbet. Eve gidip Naomi’nin eşyalarını inceleyecek, bir mektup falan var mı diye bakacaktım.

O gün tren her zamankinden daha geç geldiği için Omori’ye varmam saat 10’u bulmuştu. Bahçeden geçip

anahtarım la kapıyı açtıktan sonra kızın odasını araştırmak için atölyeden merdivenlerle tavan arasına çıktım. Odasının kapısını açıp içeri adım atar atmaz ağzımdan bir hayret nidası çıkmış, başka bir şey söyleyemeden olduğum yerde kalakalmıştım. Hamada yalnız başına uzanmış yatıyordu! Ben odaya girince kıpkırmızı olmuştu.

“Merhaba,” diyerek ayağa kalktı.

“Merhaba,” diye karşılık vermiştim. Birbirimizin aklından geçenleri okumak istercesine bir süreliğine sessiz kalmış, bakışıyorduk.

“Hamada... Ne işin var burada?”

Hamada bir şeyler söylemek istercesine dudaklarını oynatsa da suskun kalmış, önümde sanki benden af dilemek ister gibi boynunu bükmüş duruyordu.

“Hı? Hamada... Ne zamandan beri buradasın?”

“Şimdi... Daha yeni geldim.” Bu sefer, kaçacak bir yeri olmadığını bilinciyle anlaşılır şekilde konuşmuştu.

“Fakat bu ev kilitliydi. Nasıl içeri girdin?”

“Arka kapıdan...”

“Arka kapıyı da kilitlemiştim ben.”

“Biliyorum, bende anahtar var...” Bu sözleri öyle alçak sesle söylemişti ki neredeyse duyulmayacaktı.

“Anahtar mı? Ne işi var sende?”

“Naomi’den aldım. Neden burada olduğumu az çok tahmin edebildiğinizi sanıyorum...”

Hamada sessizce başını kaldırmış, şaşkınlık içindeki suratıma biraz utanarak ama gözlerini kaçırmadan bakıyordu. Suratında, işler ciddiye bindiğinde dürüst ve efendi olan bir gencin yüz ifadesi vardı. Her zamanki o serseri hâli yoktu.

“Kavai Bey, neden koşa koşa buraya geldiğinizi tahmin

edebiliyorum. Ben sizi kandırdım. Hangi cezayı uygun görüyorsanız çekmeye de gönülden razıyım. Bu saatten sonra söyleyince tuhaf geliyor belki ama aslında ne zamandır... Beni burada böyle bulmuş olmasanız bile ne zamandır sizinle konuşup suçumu itiraf etmek istiyordum...”

Hamada konuşurken gözleri dolmuş, yaşlar yanaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı. Bunların hiçbirini beklemiyordum. Sessizce gözlerimi kırpıp manzarayı izliyordum. Oğlanın itirafına inanacak olsam bile yerine oturmayan bir şeyler vardı.

“Kavai Bey ne olur beni affettiğınızı söyleyin...”

“Ama Hamada, ben hâlâ anlamıyorum. Sen Naomi'den anahtar alıp ne diye buraya gedlin?”

“Burada... Bugün burada... Naomi'yle buluşacaktık.”

“Ne? Naomi'yle mi buluşacaktınız?”

“Evet, buluşacaktık. Yalnız bugün de değil, şimdiye dek defalarca buluştuk...”

Konuşmasının devamında, biz Kamakura'ya gittiğimizden beri, Naomi'yle burada üç defa gizlice buluştuğı ortaya çıktı. Anlattığına göre ben işe gitmek için trenle yola çıktıktan sonra, araya bir iki sefer koyup, Naomi de Omori'ye geliyordu. Hep saat 10 civarı gelip 11 buçuk gibi dönüyordu. Kamakura'ya varışı da en geç 1 civarı olduğı için ev sahibi de o arada Omori'ye gidip geldiğini fark edemiyordu. Bu sabah da saat 10'da buluşmak için sözleştiklerinden az önce beni duyunca Naomi geldi sanmıştı.

Bu şaşırtıcı itiraf karşısında yalnızca afallamış, başka hiçbir şey hissedememiştim. Ağzım açık kalmıştı, söyleyecek söz bulamıyordum. O sırada benim 32, Naomi'nin ise 19 yaşında olduğunu da hatırlatayım. 19 yaşında bir kız

nasıl olur da beni böylesine küstahça, sinsice aldatabilirdi! Naomi'nin bu kadar korkunç bir kız olabileceğini –ki şu an bile düşünmekte zorlanıyorum– aklım almıyordu.

“Naomi'yle aranızda ne zamandan beri böyle bir ilişki var?” Hamada'yı affedip affetmemeyi ikinci plana atmış, olan biteni en ince ayrıntısına kadar öğrenme isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

“Çok önceden beri. Daha sizinle tanışmamıştık; o zamanlardan beri...”

“Seninle ne zaman tanışmıştık ki? Geçen sene sonbaharda mıydı? İşten döndüğümde çiçekliğin orada Naomi'yle konuşuyordunuz.”

“Evet, doğru. Neredeyse 1 yıl geçmiş üzerinden...”

“Yani o zamandan beri mi?”

“Hayır, daha öncesinden. Geçen sene martta Sugisaki Hanım'dan piyano dersleri almaya başlamıştım. İlk orada karşılaştık. Ondan bir süre sonra, üç ay kadar...”

“O zamanlar nerede buluşuyordunuz?”

“Yine burada, Omori'de. Naomi sabahları dersi olmadığını söyleyip evde tek başına sıkıldığı için ona eşlik etmemi istemişti. Benim ilk ziyaretimin amacı da oydu.”

“Yani eve çağıran Naomi'ydi, değil mi?”

“Evet, öyle oldu. Ayrıca sizin varlığınızdaki da hiç haberim yoktu. Köyden akrabalarının yanına Omori'ye geldiğini, sizinle de kuzen olduğunu söylemişti. Bunun doğru olmadığını siz ilk defa El Dorado'ya dansa geldiğinizde anladım. Fakat... Fakat artık elimden gelen bir şey yoktu.”

“Naomi bu yaz Kamakura'ya gitmeyi de sizinle konuştuktan sonra mı istedi?”

“Hayır, onun benimle ilgisi yok. Naomi'ye Kamakura'ya

gitmeyi öneren Kumagai'dı." Bu sözlerden sonra Hamada aniden sesini yükseltti:

"Kavai Bey, kandırılan yalnız siz değilsiniz! Ben de sizin gibi kandırıldım!"

"Yani Naomi, Kumagai'la da mı..."

"Evet, şu an Naomi'yle her istediğini yapan Kumagai. Ben, Naomi'nin Kumagai'dan hoşlandığını daha önceden belli belirsiz hissetmiştim. Fakat benimle ilişkisi varken Kumagai'la da ilişki kuracağını hayal bile edemezdim. Ayrıca Naomi: 'Ben erkek arkadaşlarla da masumca eğlenmeyi seviyorum, başka hiçbir anlamı yok,' dediği için 'Herhalde doğru söylüyor,' diye düşünmüştüm..."

Bir ah çekip, "Naomi'nin taktiği bu, bana da aynı şeyi söyledi, ben de inandım... Peki sen Kumagai'la olan ilişkilerini nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Hani şu yağmurlu gece burada hep beraber yatmıştık ya; o gece fark ettim... O gece, sizin duygularınızı gerçekten çok iyi anladım. İkisinin o pişkin tavırlarını görünce aralarındaki ilişkinin arkadaşlıktan ibaret olamayacağını hissetmiştim. Kıskançlığım arttıkça sizin neler hissettiğinizi daha iyi tahmin edebiliyordum."

"Yani o akşam fark ettim dediğin, ikisinin tavırlarından hareketle öyle olduğunu mu düşündün sadece?"

"Hayır, öyle değil. O düşüncemi doğrulayan bir şey oldu. Siz uyuduğunuz için fark etmediniz ama beni uyku tutmamıştı. Sabaha karşı hafif uyuklarken ikisinin öpüştüğünü gördüm."

"Naomi senin onları gördüğünü biliyor mu?"

"Evet, biliyor. Sonrasında Naomi'yle konuşup Kumagai'la olan ilişkisini kesmesini istedim. Oyuncak edilmek-

ten hoşlanmadığımı, böyle devam ederse onu alamayacağımı...”

“Alamayacağım derken?”

“Evet, size Naomi’yle olan aşkımızı açıklayıp onunla evlenmek niyetindeydim. Naomi sizin hâlden anlayan biri olduğunuzu, nasıl acı çektiğimizi anlatırsak, bu işe onay vereceğinizi söylemişti. Doğrusu nedir bilmiyorum ama Naomi’nin anlattığına göre siz Naomi’yi sadece eğitimini üstlenmek üzere yanınıza almışsınız; beraber yaşasanız da karı koca olmanız gerektiğine dair verilmiş bir söz yokmuş. Zaten evlenseniz de aranızdaki yaş farkından dolayı mutlu bir şekilde yaşayacağınızdan emin değilmiş...”

“Bunları... Bunları Naomi mi söyledi?”

“Evet. Yakında sizinle konuşacağını, benimle evleneceğini, biraz daha beklememi söyleyip bana defalarca söz verdi. Kumagai’la ilişkisini keseceğini de söylüyordu. Fakat hepsi yalandı. En başından beri benimle evlenmek gibi bir niyeti yoktu.”

“Acaba Kumagai’a da mı aynı sözleri verdi?”

“Orasını bilemiyorum fakat muhtemelen vermemiştir diye tahmin ediyorum. Naomi maymun iştahlı zaten, Kumagai da öyle ciddi biri değil. Kurnazlıkta beni solda sıfır bırakır...”

Zaten başından beri Hamada’ya nefret beslemiyordum ancak tuhaftır, konuşmasını dinledikçe aynı dertten muzdarip iki kişi olduğumuz duygusuna kapıldım. Kumagai’a olan nefretim ise bir kat daha artmıştı. Asıl ortak düşmanımızın Kumagai olduğuna dair içimde güçlü bir his vardı.

“Hamada, burada daha fazla durmanın bir anlamı yok. Gidelim, bir şeyler yiyip içip doğru düzgün konuşalım. Zaten sana sormak istediğim daha bir sürü soru var.”

Batı tarzı bir restoran uygun olmayacağı için Omori sahlinde “Matsuasa” diye bir lokantaya doğru yola çıktık.

“Bugün işe gitmediniz mi?” Hamada’nın da az önceki telaşı biraz yatışmıştı. Lokantaya giderken, üzerinden büyük bir yük kalkmışcasına, samimiyetle sordu.

“Evet, dün de gitmedim. Bu aralar zaten işler fena hâlde yoğun, normalde gitmezsem olmaz ama evvelki günden beri kafam öyle darmadağan ki iş falan düşünecek durumda değilim...”

“Naomi sizin bugün Omori’ye geldiğinizi biliyor mu?”

“Dün bütün gün evdeydim ama bugün işe gidiyorum diye çıktım. Sonuçta Naomi bu, bir şeyler sezmiş olabilir ama Omori’ye geleceğimi tahmin etmiyordur. Belki odasından bir aşk mektubu falan çıkar diye düşündüm, o yüzden aniden gelip görmek istedim .”

“Aa, öyle mi, ben de beni yakalamaya geldiniz sanmıştım. Peki öyleyse, daha sonra Naomi de gelmez mi?”

“Hayır, gelemes... Ben yokken dışarı bir adım bile atmasın diye kıyafetlerini de cüzdanını da kaldırdım. O kılıkta kapıya bile çıkamaz.”

“Ne var ki kılığında?”

“Bilirsin sen de; şu pembe krep geceliği var ya hani.”

“Aa, o mu?”

“Bir tek o var üstünde; kuşağı da yok, gelemes o yüzden. Canavar kafeste anlayacağın.”

“Ama ya az önce Naomi de içeri girseydi? Asıl gürültü o zaman kopacaktı belki de.”

“Naomi ne zaman seninle buluşma sözü verdi ki?”

“Dün değil evvelsi gün, size yakalandığı gece. Benim o gece mutsuz olduğumu görünce gönlümü almak istemiş

olsa gerek, bugün için Omori'ye gelmemi söyledi. Tabii ben de hatalıyım. Normalde Naomi'yle bağımı kesmem ya da Kumagai'la kavga etmem gerekirken ikisi de elimden gelmiyor. Kendimi dalkavuk gibi hissederek, bir şey diyecek cesareti bulamayıp onlarla arkadaşlığımı sürdürdüm. Kısacası her ne kadar Naomi beni kandırdı desem de aslında kendi aptallığımdı.”

Sanki benden bahsediyordu. Matsuasa'da karşılıklı oturduğumuzda, artık neredeyse gözüme sevimli görünmeye başlamıştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“Hadi Hamada, bana karşı dürüst olduğun için keyfim yerine geldi, içelim birer tane,” diyerek bardağına sake koydum.

“Beni affettiniz mi yani?”

“Ortada affedecek bir şey yok. Naomi seni kandırdığı için onunla aramdaki ilişkinin aslını bilmiyordun; en ufak suçun yok. Konu kapanmıştır benim için.”

“Çok sağolun. Bu sözleriniz beni çok rahatlattı.”

Tedirginliğini üzerinden atamamış olan Hamada, teklif ettiğim hâlde içmeye yanaşmıyordu. Çekinerek, tek tük bir şeyler söylerken de pek göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Bir süre sonra Hamada, aklına bir şey gelmiş gibi, “Yani, nasıl şimdi? Sorduğum için affedin ama siz Naomi ile akraba değil misiniz?” diye sorarak hafifçe iç çekti.

“Yok, akraba makraba değiliz. Ben *Utsunomiyalıyım*, Naomi ise doğma büyüme Tokyolu. Ailesi de hâlâ Tokyo’da. Okula gitmek istiyordu ama aile durumlarından dolayı gidemiyordu. Ben de acıyıp 15’inde yanıma aldım.”

“Şimdi evli misiniz o zaman?”

“Evet, evliyiz. Ailelerimizin onayı var, kapı gibi resmi nikahlıyız. Fakat evlendiğimizde on altısındaydı; yaşı daha

çok genç olduğu için ‘evli eş’ muamelesi yapmak hem tuhaf kaçacağı hem kendisinin de bunu istemeyeceğini düşündüğünden bir süre arkadaş gibi yaşayalım diye sözleşmiştik.”

“Aa, öyle mi? Demek yanlış anlaşılma da buradan doğdu. Naomi’nin hâlinden evli olduğu hiç belli olmuyordu; kendi de söylemeyince tufaya düştük.”

“Naomi’nin yanlışı ama benim de payım var. Toplumun bu ‘karı koca’ dediği şey hoşuma gitmediği için mümkün mertebe bu kalıbın dışında yaşama taraftarıydım. Bunun feci bir hata olduğu ortaya çıktı tabii; o yüzden artık telafi edeceğim. Yok yok, dersimi aldım.”

“Öylesi daha iyi olur. Bu arada Kawai Bey, kendimi dışarıda tutup bunları söylemek biraz komik kaçacak belki ama, bu Kumagai çok fena biridir, ona dikkat etmeniz lazım. Asla ona karşı bir kinim olduğundan falan söylemiyorum. Kumagai da Seki de Nakamura da, o grubun hepsi fena tipler. Naomi o kadar kötü biri değil. Hep onların yüzünden...”

Hamada kalbinden gelen bu sözleri söylerken gözleri tekrar dolmuştu. Demek bu delikanlı Naomi’ye böylesine âşıktı. Ona hem şükran duyuyor hem de onun için üzülyordum sanki. Eğer resmen evli olduğumuzu söylemesem kızı ona bırakmamı isteyecekti muhtemelen. Hatta şimdi bile olur da kızıdan vazgeçsem, herhalde hemen oracıkta kendi talip olacaktı. Kaşlarının arasından taşan, neredeyse acınası denebilecek o tutku, kararlılığı konusunda şüpheyi yer bırakmıyordu.

“Hamada, uyarını dikkate alıp şu iki üç gün içinde öyle ya da böyle gerekeni yapacağım. Naomi, Kumagai’la ilişkisini keserse ne âlâ, eğer kesmezse artık onunla bir gün bile beraber...”

“Ama, ama lütfen Naomi’yi bırakmayın.” Hamada aceleyle sözümü kesmişti. “Eğer bırakırsanız Naomi mutlaka düşecektir. Onun bir suçu yok...”

“Teşekkürler, gerçekten teşekkürler! Senin bu iyi niyetin beni ne kadar mutlu ediyor anlatamam. Ben de 15 yaşından beri ona bakıyorum sonuçta, millet isterse dalga geçsin, onu sokağa atacak hâlim yok. Fakat Naomi çok inatçıdır; bir şekilde o kötü arkadaşlarıyla bağını kesmesini sağlamam lazım.”

“Evet, dik kafalıdır. Ufak tefek ayrıntılarda kavga ederseniz geri dönüşü olmaz; o konuda dikkat edin lütfen. Hadimi aşıyorum ama...”

Hamada’ya tekrar tekrar teşekkür ettim. Aramızda yaş farkı, konum farkı olmasa; öncesinden daha yakın bir ilişkimiz olsa, belki de elinden tutacak, sarılıp beraber ağlayacaktım. En azından hislerim o raddeye gelmişti.

Ayrılırken, “Hamada, sen bundan sonra da bizi ziyaret etmeye devam et lütfen. Çekinmene gerek yok,” dedim.

“Tamam, fakat bir süre gelemeyebilirim.” Hamada biraz utanmış, yüzünün görülmesini istemiyormuş gibi bakışlarını yere doğrultmuştu.

“Neden?”

“Bir süre... Naomi’yi unutana kadar...”

Şapkasını takarken gözyaşlarını saklayan Hamada, “Hoşçakalın,” dedikten sonra lokantanın önünden ta Şinagava’ya uzanan yolu, trene de binmeden yürümeye başladı.

Ben de sonrasında şirkete gittim ama tabii ki çalışacak durumda değildim. Naomi şimdi ne yapıyordu acaba? Üzerinde gecelik kalakaldığı için dışarı çıkmasına olanak

yoktu. İçimden böyle desem de düşünmeden de edemiyordum. Çünkü hiç beklenmedik şeyler ardı ardına gelmiş, hem kandırılmanın hem de kandırıldığımı öğrenmenin etkisiyle anormal derecede gerilen sinirlerim hastalıklı bir hâle gelmişti. Farklı olasılıkları düşünüyor, tahminler yrtyordum. Artık Naomi gözümde, aklımın ermediği, insanüstü gizemli glere sahip, ne zaman ne yapacağı belli olmayan bir varlık gibi canlanmaya başlamıştı. “Burada böylece duramam, ben yokken evde neler oluyor kimbilir?” diye düşünerek, elimdeki işleri yalap şap halledip alelacele Kamakura’ya döndüm.

“Merhaba.” Fidancının, bahçe kapısının önünde duran karısını görür görmez selamladım. “Evde mi?”

“Evet, evde kendisi.”

Rahatlamıştım.

“Gelen oldu mu ziyarete?”

“Yok, kimse gelmedi.”

“Nasıl peki? Ne durumda?”

Başımla evi işaret ettim. O an, Naomi’nin içeride olması gereken evin kapı srglerinin çekili, camlardan içerisinin karanlık olduğunu ve içeriden tek ses gelmediğini fark ettim.

“Bilemiyorum... Bütün gün evden çıkmadı.”

Demek gün boyunca evdeydi. Kafamda, “Peki bu huzursuz sessizlik niye? Acaba şu an nasıl bir yüz ifadesi var?” gibi sorularla, biraz tedirgin hâlde, usulca verandaya çıkıp sürgülü kapıyı çektim. Saat 6’yı biraz geçmişti. Odanın iç kısmında, güneş ışıklarının ulaşmadığı bir köşede Naomi sere serpe yayılmış, horul horul uyuyordu. Benim pardesy alıp belinin etrafına sarmıştı ama sivrisinekler ısırıldığı için

bir o yana bir bu yana dönmüş olacak ki giysi bir tek göbeğini kapatıyordu. Pembe geceliğinin içinde bembeyaz elleri, ayakları, kaynamış lahana sapları gibi kabarmıştı. Ne yazık ki, tam da olmadık zamanda, bu görüntü tufaf bir şekilde içimi gıcıkliyordu. Sessizce ışığı yakıp çarçabuk üzerimi değiştirdim. İçerisinden ev kimonomu çıkardığım dolabın kapısını mahsus çarparak kapattığım hâlde artık duymamış mıydı mı yoksa duymamazlıktan mı geliyordu bilemiyorum ama Naomi mışıl mışıl uyumaya devam ediyordu.

“Kalk hadi, akşam oldu...” Yazacak bir şey olmadığı hâlde masaya geçip yarım saat kadar mektup yazıyormuş havalalarına bürünsem de sonunda dayanamayıp seslenmiştim.

“Hımm...” Bu gönülsüz, uykulu cevap ancak ben iki üç kez bağırdıktan sonra gelmişti.

“Hey! Kalksana hadi!”

Yalnız “Hımm...” diyor, kalkacağa benzemiyordu.

“Hey! Kime diyorum! Kalk hadi!”

Kalkıp ayağımla kızın kalçasını sertçe dürttüm.

“Of ya,” diyerek önce o küçük al al ellerini yumruk yapıp kıvrak kollarını havaya doğru dümdüz uzatan Naomi esnemesini bastırıp bana kaçamak bir bakış attıktan sonra hemen sırtını dönüp ayaklarının üstündeki, kaval kemiklerinin etrafındaki, sırtındaki sinek ısırıklarını hatırlı tutur kaşımaya başladı. Ya çok uyuduğundan ya da belki de ağladığından gözleri kıpkırmızı olmuş, saçlarıysa bir hayalete aitmiş gibi dağınık, omuzlarından aşağı iniyordu.

“Hadi üzerini deış, öyle durma.” Ana binaya gidip kimonosunu getirmiş, önüne koymuştum. Suratı asık, ses çıkarmadan üzerini değiştirdi. Gelen akşam yemeğini yerken ikimiz de tek kelime etmedik.

Birbirimizi uzun uzun ve kasvetle süzerken, yaptıklarını ona nasıl itiraf ettirebileceğimi; onda bu inatçılık varken uysalca özür dilemesini sağlayacak bir yol bulup bulamayacağımı düşünüyordum yalnızca.

Naomi'nin dik kafalılığı ve ufak tefek ayrıntılarda kavga edersek bunun geri dönüşü olmayacağına dair Hamada'nın uyarısı da aklımdaydı tabii. Hamada bu uyarıyı muhtemelen yaşadığı deneyimler üzerinden yola çıkarak yapmıştı; ki ben de bu inada sayısız defa maruz kalmıştım. En önemlisi kızı öfkeliendirmemektir. Zıtlaşmayacağı şekilde, asla bir kavgaya olanak vermeden ama fazla müsamahakâr da görünmeden, ustatalıkla bu işi halletmeliydim. Bu durumda en tehlikelisi bir yargıç edasıyla onu köşeye sıkıştırmak olurdu. “Kumagai'yla aranda bunlar geçmedi mi?”, “Ayrıca Hamada'yla da aranda şunlar olmadı mı?” diye doğrudan üzerine gitsem, “Evet, öyle oldu,” deyip yelkenleri suya indirecek bir karakterde değildi. Kesin karşı çıkacaktı. Sonuna kadar “Bilmedim, duymadım,” diye direnecekti. Ben de tahammül edemeyip sonunda patlayacaktım. Bu da ipleri koparacağı için laf dalaşına girmek akıllıca olmazdı. En iyisi itiraf ettirme düşüncesinden vazgeçip bugün olanları anlatmaktır. Böylece ne kadar inatçı olursa olsun bilmemezlikten gelemezdi. Evet, böyle yapmaya karar vermiştim:

“Bugün sabah 10 gibi Omori'ye uğrayınca Hamada'yla karşılaştım,” diye söze girdim.

Şaşırdığı belli olan Naomi gözlerini kaçırarak, homurdanırcasına “Hımm,” diye cevapladı.

“Sonra konuştuk ettik derken baktım öğlen oldu, davet ettim, beraber Matsuasa'ya gidip yemek yedik...”

Bu lafımdan sonra cevap vermeyi kesti. Girdiği ruh

hâllerine dikkat gösterip fazla alaycılığa kaçmadan, tane tane anlattım. Sözlerim bitene kadar Naomi sessizce yere bakıp dinledi. Herhangi bir telaş belirtisi göstermiyordu, yalnız yanaklarının rengi hafiften kaçmıştı.

“Hamada anlattığı için sana sormama gerek kalmadan her şeyi öğrendim. O yüzden inat etmen anlamsız. Eğer pişmansan, pişman olduğunu söyle yeter. Ne diyorsun? Pişman mısın? Kötü bir şey yaptığını kabul ediyor musun?”

Naomi'den bir türlü cevap gelmeyince daha önce endişe ettiğim gibi az daha üsteleyecektim fakat mümkün olduğunca yumuşak bir tonda “Naomi? Ne diyorsun?” diyerek devam ettim, “Yaptığının kötü bir şey olduğunu kabul edersen ben de olup bitmiş şeyler için üzerine gitmeyeceğim. Diz çöküp af dile falan dediğim yok; bir daha böyle bir hata yapmayacağına dair yemin et yeter. Hı? Ne dersin? Pişman olduğunu söyleyeceksin değil mi?”

Neyse ki bunun üzerine Naomi “evet” manasında başını sallamıştı.

“Tamam o zaman değil mi? Bir daha Kumagailarla falan takılmak yok değil mi?”

“Hı hı.”

“Söz, değil mi?”

“Hı hı.”

Bu “hı hı” sayesinde karşılıklı bir anlaşmaya varabilmiş-tik.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hemen o gece Naomi'yle, sanki hiçbir şey olmamış gibi, yatakta konuşsak da açıkçası içim bir türlü rahatlamamıştı. “Bu kız artık temiz ve namuslu değil.” Bu düşünce içimi karartmakla kalmıyor, benim hazinem olan Naomi'nin değerini gözümde yarı yarıya düşürüyordu. Neden derseniz, onu kendim yetiştirip, böylesine bir kadın hâline getirip bedeninin her santimini yalnız benim bilebilecek olmam, ona verdiğim değer yarısını meydana getiriyordu. Demek istediğim, Naomi benim gözümde kendi ellerimle yetiştirdiğim bir meyveden farksızdı. Bugünkü olgun hâline gelsin diye binbir güçlük çekmiş, hiçbir zahmetten kaçınmamıştım. Bu yüzden onun tadına bakabilmek, hâliyle meyvenin yetiştiricisi olan benim ödülümdü, başka kimsenin böyle bir hakkı olmamalıydı. Gel gör ki ben farkında bile olmadan elin adamı gelmiş, kabuğunu soymuş, dişlerini geçirmişti. Bu da, bir kere kirlendikten sonra kız ne kadar özür dilerse dilesin, telafisi olmayan bir şeydi. “Kızın teni”nde, o kutsal mekânda, iki haydutun çamurlu ayak izleri sonsuza kadar bir mühür gibi basılı kalacaktı. Bunu düşündükçe hayal kı-

rıklığından başka hiçbir şey hissetmiyordum. Duyduğum nefret Naomi'ye değil, bu olanlardı.

“Coci, affet olur mu?”

Sessizce ağladığımı gören Naomi, öğlenki tavrını 180 derece değiştirip böyle demişti. Ben ise yalnızca ağlayıp başımla onaylıyordum. “Affediyorum,” desem de telafisi mümkün olmayan bu hata ortadan yok olup gitmeyecekti.

Kamakura’da bir yaz böyle korkunç bir şekilde sonlandı ve nihayet Omori’deki evimize döndük. Fakat az önce de bahsettiğim gibi içime şüphe çöreklenmişti bir kere. Bu da doğal olarak her fırsatını bulduğunda ortaya çıkıyor, aramız bir türlü eskisi gibi olamıyordu. Görünüşte uzlaşmış olsak da hakiki anlamda Naomi’yi affetmiş değildim. İşe de gitsem aklımda Kumagai’la bir şey çevirip çevirmedikleri oluyordu. Ben yokken evde ne yaptığını öyle merak ediyordum ki her sabah evden çıkıyormuş numarasıyla arka kapıya dolanıyor, Naomi’nin İngilizce ya da müzik derslerine gittiği günlerde takip ediyor, arada gizli gizli onun adına gelen mektupları okuyordum. Ben giderek bir dedektife dönüşürken, Naomi ise benim bu ısrarlı çabalarımın dalga geçercesine için için gülüyor gibiydi. Sözlü münakaşa etsek de durduk yere şirretleşmeye başlamıştı.

Bir gece, son derece soğuk bir tavırla uyuyor numarası yapan kızı sarsıp “Hey, Naomi!” demiştim. (O sıralarda artık canımı, cicimi bırakmış, sadece adıyla sesleniyordum.)

“Ne diye uyuyor numarası yapıyorsun? Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?”

“Numara falan yaptığım yok. Uyumak için gözlerimi kapatıyorum sadece.”

“Aç o zaman gözlerini. Karşında biri konuşurken gözünü kapatmak ne demek?”

Bunun üzerine Naomi çaresizce gözlerini açmıştı fakat kirpiklerinin gölgesindeki kısık gözlerinden bana diktiği bakışları, yüzüne her zamankinden daha soğuk bir ifade vermişti.

“Söylesene, benden nefret mi ediyorsun? Eğer öyleyse söyle...”

“Niye böyle bir şey soruyorsun ki?”

“Senin tavırlarının ne anlama geldiğini az çok biliyorum. Bu aralar kavga etmiyoruz ama içten içe karşılıklı biliniyoruz, böyle karı koca olur mu?”

“Benim bilendiğim falan yok, sen olmayasın o?”

“İkimiz için de geçerli. Senin tavırların bana huzur vermediği için ben de istemeden de olsa şüphelenerek...”

“Hıh,” Naomi, her zamanki alaycı gülüşüyle sözümü kesmişti.

“Sorayım o zaman, tavrımda şüphe uyandıran ne varmış benim? Var mı bir kanıtın?”

“Öyle kanıt falan yok ama...”

“Kanıtın yoksa neyden şüpheleniyorsun, var mı böyle bir şey? Hem bana güvenmeyeceksin, eşin olarak ne bir hak ne bir özgürlük tanıyacaksın, sonra da karı koca gibi davranmaktan bahsedeceksin. Coci, sen benim hiçbir şeyden haberim olmadığını mı sanıyorsun yoksa? Bana gelen mektupları gizli gizli okuduğundan, dedektif gibi peşime takıldığından... Hepsinden haberim var.”

“Orada benim de hatam var tamam ama yaşananlar yüzünden aşırı hassaslaştım. Senin de bunu anlamam lazım.”

“Ne yapmamı istiyorsun? Geçmişte olanlardan konuşmayacağız diye söz vermedik mi?”

“Sinirlerim yatışana kadar sen kalbini aç, beni sev yeter.”

“Bunu yapabilmem için önce senin bana güvenmen lazım.”

“Tamam güveneceğim, artık kesin güveneceğim.”

Bu noktada, erkek denen yaratığın sığığını itiraf etmem lazım. Gündüz bir yere kadar ama gece oldu mu anında teslim oluyordum. Teslim olmaktan ziyade Naomi, içimdeki hayvaniliği boyunduruğu altına almıştı desem daha doğru olur. İşin aslı, hâlâ içimden ona güvenmek gelmiyordu; buna rağmen hayvani tarafım beni kıza körü körüne boyun eğmeye zorluyor, her şeyi bir yana atıp taviz vermeme sebep oluyordu. Kısacası Naomi gözümde o değerli hazinem olmaktan da lütufkâr idolüm olmaktan da çıkmış, bir nevi fahişeye dönüşmüştü artık. Aramızda ne sevgililere has o saf duygular ne de karı koca arasındaki sevgi kalmıştı. Evet, bunlar eski bir hayal gibi yok olup gitmişti! Peki neden böyle iffetsiz, kirlenmiş bir kadını hâlâ bırakamadım dersiniz bunun sebebi, onun fiziksel cazibesine kapılmış, peşinden sürükleniyor olmamdı sadece. Bu Naomi’nin düşüşü olmakla birlikte benim de düşüşümdü. Bir erkek olarak sadakat, dürüstlük ve saflığı kenara bırakmış, geçmişte gurur duyğum ne varsa fırlatıp atmış, bir fahişenin önünde diz çökmüş ve buna dair utancımı bile kaybetmiştim. Hatta bu nefret etmem gereken fahişenin suretine, başımı yukarı kaldırıp yalvarırcasına baktığım bir tanrıçaymışcasına tapıyordum.

Naomi bu zaafiyetimin, beni çileden çıkaracak ölçüde farkındaydı. Bedeninin erkekler için karşı koyulması güç bir cazibeye sahip olduğunun, gece olduğu sürece bir erkeği yenebileceğinin... Bunun bilincine varışıyla, gündüzleri inanılmaz derecede aksi tavırlar takınmaya başlamıştı.

Karşısındaki erkeğe “kadınlığını” sattığını, bunun dışında ona karşı ne bir ilgisi ne de onunla bir bağı olmadığını tavrıyla açık açık belli ediyor, bana karşı yoldan geçen herhangi biriymişim gibi soğuk ve huysuzca davranıyordu. Bazen onunla konuşmaya çalıştığımda doğru dürüst cevap bile vermiyordu. Sadece gerektiğinde “evet” ya da “hayır” diyordu. Bu davranışlarına, bana karşı olan dolaylı isyanının, beni aşırı derecede hor görüşünün belirtileri olmaları dışında bir anlam veremiyordum. “Coci, sana ne kadar soğuk davranırsam davranayım bana kızmaya hakkın yok. Benden alabildiğini hâlâ alıyorsun öyle değil mi? Bundan da gayet memnunsun zaten...” Karşısına her çıktığımda, bana bunları söyleyen gözlerle bakıyordu sanki. Ayrıca bu gözler bazen, “Hıh, şuna bak, ne iğrenç. Alçak herifin köpekten farkı yok. Zorunluluktan katlanıyorum sadece” der gibiydi.

Fakat böyle bir durum daha fazla süremezdi. Karşılıklı birbirimizin kalbini yoklayıp bu gizli kapaklı, karanlık çekişmeyi sürdürürken içten içe bunun bir yerde patlak vereceğini de biliyorduk. Bir gece, her zamankinden daha yumuşak bir şekilde, “Baksana Naomi,” diye seslendim.

“Baksana Naomi, artık şu inatlaşmaya bir son versek diyorum. Seni bilmem ama ben bu soğuk yaşantıdan bıktım...”

“Ne demek istiyorsun yani?”

“Hakiki bir çift olmak için bir kez daha çaba gösterelim. İkimiz de neredeyse bütün umudumuzu kaybettik, böyle gitmez. Geçmişteki mutluluğumuzu geri getirmek için ciddi çaba sarf etmiyoruz, ondan bütün bunlar.”

“Bazı hisler çabalamakla düzelmez bana sorarsan.”

“Belki de öyle ama bizi mutlu edecek bir yol olduğuna inanıyorum. Senin kabul etmen lazım sadece...”

“Nasıl bir yolmuş?”

“Sen, bir çocuk doğursan ya? Anne olsan? Bir tane de yeter, bir çocuğumuz olsa gerçek anlamda karı koca olabiliriz; mutlu olabiliriz. Ne olur dinle beni.”

“Ben istemiyorum öyle bir şey.” Naomi ânında, net bir şekilde cevap vermişti.

“Sen değil miydin bana, ‘Çocuk doğurma, hep genç kız gibi kal. Karı koca arasında çocuk en fena şey,’ diyen?”

“Öyle düşündüğüm bir dönem olmuştu tabii...”

“Beni eskisi gibi sevmiyor musun yani? Yaşlanıp, çirkinleşsem umurunda olmayacak öyle mi? Yok yok, asıl kimin sevmediği belli oldu.”

“Yanlış anlıyorsun. Ben seni arkadaşımış gibi seviyordum; bundan sonra ise hakiki karım olarak seveceğim...”

“Eski mutluluğumuz da böylece gelecek mi sanıyorsun?”

“Eskisi gibi olmayacak belki ama sahici bir mutluluk...”

“Hayır, hayır istemez öyle mutluluk.” Daha sözümü bitirmeden Naomi şiddetle karşı çıkmıştı. “Ben eski mutluluğumuzu istiyorum. Eğer öyle olmayacaksa hiç olmasın. Ben buraya, sen bana o sözleri verdiğin için geldim.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Naomi çocuk doğurmaya hiç yanaşmayacak olursa elimde bir yöntem daha vardı. Bu da Omori'deki “masal evi”ni kapatıp daha ciddi, doğru dürüst bir eve çıkmaktı. Zaten hep şu “sade hayat” laflarına özenip bu abuk sabuk, son derece kullanışsız ressam atölyesinde yaşamıştık, ki hayatımızın laçkalaşmasında bu evin de kesinlikle payı vardı. Böyle bir evde genç bir çift, hizmetçi de olmadan yaşamaya kalkınca, herkesin kendi keyfinin kâhyası olması; *sade hayatın* sadelikten çıkıp bayağılaşması kaçınılmazdı. Bu yüzden, ben evde yokken Naomi'ye göz kulak olacaklarını da düşünüp, biri temizliğe öbürü de yemeğe baksınlar diye iki hizmetçi kız tutmaya karar vermiştim. Ev sahibi karı koca ile iki hizmetçi kızın sığabileceği, sözde “kültür konutu” olmayan, klasik Japon tarzı, orta sınıf beylere uygun bir eve taşınacaktık. Bugüne kadar kullandığımız Batı tarzı mobilyalardan kurtulup hepsini Japon tarzına çevirecek, Naomi için de bir piyano alacaktım. Böylece müzik dersleri için Sugisaki Hoca'yı, İngilizce için de Harison Hanım'ı eve çağırabilecektik. Naomi'nin dışarı çıkma fırsatı da kendiliğinden

azalacaktı. Bu planı hayata geçirebilmek için toplu bir para gerekliydi. Memlekete haber göndermiş, para hazır olana kadar Naomi'ye bu planlardan bahsetmemeye karar verip tek başıma ev aramakla ve mobilya fiyatı almakla bayağı uğraşmıştım.

Memleketten, “Şimdilik bu kadar gönderiyoruz,” diyerek bir 1.500 yen gönderdiler. Hizmeçi kızlar için de yardım istemiştim. Annemin parayla birlikte zarfa koyduğu mektupta, “Temizlik için çok uygun biri var. Bizde daha önce çalışan Sentaro'nun kızı Hana, bu sene on beşine girdi, tanıdık olduğu için yabancılık da çekmezsiniz. Mutfak için de birini arıyoruz, taşınacağınız yer kesinleşmeden önce onu da Tokyo'ya yollarız,” yazıyordu.

Naomi içten içe bir şeyler planladığımı hissetmiş olsa gerekti; yine de başlarda “Ne yapacaksın görelim,” dercesine aşırı derecede sakindi. Fakat annemden gelen mektubun üzerinden 2-3 gün kadar geçtikten sonra bir akşam aniden:

“Baksana Coci, bir elbise istiyorum ama diktirebilir misin?” diye, mırılayan bir kedi gibi sordu. Sesinde hem bir sırnaşıklık hem de bununla tezat tuhaf, dalga geçercesine bir ton vardı.

“Elbise mi?” Bir süre şaşkın kalakalmıştım. Bakışlarım kızın suratına sabitlenmişti. “Tabii ya,” diye düşündüm. “Para geldiğinin farkında olmalı, ondan yokluyor.”

“Hadi ama, elbise olmazsa kimono da olur. Kışın dışarıya çıkmalık bir şeyler al.”

“Bir süre öyle şeyler almayacağım.”

“Neden?”

“Kimonodan bol neyin var?”

“Olabilir, onlardan bıktığım için yenisini istiyorum.”

“Öyle müsrifliklere izin yok artık.”

“Demek öyle; o parayla ne yapacaksın peki?”

İçimden “Hah, sadede gel!” diye geçirip anlamazlıktan geldim.

“Para mı? Hangi paradan bahsediyorsun?”

“Coci, kitaplığın altındaki iadeli taahhütlüyü gördüm ben. Sen başkasının mektuplarını okuduğuna göre benim de okumamda sakınca yok dedim...”

Bunu beklemiyordum. İadeli taahhütlü zarf geldiğine göre içinde para da vardır diye tahmin ettiğini sanıyordum. Kitaplığın altına sakladığım mektubu açıp okuyacağı aklı-mın ucundan bile geçmemişti. Gel gör ki sırrımı açığa çıkarmak için mektubu her yerde aramış olmalıydı. Yazanları okuduğuna göre sadece para konusunu değil, taşınma plan-larımı da hizmetçi kızlar konusunu da, yani her şeyi biliyor olmalıydı.

“O kadar para varken, bir kimono alabilirsin herhalde. Sen ne demiştin bana? Senin için gerekirse en küçük evde bile oturur, her şeyden kısar, o parayı senin lüksün için kul-lanırım dememiş miydin? Unuttun mu? Bambaşka biri ol-dun sen.”

“Sana olan sevgimde değişen bir şey yok benim. Sevme şeklim değişti yalnızca.”

“Taşınma konusunu benden neden gizledin peki? Bana hiç sormadan, emrivaki mi yapacaktın?”

“Uygun bir yer bulunca senin de fikrini alacaktım tabii ki...”

Tavrımı biraz daha yumuşatıp teskin edercesine devam ettim:

“Bak Naomi, sana gerçeği söyleyeyim, gönlümden geçen

şu an bile seni lüks yaşatmak. Öyle sadece kimonoyla değil; doğru dürüst bir evde otur, hayatın her anlamda düzgün bir eşe yaraşır cinsten, daha kaliteli olsun istiyorum. Şikâyet etmeye gerek var mı şimdi?”

“Ah, öyle mi? Çok sağol...”

“Gel beraber ev bakmaya gidelim yarın. Buradan daha geniş, senin beğendiğin bir ev olsun yeter ki; yeri önemli değil.”

“O zaman şöyle Batı tarzı bir ev istiyorum. Japon evi kesinlikle olmaz.”

Ben ne cevap vereceğimi şaşırmışken Naomi, yüzünde “Hadi bakalım,” dercesine bir ifadeyle çıkıştı: “Hizmetçiyi de ben Asakusa’daki eve sorarım. Öyle sizin köyün dağlısıyla uğraşamam, reddet lütfen, ilgilenecek olan benim sonuçta.”

Bu türden münakaşalarımız tekrarlanıp dururken aramızdak gerginlik giderek artıyor, kara bulutlar gitgide koyulaşıyordu. Gün boyu hiç konuşmadığımız günler oluyordu. Bu gerginliğin patlamaya dönüşmesi ise Kamakura’dan dönüşümüzden iki ay sonra, kasım başlarında, Naomi’nin hâlâ Kumagai ile olan ilişkisini kesmediğine dair kesin bir kanıt elde ettiğimde yaşandı.

Bu kanıt bulana kadarki süreci burada ayrıntısıyla yazmaya gerek yok. Bir yandan taşınma hazırlıkları ile meşgul olurken diğer yandan da, Naomi’ye güvenemediğim için, dedektif gibi hareket etmeye devam ediyordum. Bir gün Naomi’yi, cürete bakın ki tam da evin hemen yakınlarındaki Akebono Köşkü’nden, Kumagai’la olan gizli buluşmasından dönerken yakaladım.

O sabah Naomi’nin makyajının her zamankinden daha abartılı olduğunu görünce, iş için evden çıkar çıkmaz he-

men evin arkasına dolanıp küçük deponun yanında duran kömür yığınının gölgesine saklandım (O sıralar bu yüzden hiç işe gidemiyordum.) Naomi saat 9 civarı, o gün dersi de olmadığı hâlde bayağı süslü püslü evden çıkıp istasyonun tersi yönde hızla yürümeye başlamıştı. 9-10 metre kadar uzaklaşmasını bekledikten sonra son sürat eve girip öğrencilik dönemlerimden kalma montumu ve şapkamı kaparak üzerime giydim. Çıplak ayaklarıma da takunyaları geçirip ön kapıya koşarak uzaktan Naomi'yi takibe giriştim. Önce onun, 10 dakika kadar sonra da Kumagai'nın Akebono'ya girişine tanık olduktan sonra mekândan ayrılmalarını beklemeye başladım.

Mekândan çıkışları da girişleri gibi ayrı ayrıydı. Kumagai içeride bekliyor olacak ki ilk olarak Naomi restoranın önündeki sokağa çıktığında saat artık 11'i bulmuştu – tam bir buçuk saat restoranın yakınlarında dolanıp durmuştum. Eve kadar olan 1 kilometrelik mesafeyi, aynı gelirken olduğu gibi, sağa sola bile bakmadan dümdüz yürüyüp gitti. Ben de peşinden adımlarımı hızlandırdım; arka kapıdan eve girişinin üzerinden 5 dakika geçmeden, hemen arkasından ben de girdim.

İçeri girer girmez gördüğüm şey; gözbebekleri donmuş, korkunç bir ifadeyle bakan Naomi'nin gözleriydi. Olduğu yerde sopa gibi dikilen Naomi, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Ayaklarının dibinde az önce üzerimden çıkarıp attığım şapkam, pardösüm, ayakkabılarım, çoraplarım dağınık hâlde duruyordu. Bunları görünce aymış olacak ki, o aydınlık sonbahar sabahı ışıklarının, atölyeden yansıdığı sakin, solgun yüzünde her şeyden vazgeçmişcesine derin bir sükûnet vardı.

“Defol!”

Neredeyse kendi kulaklarımı patlatacak kadar bağırdıktan sonra, ne Naomi cevap vermiş ne de ben üzerine bir şey söylemişim. Kılıçlarımızı çekmiş, gardımızı almış, rakibin bir açığını kolluyorduk sanki.

O an Naomi’nin yüzü sahiden çok güzel gelmişti. Bir kadın yüzünün, erkeğin nefretini çektikçe daha da güzelleştğini anlamıştım. Ondan nefret ettikçe daha da güzelleştiği için Carmen’i öldüren Don José’nin ne hissettiğini şimdi gayet iyi anlayabiliyordum. Gözleri sabit, yüzündeki sinirler hareketsiz, kanı çekik dudakları sımsıkı kapalı olan Naomi kötülüğün vücut bulmuş hâli gibiydi. Yüzü asıl şimdi, tam anlamıyla bir fahişe pervasızlığındaydı.

Bir kere daha, “Defol!” diye bağıırıp, ne olduğunu bilmediğim bir nefret, korku ve kızın güzelliğine kapılıp istemsizce omzundan tutarak kapıya doğru ittirdim.

“Defol! Hadi! Defol git buradan!”

“Affet... Coci! Bu sondu...”

Naomi’nin yüz ifadesi bir nebze değişmiş, merhamet isteyen sesi titremeye başlamış, göz pınarlarında yaşlar birikmişti. Dizlerinin üstüne yığıldı, yalvarırcasına bana bakıyordu.

“Hata ettim, Coci, affet beni! Affet, affet...”

Bu kadar çabuk af dileyeceğini beklemediğim için hazırlıksız yakalanmış, daha beter öfkelenmişim. Ellerimi yumruk yapmış, kıza vurup duruyordum.

Ben, “Lanet! Köpek! Ahlaksız! Benim için bittin artık! Defol dedim sana, defol!” diye saydırırken Naomi bu kadar çabuk af dileyerek hata yaptığını fark etmiş olacak ki bir anda tavrını değiştirip hiçbir şey yokmuş gibi doğruldu.

“Tamam, gidiyorum o zaman.” Sesi her zamankinden farksızdı.

“Hadi! Çık git!”

“Tamam, hemen gidiyorum... Yukarı çıkıp bir iki üst baş alabilir miyim?”

“Sen git, sonra birini gönder! Tüm eşyalarını ona veririm!”

“Öylesi zor olur benim için. Hemen şimdi gereken şeyler var...”

“Ne yaparsan yap, fikrimi değiştirmeden önce çabuk ol!”

Naomi'nin eşyalarını hemen almak istemesini bir nevi tehdit olarak algılamış, altta kalmak istememiştim. Bunun üzerine üst kata çıkan Naomi, çekmeceleri patır kütür açarak kapaya, taşıyamayacağı kadar çok eşyayı sepetlere, bohçalara doldurmuş, hemen dışarıdan bir de çekçek çağırıp eşyaları yüklemişti.

“Hadi o zaman, selametle, sana da bir sürü zahmet verdik...”

Çıkıp giderken ettiği veda sadeliğinin doruğundaydı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Naomi çekçeğe binip gidince, artık ne düşündüysem, hemen cep saatimi çıkarıp baktım. Tam 12.36'ydı...Öyle ya, Akebono'dan çıkıp geldiğinde saat 11'di. O şiddetli kavgadan sonra durum bir anda değişmiş, az öncesine kadar burada olan kız bir anda yok olup gitmişti. Tüm bunlar yalnızca bir saat otuz altı dakikada yaşanmıştı... İnsanın huyudur; baktığı bir hasta son nefesini verdiği ya da büyük bir deprem yaşadığında gözü farkında olmadan saate gider. Benim o an saatime bakmam da öyle bir ruh hâlinde olduğum içindi muhtemelen. Taişo'nun ... yılı, ... Kasım, saat 12.36... İşte tam bu gün, bu saatte, Naomi'den ayrılıvermiştim. İlişkimiz o an itibariyle sona ermişti belki de...

“Oh be! Dünya varmış!”

Aramızda sürüp giden bu üstü örtülü çekişme beni bitip tükenme noktasına getirdiği için rahatlamıştım ama koltuğa yığılıp kaldığımda içimde bir boşluk hissi de vardı. O anki ilk duygularım, “Hele şükür, nihayet kafam rahat,” dercesine bir ferahlama hissiydi. Çünkü yalnız ruhsal değil, fiziksel olarak da yorulmuştum. Şöyle doğru dürüst bir

dinlenmeye, ruhumdan çok bedenimin ihtiyacı vardı. Sanki Naomi son derece sert bir içkiymiş de, fazla kaçırırsam kendime zarar vereceğimi bildiğim hâlde, o tatlı kokusunu alıp ağzına kadar dolu bardakları gördükçe, bir gün olsun içmeden duramamıştım. İçtikçe zehri bedenimin dört bir yanına yayılmış; yorgun, bitap düşmüştüm. Başım kurşun gibi ağırlaşmış, ayağa kalkınca başım dönecekmiş, sırtüstü yere yığılıp kalacakmış gibi oluyordum. Her gün akşamdan kalma gibi midem bulanıyor, hafızam zayıflıyordu; dünyaya karşı ilgisizleşmiş, hasta gibi güçten düşmüştüm. Beynimde sürekli dolanıp duran Naomi'nin tuhaf hayaletiyle bazen geçirir gibi midem ağzıma geliyor, kızın kokusu, teri, yağı burnumdan gitmek bilmiyordu. "Gözden uzak, gönülden ırak," diye boşa dememişler, Naomi ortadan kaybolunca, yağmur mevsimi bir anda bitmiş, hava aydınlanmıştı sanki.

Fakat bunlar tamamen anlık tepkilerdi. Açıkçası o baştaki ferahlık hissi en fazla bir saat sürmüştü. Bedenim ne kadar sağlam olursa olsun öyle bir saat dinlenmeyle falan kendini tamamen toparlayacak hâli yoktu tabii. Koltuğa kurulup şöyle bir dinlenince ilk aklıma gelen ise Naomi'nin, az önce kavga ederkenki, insanı dehşete düşüren o yüz ifadesi olmuştu. "Erkeğin nefretini çektikçe güzelleşen," diye içimden geçirdiğim andaki yüzü. Bıçaklayıp öldürsem bile hırsımı alamayacağım kadar nefret ettiğim bir fahişenin yüzü, beynime sonsuza dek mühürlenmiş duruyor; silmek istesem de silemiyordum. Nedense zaman geçtikçe bu görüntü gözlerimin önünde daha da netleşiyor, sanki kız o an bile gözlerini dikmiş de bana bakıyormuş gibi hissediyordum. Üstelik hissettiğim nefret, yerini dipsiz bir güzelliğe bırakıyordu. Düşünüyorum da, kızın yüzünde öylesine bü-

yüleyici ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Bu hiç şüphesiz “kötülüğün vücuda gelmiş hâli,” aynı zamanda da kızın bedenlen ve ruhen sahip olduğu tüm güzelliğin zirveye çıktığı bir yüzdü. Daha az önce o kavganın ortasında, o güzelliğe maruz kalıp, kalbimde “Bu nasıl güzellik! “ diye çığlık atmama rağmen, neden ayaklarına kapanmamıştım? Hep esnek ve yumuşak başlı olan ben, ne kadar kızgın olursam olayım, hangi cesaretle o dehşetengiz tanrıçaya hakaretler yağdırıp el kaldırıabilmişim? Gözümü karartan bu cesareti nereden bulmuştum? İşte bu şimdi tuhafıma gidiyor, hatta o gözüpekliğime ve cesaretime karşı içimde, adına kin bile diyebileceğim bir duygu yavaş yavaş büyüyordu.

“Aptalsın sen, yaptığın işe bak. Azıcık zorlukla karşılaştın diye ‘o yüzü’ kaybetmeye değer mi? Öyle bir güzellik bundan sonra dünyaya gelmez.”

Sanki biri içimden bunları bana söylüyordu; haklıydı da. Saçma sapan bir şey yapmıştım. Durup dururken aklımda, “Normalde Naomi’yi kızdırmamak için o kadar da dikkat ederdim; işler bu raddeye geldiğine göre kesin içime şeytan girmiş olmalı,” düşüncesi belirliyordu.

Daha bir saat öncesine kadar kızı yük olarak görüp varlığına lanet ederken nasıl olur da şimdi kendimi lanetler, düşüncesizce hareketimden pişmanlık duyardım? O kadar nefret ettiğim kızı nasıl olur da böylesine özlerdim? Hislerimdeki bu ani değişikliği açıklayamıyor, herhalde bu soruların cevabına vâkıf olan yalnız aşk tanrısıdır diyordum. Farkında olmadan ayağa kalkıp odanın içinde volta atarak içimdeki aşk ateşini nasıl yatıştırabilirim diye uzun uzun düşündüm. Ne düşünürsem düşüneyim aklımda yatıştıracak bir yöntem bulamıyor, yalnızca kızın ne kadar güzel

olduğunu hatırlayıp duruyordum. Geçen beş yıl içerisindeki yaşantımıza dair anılar “Ah, o zaman şunu demişti, yüz ifadesi şöyleydi, gözleri böyleydi,” diye ardı sıra zihnimde canlanıyor, her bir görüntü, ayrılık acımın üzerine bir nevi tuz ekiyordu. Özellikle unutamadığım ise, 15-16 yaşlarındayken her akşam onu küvette yıkayışımdı. Bir de at olup sırtımda ‘deh deh dıgıdık’ diye odanın içinde dört dönerek gezdirişim. Bu saçma sapan şeyleri özlemek gerçekten aptalcaydı fakat olur da tekrar yanıma dönerse ilk bunları yapmaya karar vermiştim. Onu yine sırtıma alıp odanın içinde gezdirecektim. Bunu bir yapabilsem nasıl da mutlu olurum diye, sanki bundan büyük mutluluk yokmuş gibi hayal kuruyordum. Yok, sadece hayal kurmuyordum. Onu öyle özlemiştim ki bir anda yere diz çöküp sanki sırtımda o varmış gibi, evde dönüp durmuştum. Sonra da –buraya yazmaktan çok utanıyorum ama– üst kata gitmiş, kızın eski giysilerini dolaptan çıkarıp bir kaçını sırtıma koymuş, çoraplarını ellerime geçirip odanın etrafında dört dönmüştüm.

Bu hikâyeyi başından beri takip eden okurlar muhtemelen hatırlayacaklardır, “Naomi’nin Gelişimi” başlığıyla tuttuğum bir albüm vardı. Naomi’yi küvette yıkadığım zamanlarda, uzuvlarının günbegün nasıl geliştiğini ayrıntılı bir şekilde not aldığım, yani Naomi’nin kızlıktan yetişkinliğe geçiş sürecini –yalnızca bunu– en ince ayrıntısına kadar yazdığım bir nevi günlüktü. O günlüğün bazı kısımlarına, o zamanlarki Naomi’nin türlü türlü yüz ifadesini, görünümündeki değişiklikleri fotoğraflayarak, bunları yapıştırdığımı anımsayıp en azından kızı hatırlatsın diye, uzun süredir toz içinde kalmış defteri, tıklı olduğu kitaplığın dibinden çıkarıp sayfalarını çevirmeye başladım.

Bunlar başkalarının kesinlikle görmemesi gereken fotoğraflar olduğu için filmleri kendim banyo etmiş, negatiflerini çıkarmıştım. Fakat çoğunda yıkamayı doğru düzgün yapamadığım belli oluyordu. Fotoğrafların orasında burasında çil gibi noktalar oluşmuş, bazı fotoğraflar ise iyice eskimiş, yıllanmış resimler gibi bulanıklaşmıştı. Bu ise işin nostaljisini daha da artırıyor, sanki 10 yıl, 20 yıl öncesinde, küçüklüğümün uzak bir rüyasında geziniyormuşum hissi uyandırıyor. Bu sayfalarda Naomi'nin o zamanlar severek giydiği türlü türlü kostümlerin, kıyafetlerin –eksantriği, canlısı, pahalısı, komiği– tamamına yakınını görmek mümkündü. Sayfaların birinde, üzerinde kadife bir takım elbiseyle erkek kılığına girmiş fotoğrafı vardı. Başka bir sayfada ince vual kumaşa bürünmüş, heykel gibi dikili durduğu görüntüsü bulunuyordu. Diğer bir sayfaya saten kimonosunun üzerine yine saten bir haori geçirip göğsüne yakın, ince bir kuşak bağladığı; boyunluğunun kurdele şeklinde olduğu hâli iliştilmişti. Bunları türlü türlü yüz ifadeleri, pozlar, aktrislerin taklitleri izliyordu. Mary Pickford'ın gülümsemesi, Gloria Swanson'ın gözleri, Pola Negri'nin öfkesi, Bebe Daniels'ın hafif edalı hâlleri. Öfkeli, güleç, ödü kopmuş ya da çöşkulu, her pozunda yüzü ve bedeni farklı şekillere bürünüyor; bu konuda ne kadar hassas, yetenekli ve zeki olduğunu belli ediyordu.

“Olacak iş değil! Nasıl böyle bir kadını elimden kaçırmam ben!”

Delirecek gibi olmuştum, aklımı dağıtmak için ayağımı yere vuruyor, bir yandan da hâlâ günlüğün sayfalarını çeviriyordum. Daha bir sürü fotoğraf vardı. Çekimlerde en ince ayrıntılara dikkat edilmişti. Parçalara zoom yapılmış,

burnun, gözlerin, dudakların, parmakların şekli, kolların, omuzların, sırtın, bacakların kıvrımları, el bilekleri, ayak bilekleri, dirsekler, diz kapakları hatta ayaklarının altı bile fotoğraflanmıştı. Sanki objektifin karşısında bir Yunan heykeli ya da Nara'dan bir Buda heykeli vardı. Artık bu noktada Naomi'nin bedeni tam bir sanat eserine dönüşmüştü. Bana hakikaten Nara'daki heykellerden daha kusursuz görünüyordu. Bu fotoğraflara dalıp gittikçe neredeyse vecde benzer bir hisle doluyordum. Of, ne diye böylesine ayrıntılı fotoğraflar çekmiştim ki? Zamanı gelince bunların hazin anılara dönüşeceği malum mu olmuştu yoksa?

Naomi'ye olan özlemim giderek artıyordu. Güneş batmış, hatta birkaç yıldız ortaya çıkıp göz kırpmaya başlamış, hava da biraz soğumuştur. Oysa sabahtan beri ne ağzıma bir lokma yemek koymuş ne de sobayı yakmıştım. Işığı açmaya bile yeltenmiyor, giderek karanlıklaşan evde üst katla atölye arasında volta atıp duruyor, kendi kafama vurup, "Salak!" diyor, sessiz atölyenin duvarlarına doğru, "Naomi, Naomi!" diye bağıırıyordum. Sonunda, kızın adını söyleye söyleye yere yüzüstü yapışıp kalmıştım. Nasıl olursa olsun, bir şekilde onu geri getirmeliydim. Ona kayıtsız şartsız teslim olacaktım. Söylediği, istediği her şeye itaat edecektim. Peki ama şu an ne yapıyordu ki? Yanında o kadar eşyayla Tokyo İstasyonu'ndan ancak taksiye binmiş olabilirdi. Eğer öyleyse Asakusa'daki eve varalı 5-6 saat geçmiş olmalıydı. Evdekilere neden kovulduğunun gerçek sebebini anlatmış mıydı acaba? Yoksa her zamanki dik kafalılığıyla bir şeyler uydurup ablasına ve abisine yalan mı söylemişti? Senzoku'da o menfur işlerle uğraşan ailesinden, o ailenin kızı olduğunun söylenmesinden nefret eder, onları hor görür; kırk yılda bir

de olsa eve uğramazdı. Aralarında ne konuşuyor, bu duruma nasıl bir çözüm bulmaya çalışıyorlardı ki? Kardeşleri kesin gidip özür dilemesini istiyor olmalıydılar. Naomi ise inadı bırakmayıp, “Ne özür dileyeceğim, biri şu eşyaları eve çıkarsın,” diyordu muhakkak. Sonra da hiç umurunda değilmiş gibi, her zamanki hâliyle şakalar yapıp, böbürlenip, araya İngilizce kelimeler katarak soluksuz konuşup son moda kıyafetlerini, eşyalarını sergileyerek kenar mahalle ziyaretindeki aristokrat hanımefendi edalarıyla çalım satıyor olmalıydı...

Fakat Naomi ne söyleyecek olursa olsun, böylesi bir olay patlak verdiğinde mutlaka birileri koşa koşa gelirdi... Kendi, “Ben özür dilemeye falan gitmem,” diyorsa onun yerine ablası veya abisinin gelmesi gerekirdi... Yoksa Naomi ailesinden kimsenin umurunda değil miydi? Naomi onlara karşı nasıl soğuksa, onlar da öteden beri Naomi konusunda üzerlerine hiçbir sorumluluk almamışlardı. “Artık sizin,” diyerek 15’indeki kızı bana bırakırkenki tavırları “Al, hayrını gör,” dercesineydi. Şimdi yine kafasına göre hareket etsin diye başı boş mu bırakacaklardı? Öyle olsa bile eşyalarını almaya kimse gelmeyecek miydi? “Dönünce birini yolla, eşyalarını onunla gönderirim,” dememe rağmen niye hâlâ kimse gelmemişti? Üzerini değiştirmek için birkaç çift giysi ile öteberisini yanına almıştı fakat “canından sonra en çok sevdiği” favori giysilerinin çoğu hâlâ buradaydı. Zaten Senzoku’ya gitti mi, bütün gün o harabe eve kapanmasına imkân yoktu. Kesin her gün dışarı çıkacak, konu komşuyu şaşkına çevirecek fiyakalı giysilerle mahallede dolaşacaktı. Bunun için de giysilerine her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı; onlarsız olmaya katlanamazdı...

Fakat ne kadar beklersem bekleyeyim o akşam Naomi kimseyi göndermedi. Ortalık iyice kararana kadar ışık açmamıştım. Biri gelir de evde kimse yok sanar diye alelacele evde ne kadar lamba varsa yaktım; bahçe kapısına gidip isim tabelası yerinde mi diye kontrol ettim; sonra da evde kapının ağzına bir sandalye koyup saatlerce dışarıdaki ayak seslerine kulak kesildim. Saat sekiz oldu, dokuz oldu, on oldu, on bir oldu... Sonunda sabah oldu fakat aradan tam bir gün geçmesine rağmen kimse gelmedi. Umutsuzluğun dibindeydim; aklıma bin türlü olasılık geliyordu. Naomi'nin kimseyi göndermemesi, olayı gözünde fazla büyütmediğinin kanıtıydı belki de. Fazla ciddiye almıyor, "İki üç gün geçsin, işler yoluna girer," mi diyordu acaba? "Merak edecek bir şey yok, bana âşık, bensiz bir gün bile kalamaz, gelir kapıya dayanır," diye mi hesap ediyordu yoksa. Bu kadar lükse alıştıktan sonra o hayatın içinde yaşayamayacağını Naomi de biliyordu. Buna rağmen olur da başka bir adamın yanına gitti diyelim. Kimse ona benim kadar değer vermez; benim gibi her istediğini yapmasına izin vermezdi. O da bunu çok iyi biliyordu. Belki büyük büyük konuşuyordu ama içten içe gelmemi bekliyor olmalıydı. Yoksa yarın öbür gün ablası ya da abisi aramızı yapmaya mı gelecekti. Onların işi akşam yoğun olurdu; sabah olmadan gelmeleri zordu belki de. Kimsenin gelmemesi, tersine, hâlâ bir nebze de olsa umut olduğunu gösteriyordu. Eğer yarın da ses çıkmazsa, ben gidecektim. Bu saatten sonra inatmış, itibarmış umurumda değildi. Zaten o inat yüzünden hata yapmıştım. İsterse ailesi bana gülsün, isterse Naomi zayıf noktayı yakalamış olsun, gidip efendi gibi özür dileyecek, abisinden-ablasından aracı olmalarını rica edecek, "Tek dileğim geri gelmen,

ne olur dön,” diye yalvaracaktım. Böylece o da göğsünü gere gere, başı dik geri dönebilecekti.

Gözüme uyku girmeden sabahı edip saat altıya kadar beklememe rağmen ses seda çıkmayınca daha fazla dayanamayıp dışarı fırladım ve aceleyle Asakusa’ya doğru yola çıktım. “Bir an önce onunla buluşmalıyım! Yüzünü görsem yeter!” diyordum. Aşkından yanmak lafı, o anki hâlimi anlatmak için bulunmuş olmalı. “Buluşmalıyım, görmeliyim,” dışında aklımda hiçbir şey yoktu.

Lunaparkın arka tarafında, Senzoku’nun labirent gibi sokaklarından birindeki eve vardığımda saat hemen hemen 7 sularıydı. Damdan düşer gibi dalmamak için yavaşça kapıyı aralayıp:

“Omori’den gelmiştim ama, Naomi uğradı mı acaba?” diye içeri girmeden usulca sordum.

“Aa, Kawai Bey.”

Beni duyan ablası diğer odadan kafasını uzatmış, şaşkın bir ifadeyle cevap vermişti.

“Naomi mi? Yok gelmedi.”

“Nasıl olur? Gelmiş olması lazım. Dün akşam, buraya geliyorum diye çıktı evden...”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Başta, Naomi'nin isteğiyle ablası onu saklıyor diye düşündüğüm için dil döküp, göstermesini rica etsem de, konuştukça, Naomi'nin sahiden de eve uğramadığını anladım.

“Hayret... Eşyaları da yanındaydı, o hâlde başka yere de gidemez...”

“Eşyalarını da mı aldı?”

“Sepetti, çantaydı, bohçaydı bayağı bir şey var yanında. Aslında dün biraz münakaşa ettik de, sudan bir sebepten...”

“Buraya geleceğini mi söyledi?”

“O söylemedi, ben dedim. ‘Hemen şimdi Asakusa’ya dön, birini gönder,’ dedim. Sizden biri gelirse meramımı anlatırım diye düşündüm.”

“Demek öyle... Bizim buraya uğramadı ama yakında gelir belki, vaziyet anlattığınız gibiyse.”

“Dün gece çıktıysa belli olmaz o iş.” Biz konuşurken abisi de ortaya çıkmış, lafa girmişti. “Sizin aklınıza gelen yer varsa oralara bakın bi’. Şimdiye kadar gelmediğine göre, zor bu saatten sonra...”

Lafı abla devraldı: “Zaten Naomi'nin bize uğradığı yok. Ne zamandı, dur bakayım... İki aydır yüzünü görmedik.”

“Anladım, sizden istirhamım, olur da buraya uğrarsa, o ne derse desin siz bana bir haber uçurun lütfen.”

“Uçururuz merak etmeyin. Bizim de onunla bir işimiz kalmadı zaten. Gelirse hemen haber ederiz.”

Kapı eşiğine oturup, ikram ettikleri ucuz, kekre çaydan içerken, ne yapacağımı bilemiyordum. Kardeşlerinin evden ayrıldığını söylediğimde pek öyle oralı bile olmayan bu abi ve ablaya içimi açmanın bir manası yoktu. Olur da Naomi öğle vakti gelirse, vakit kaybetmeksizin şirkete telefon etmelerini istedim. Bu aralar şirketten izin alabileceğimi; arayıp ulaşamazlarsa hemen Omori’ye telgraf çekmelerini; öyle yaparlarsa hemen geleceğimi söyleyip ben gelmeden Naomi’yi salmamalarını tembihledim. Tüm bunları bir bir rica ederken içimden de bu vurdumduymazlardan bir şey çıkmayacağını tahmin ediyordum. Yine de şirketin telefon numarasını verip, kesin bizim adresi de doğru dürüst bilmiyorlardır diyerek onu da ayrıntılı bir şekilde yazarak oradan ayrıldım.

Neredeyse ağlamaklı hâlde –hatta ağlamış da olabilirim– Senzoku’nun sokaklarından çıkıp, amaçsızca parkta gezinirken “Ne yapacağım şimdi? Nereye gitmiş olabilir?” diye düşünüyordum. Ailesinin yanına dönmediğine göre durum düşündüğümünden daha ciddiye.

“Kesin Kumagai’in yanında, ona kaçmış olmalı,” diye düşündüm. Dün evden çıkarken “Hemen şimdi gereken eşyalarım var,” demesi boşuna değildi anlaşılan. Tabii ya, Kumagai’in yanına gitmek için o kadar eşyayı yüklenmişti. Belki de daha önceden böyle bir durumda ne yapacaklarını konuşmuşlardı. İşte bu, işleri zorlaştırıyordu. Her şeyden önce, daha Kumagai’in nerede oturduğunu bile bilmiyor-

dum. Araştırılsa bulunmayacak şey değildi gerçi. Kızı alıp kendi ailesinin evine falan saklamazdı herhalde. Kendi serseriydi ama görünüşe göre ana-babası oturaklı tiplerdi. Oğullarının başını böyle bir belaya sokmasına izin vermezlerdi. Kumagai da evden tüymüş, Naomi'yle beraber saklamıyor olabilir miydi? Ailesinden para aşırı da beraber onu mu yiyorlardı yoksa? Eğer durum buysa ailesinin neler olduğunu tam olarak anlaması yeterdi. Aileyle konuşup, araya girmelerini isteyebilirdim. Ailesinin sözünü dinlemese bile para suyunu çektikten sonra beraber yaşamalarına olanak yoktu. Sonuçta Kumagai kendi evine, Naomi de bana dönecekti. Eninde sonunda böyle olacaktı; peki ama o arada benim çekeceklerim? Bu süre bir ay mı olacaktı? İki ay mı, üç ay mı, yarım sene mi? Eğer süre böyle uzarsa yanardım. Dönüşü gitgide uzayacak, kimbilir belki de arada ikinci veya üçüncü bir adamla ilişki kuracaktı. Demek ki böyle boş boş durma vakti değildi. Kızla ayrı kaldıkça aramızdaki bağ giderek zayıflayacaktı. Geçen her saniyede benden daha da uzaklaşıyordu. “Yok öyle yağma! Sen gideceksin ben de izin vereceğim öyle mi? Ne yapıp edip seni geri getireceğim!” Başı sıkışınca tanrıları hatırlamak derler ya... Pek tanrı inancım falan olmamasına rağmen, o an aklıma gelince, Kannon Hazretleri'ne dua etmeye gittim. “Naomi bir an önce ortaya çıksın, bir an önce geri dönsün,” diye tüm kalbimle dua ettim. Ondan sonra artık nerelere gittiysem, iki üç bara uğrayıp zil zurna olduktan sonra eve döndüğümde saat gece yarısını geçmişti. Fakat uyumaya çalışsam da Naomi konusunu aklımdan çıkaramıyorum, öyle kolay kolay uykuya dalamıyordum. İçkinin etkisi geçince yine tek konuya sabitlenip düşüncelere dalmıştım. “Nerede olduklarını

nasıl öğrenebilirim? Gerçekten Kumagai’la mı kaçtı? Yerlerini bilmeden ailesiyle konuşmak çok ihtiyatsızca olur ama bir dedektif falan tutmadan yerlerini nasıl bilebilirim?” Tüm bu sorulara cevap arayıp, başarısız olmuşken bir anda aklıma Hamada gelmişti. “Tabii ya, nasıl unuturum, Hamada var sonuçta. O bana yardımcı olur. Restorandan ayrılırken adresini not etmiştim. Hemen yarın bir mektup göndersem nasıl olur? Mektupla falan uğraşılmaz şimdi, telgraf mı çeksem ki? Fazla mı abartı olur? Telefonu vardır herhalde evinde, telefon edip eve mi çağırırsam? Yok, o kadar da değil. Buraya geleceğine gidip Kumagai’ı araması daha mantıklı. Şimdi en önemlisi Kumagai’in ne yaptığını öğrenmek. Hamada’nın bağlantıları vardır kesin, hemen bir şeyler bulup getirir. Şu an için benim acımı anlayabilecek, beni kurtarabilecek Hamada dışında kimse yok. Bu da başı sıkışınca tanrıları hatırlamaktan farksız ama neyse...”

Ertesi sabah saat 7’de yataktan fırlayıp umumi telefona koştum. Şansıma fihristte Hamada’nın evi kayıtlıydı.

“Küçük beyi mi aramıştınız? Daha kalkmadılar ama...” Telefona hizmetçileri çıkmıştı.

“Durum biraz acil, çok rica edeceğim, telefona gelebilir mi?” diye ısrar ettim.

Bir süre sonra ahizeden Hamada’nın sesi duyuldu.

“Kavai Bey siz misiniz? Omori’den?” Sesi hâlâ uykuluydu.

“Evet, benim. Omori’den Kavai. Geçen çok yardımın dokundu teşekkür ederim. Kusura bakma, bu saatte rahatsız ediyorum ama, şey, Naomi evden kaçtı da...”

“Naomi evden kaçtı,” derken sesim istemsizce ağlamaklı çıkmıştı. Dışarısı son derece soğuk, neredeyse kış sabahı gi-

biydi. Pijamamın üzerine kalınca bir sabahlık alıp alelacele dışarı çıktığım için, bir elimde ahize, titriyordum.

“Naomi ha? Demek evden kaçtı.”

Nedense Hamada’nın sesi gayet sakindi.

“Senin haberin var mıydı?”

“Ben dün gece gördüm de.”

“Ne? Naomi’yi mi? Dün gece Naomi’yi mi gördün?”

Tüm vücudum tir tir titremeye başlamıştı. Titremem öyle şiddetliydi ki ön dişlerimi ‘çat’ diye ahizenin ağzına çarptım.

“Dün El Dorada’ya dansa gittiğimde Naomi de oradaydı. Bu konu hakkında konuşmadık ama görünüşünde bir tuhaflık vardı; az çok tahmin ettim.”

“Kiminle gelmişti? Kumagai’la beraber değil miydi?”

“Yalnız Kumagai değil. 5-6 kişi vardı yanında, Batılı bir tip de vardı.”

“Batılı mı?”

“Evet. Bayağı gösterişli bir elbise giymişti Naomi.”

“Evden çıkarken pek öyle elbise falan almamıştı yanına ama...”

“Onu bilemiyorum ama elbise vardı üzerinde. Hem de son derece şık bir gece elbisesi.”

Şaşkına dönmüştüm. Ağzım öylece açık kalmıştı, ne desem bilemiyordum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

“Alo, alo... Kawai Bey orada mısınız? Alo...”

Ben uzun süre sessiz kalınca Hamada ahizenin diğer ucundan seslenmek zorunda kalmıştı.

“Alo, alo...”

“Evet...”

“Kawai Bey...”

“Evet...”

“Neyiniz var?”

“Ne yapacağımı bilemiyorum...”

“Telefon başında düşünmenin bir faydası yok ama değil mi?”

“Faydası olmadığını biliyorum ama... Hamada, gerçekten zor durumdayım. Bunlar nasıl başıma geldi anlamıyorum. Gittiğinden beri gözüme doğru dürüst uyku girmedi.”

Bu noktada Hamada hâlimi anlasın diye olabildiğince duygularımı da katıp konuşmaya başladım.

“Hamada, şu an senden başka güvenebileceğim kimse yok. Sana çok zahmet verdiğimi biliyorum ama ben, ben... Ne yapıp edip Naomi’nin nerede olduğunu öğrenmeliyim.

Kumagai'ın mı yanında, başka birinin mi yanında tam olarak bilmek istiyorum. O yüzden senden rica ediyorum; bana yardım edemez misin? Ben kendim de arayabilirim ama, senin tanıdıkların vardır, daha çabuk bulursun sanki..."

"Tabii, ben ararsam hemen bulabilirim sanırım ama," Hamada pek de zor bir şey değilmiş gibi konuşuyordu, "Sizin de bir tahminiz yok mu, nerede olabileceğine dair?"

"Ben kesin Kumagai'ın yanındadır diyordum. Bunu yalnız sana söylüyorum ama işin aslı Naomi benden gizli hâlâ Kumagai'la ilişkisini sürdürüyormuş. Geçen ortaya çıkınca kavga ettik, o da evden kaçıp gitti..."

"Hımm..."

"Ama sen az önce Batılı bir tip vardı, başka erkekler de vardı, elbise giyyordu falan deyince benim aklım iyice karıştı. Şu Kumagai'la bir görüşsen, az çok belli olur diyorum ama..."

"Aa, olur, olur." Hamada dırdırımı kesmek ister gibi araya giriyordu. "Tamam, ben bir bakarım o zaman."

"Yalnız çok acil rica edeceğim... Mümkünse bugün bir baksan da bana haber versen çok makbule geçer..."

"Aa, tamam. Bugün belli olur sanırım da nereye haber vermemi istersiniz? Oimaçi'deki şirkette olursunuz herhalde değil mi?"

"Yok, bu hadise başladığından beri şirkete gitmiyorum. Olur da Naomi geri dönerse diye; öyle bir his de var çünkü içimde; evi boş bırakmayayım dedim. Biraz fazla olacak ama, bu konu telefonda da konuşulmaz, mümkünse görüşsek... Nasıl, mümkün mü? Öğrenince bir zahmet buraya, Omori'ye gelebilir misin?"

"Olur, fark etmez. Bir şey yaptığım yok zaten."

“Ah, teşekkürler, gerçekten müteşekkir olurum!”

Hamada olumlu cevap vermişti ama bu sefer de onu bekleyeceğim her saniye bin yıl gibi gelmeye başlamıştı. Yerimde duramayıp sordum:

“Kaç gibi gelebilirsin? Saat iki-üç gibi öğrenmiş olursun acaba?”

“Yani, herhalde öğrenmiş olurum fakat sorup soruşturmadan da kesin bir şey söyleyemem. Elimden gelenin en iyisini yaparım ama iki-üç gün de sürebilir...”

“O-Orası öyle tabii, yarın da olsa ertesi gün de olsa ben evde seni bekliyor olacağım.”

“Anladım. Ayrıntıları yüz yüze konuşuruz o hâlde. Şimdilik hoşçakalın...”

“Ah, alo, alo...”

Telefonu kapatacak gibi olunca panik hâlinde Hamada’ya seslendim.

“Alo, alo... Bir şey daha var... Şimdiden konuşmak için erken ama Naomi’yi görürsen, konuşma fırsatın olursa şunu iletmeni rica edeceğim. Onun hatasının üzerine gitmek gibi bir niyetim yok. Onun bu düşüşünde benim de suçum olduğunu gayet iyi anladım. Kendi hatalarım için özür dilemeye, onun da tüm şartlarını duymaya hazırım. Geçmişte olan ne varsa geçmişte kalsın, lütfen geri dönsün. Eğer kabul etmezse en azından benimle bir görüşün...”

“Tüm şartlarını duymaya hazırım,” dedikten sonra asıl hissiyatımı söylesem, “diz çök özür dile derse memnuniyetle diz çöküp özür dilerim; alnın yere yapışsın derse onu da yaparım. Her şekilde özür dilerim,” demem gerekirdi ama artık o kadar ileri gitmedim.

“Mümkünse, onu işte böylesine sevdiğimi iletmeni rica ediyorum...”

“Anladım, görüşme fırsatım olursa tam söylediğiniz gibi iletirim.”

“Bir de şey var; sen de tanıyorsun az çok, dönmek istediği hâlde inadından dönemiyordur belki. Eğer durum öyleyse benim son derece üzgün olduğumu söyle, mümkünse tut kolundan getir hatta daha iyi olur...”

“Anladım, anladım; o kadarına söz veremem ama elimden geleni yaparım.”

Hamada aşırı ısrarlarımdan bıkmışa benzese de cüzdanımdaki 5 senlik bozuk paralar bitene kadar –3 telefon süresi boyunca– konuşmaya devam ettim. Karşımdakini ikna etmek için utanmadan etmeden böylesine ağlak, titrek sesler çıkararak hayatımda ilk kez konuşuyordum herhalde. Konuşmamız bitince rahatlamaktan ziyade sabırsızlıkla Hamada’nın gelişini beklemeye başlamıştım. Muhtemelen gün içinde gelirim demişti. Peki gelmezse ne yapacaktım? Ne yapacaktım demek yerine hâlim ne olacaktı demek daha doğru olur. O an özlemle Naomi’yi beklemek dışında hiçbir işim yoktu. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ne uyuyabiliyor, ne yemek yiyebiliyor, ne dışarı çıkabiliyordum. Tüm gün eve kapanıp, elin adamının benim yerime koşturup, bana haber getirmesini elim kolum bağlı beklemek zorundaydım. İnsanın hiçbir şey yapmamasından daha güç bir şey yok zaten. Bu yetmezmiş gibi bir de Naomi’yi ölümüne özlüyordum. İnsanı çileden çıkaran bu özlemle boğuşurken, kendi kaderimi başkasının ellerine bırakmış hâlde, akıp giden saniyeleri izlemek; düşüncesi bile dayanılacak gibi değil. Sadece bir dakikalık bir süre bile, ‘zaman’ın hayrete düşüren yavaşlayışıyla, sonsuzmuş gibi hissediliyordu. Bu bir dakika 60 defa geçip nihayet 1 saat; 120 defanın sonunda

nihayet iki saat olacaktı. 3 saat geçmesi için bu bezdirici, hakkından gelinemeyen ‘1 dakika’ya; saniye ibresinin tik tak, tik tak kadran üzerinde bir tur attığı süreye 180 defa katlanmak gerekiyordu! Hele ki bu 3 saat değil de 4 saat, 5 saat olacak ya da yarım gün, bir gün hatta iki gün, üç gün olaksa özlem ve aşktan çıldırmak işten bile değildi.

Hamada’nın gelişinin en iyimser tahminle akşamüzeri gibi olacağına kendimi psikolojik olarak hazırladığım hâlde, telefon konuşmamızdan 4 saat kadar sonra, saat 12 civarında kapı zilin gürültüsünü, ardından da Hamada’nın “Merhaba,” diyen sesini duyunca sevinçten yerimden fırlayıp kapıyı açmaya koştum. Heyecanla, “Merhaba, hemen açıyorum, kilitlemişim de,” deyip bir yandan da içimden, “Bu kadar çabuk geleceğini beklemiyordum. Belki de Naomi’yi hemencecik buldu. O da hemen durumu anladı, beraber geldiler,” diye geçiriyor; sevincim daha da artıyor, kalbim deli gibi atıyordu.

Kapıyı açınca, gözlerim Hamada’nın arkasında fıldır fıldır Naomi’yi aradı ama kimse yoktu. Hamada kapını önünde tek başına dikilmiş, duruyordu.

“Telefonda da rahatsız ettim seni, kusura bakma. Nasıl, bir şey öğrenebildin mi?”

Kapıyı açar açmaz, üzerine atlar gibi sorduğum soru karşısında Hamada insanı huzursuz edecek ölçüde sakindi. Acırmış gibi yüzüme bakıyordu.

“Evet, öğrenmesine öğrendim de... Yalnız Kawai Bey, ondan artık hayır gelmez, bence peşini bırakın,” diye, kafasını iki yana sallayarak, kestirip attı.

“N-n-nasıl yani?”

“Nasılını falan boş verin. Ben sizin iyiliğiniz için söylüyorum. Artık Naomi’yi unutsanız iyi olur.”

“Naomi’yle görüştün mü yani? Görüşüp, konuştun ve ümit yok mu diyorsun?”

“Hayır, Naomi’yle görüşmedim. Kumagai’nın yanına gidip neler olduğunu sordum. Ama anlattıkları o kadar fena ki, hayretler içerisinde kaldım.”

“Tamam da Hamada, Naomi nerede? Benim en çok merak ettiğim o.”

“Öyle belirli bir yeri yok. Bir gün orada, bir gün burada kalıyormuş.”

“Yoktur ki o kadar kalacak yeri.”

“Naomi’nin sizin bilmediğiniz başka erkek arkadaşları da olabilir. İlk başta, sizinle kavga ettiği gün, Kumagai’nın yanına gitmiş. Öyle önceden telefon edip, gizliden gizliye falan da değil, yanında aşıyaları, taksiyle kapıda belirmiş. Ev ahalisi şaşırmış tabii ‘Bu da kim?’ diye. Öyle olunca da bizim o Kumagai bile ne yapacağını şaşırmış, ‘Gel, kal,’ diyememiş.”

“Ee, sonra?”

“Yapacak bir şey olmadığı için eşyalarını Kumagai’nın odasına koymuşlar, sonra da dışarı çıkıp ne idüğü belirsiz bir hana gitmişler. Üstelik bu han, Omori’de sizin evin yakınlıklarında, bilmem ne köşkü diye, aynı günün sabahı buluştukları sizin de onları gördüğünüz yermiş. Cesarete bakın.”

“Yani o gün oraya tekrar gitmişler öyle mi?”

“Evet, öyle dedi. Bir de kendiyle övünürcesine, hava atarak konuşuyordu zaten. Dinlerken rahatsız oldum.”

“O akşam ikisi orada mı kalmışlar?”

“Öyle olmamış işte. Akşamüzerine kadar oradalarmış. Sonra beraber Ginza’ya gezmeye gitmişler. Ovari’deki kavşakta ayrılmışlar.”

“Tamam da, biraz saçma değil mi? Bu Kumagai yalan söylüyor olmasın?”

“Yok, daha dinleyin. Ayrılacakları sırada Kumagai biraz vicdan azabı duyup, ‘Akşam nerede kalacaksın?’ diye sorunca, ‘Kalacak yerden bol ne var; şimdi Yokohama’ya gidiyorum,’ cevabını almış. Hiç morali falan bozuk değilmiş; Şinbaşı’ye doğru yürüyüp gitmiş.”

“Yokohama’da nerede kalacakmış ki?”

“O kısım biraz tuhaf işte. Kumagai, Naomi’nin ne kadar çevresi olursa olsun artık Yokohama’da da kalacak yeri yoktur, herhalde Omori’ye geri dönmüştür diye düşünürken, ertesi gün telefon gelmiş, ‘El Dorada’da bekliyorum,’ diye. Gidince bir de bakmış ki Naomi’nin üzerinde göz kamaştıran bir gece elbisesi, elinde tavus kuşu tüyünden bir yelpaze, parıl parıl kolyeler, bilezikler, etrafında Batılı bir tip ile başka adamlar, şen şakrak eğleniyor.”

Hamada’nın konuşması, içinden oyuncak fırlayan sürpriz kutuları gibiydi. Ağzını her açtığında içinden “Vay canına!” dedirten bir şey çıkıyordu. Anlattığına bakılırsa, Naomi ilk akşam Batılı bir tipin yanında kalmıştı. Bu Batılı, adı William McConnell olan, Naomi’yle El Dorada’ya ilk gittiğimizde davetsiz yanımıza gelip emrivakiyle Naomi’yi dansa kaldıran o arsız, yüzü pudralı züppeydi. Daha da şaşırtıcı olan ise Kumagai’nın gözlemleriydi. Dediklerine bakılırsa, Naomi o gece orada kalmaya gitmeden önce bu McConnell denen adamla hiç de öyle yakın değilmiş.. Yalnız Naomi içten içe bu adamdan hoşlanıyormuş. Tam kadınların seveceği türden bir suratı varmış zaten adamın; zayıfmış da üstelik böyle aktörleri andıran bir tarafı da varmış. Dans çevresinde ‘çapkın Batılı’ diye dedikodusu da

dönüyormuş önceden beri. Naomi de “O yabancının profili pek hoş, John Barry’e benziyor –şu Amerikalı oyuncu John Barrymore’u kastediyor– diyormuş zaten, belli ki gözüne kestirmiş. Arada mânâlı bir-iki bakış da atmıştır herhalde. Muhtemelen McConnell da kızın kendine karşı boş olmadığını fark edip laf atmıştır. Yani aralarında bir arkadaşlık ilişkisi falan olmadan, yalnızca o kadarlık bir tanışıklıkla yanına gitmiş olduğuna şüphe yok. Gidince de McConnell nadir kuş kapımıza geldi diye düşünmüş, ‘Bu akşam bende kal istersen,’ demiş, Naomi de “Olur, kalırım,” demiştir...

“Kusura bakma ama bu kadarına da inanmam artık. Adamın evine ilk kez gidecek, gider gitmez de geceyi orada geçirecek...”

“Fakat Kawai Bey, Naomi’nin böyle şeylerden çekineceğini sanmıyorum. McConnell da şaşırmış, “Bu kız kimin nesi?” diye geçen gece Kumagai’a sormuş.”

“Kimin nesi bilmediği kızı niye evinde ağırılıyormuş o zaman?”

“Ağırlamakla kalmamış. Giydirmiş; bilezikler, kolyeler takmış, normal değil yani. Bir gecede de can ciğer olmuşlar, nasıl oluyorsa artık, Naomi bunu “Willy, Willy,” diye çağırıyormuş.

“Peki bu giysileri, takıları da ona mı aldırılmış?”

“Bazısını aldırılmış, bazısını da, nasıl olsa Batılı bir tip ya bu, bir kız arkadaşından ödünç alıp gelmiş, takmış-giydirmiş, öyle diyorlar. Naomi, ‘Elbise giymek istiyorum,’ diye sırnaşmıştır, adam da gönlünü almak için dediğini yapmıştır. Öyle hazır elbise de değil, vücuduna tam oturuyordu. Ayakkabısı da şu uzun, ince topuklulardandı. Uç kısmı mineli, üzerinde de artık suni elmas mıdır nedir, minik mü-

cevherler parıldıyordu. Naomi dün gece resmen masallardan fırlamış Külkedisi gibiydi.”

Hamada bunu der demez, kalbim, Külkedisi’ne dönen Naomi’nin ne kadar güzel olacağı düşüncesiyle kt kt atmaya başlamıştı. Hemen sonrasında ise davranışlarının uygunsuzluğundan duyduğum tiksintiyle, utanca, esefe, incinmeye benzeyen, adını koyamadığım bir hisse kapılmıştım. Kumagai olsa hadi neyse de çıkıp ne idüğü belirsiz bir Batılı’nın evine gitmek, utanmadan orada kalmak, giysi aldrmak, daha düne kadar lafta da olsa kocası olan birinin yapacağı iş miydi hiç? Benim yıllardır beraber yaşadığım Naomi böylesine kirli, orospu gibi bir kadın mıydı? Gerçek kimliğini işler bu raddeye gelene kadar anlamadan, aptalca bir rüya mı görmüştüm? Off, Hamada haklıydı. Ne denli âşık olursam olayım artık bu kadından vazgeemeliydim. Tam anlamıyla rezil rüsva olmuştum; erkeklik itibarım ayaklar altına alınmıştı...

“Hamada kusura bakma son bir kez, emin olmak için soruyorum ama, bu anlatıklarının hepsi gerçek değil mi? Yalnız Kumagai değil, sen de şahitsin yani bu olanlara?”

Hamada, gözlerimde yaşlar biriktiğini görmüş, acıyarak başıyla onaylamıştı:

“Sizi böyle görünce söylemesi zorlaşıyor ama evet ben de dn oradaydım, Kumagai’n söylediklerinin genel itibariyle doğru olduğunu sanıyorum. Bunların dışında da şimdi anlatsam başka şeyler de netlik kazanacak, siz de anlayacaksınız ama lütfen daha fazla üstüne gitmeden, söylediklerime inanın. Asla işin grgrına gerçekleri abarttığım falan yok...”

“Sağol. Duyduklarım yeterli; artık daha fazlasını duymaya...”

Artık nedense, tam o anda boğazım düğümlendi, bir anda gözlerimden yaşlar boşanmaya başladı. İçimden, “Eyvah!” diyerek, Hamada’ya sarılıp yüzümü omuzuna bastırdım. Hüngür hüngür ağlıyor, bir yandan da avazım çıktığı kadar bağıryordum:

“Hamada! Ben... Ben... Artık onu tamamen bırakıyorum!”

“En doğrusu! En doğrusunu yapıyorsunuz!”

Hamada da benden etkilenmiş olacak, sesi çatallaşmıştı.

“Aslına bakarsanız, bugün, Naomi’den artık ümit olmadığı konusunda sizi kesin bir şekilde uyarmak için gelmiştim. Ama tanıyorsunuz siz de, yine çıkıp, hiçbir şey olmamış gibi yanınıza gelebilir. Fakat artık kimse Naomi’yi ciddiye almıyor. Kumagai’ın falan dediğine göre, artık herkes onunla gönül eğlendiriyormuş, hatta ağza alınmayacak bir lakap bile takmışlar. Bugüne kadar siz farkında bile olmadan kimbilir kaç kez sizi rezil etti...”

Eskiden Naomi’yi aynı benim gibi tutkuyla seven Hamada; yine aynı benim gibi sırt dönülen Hamada... Bu delikanlının öfkeyle dolu, kalbinin en derinlerinden beni düşünerek söylediği bu sözler bende, keskin bir neşterin çürümüş eti deşip çıkarmasına benzer bir etki uyandırmıştı. “Herkes gönül eğlendiriyormuş; ağza alınmayacak bir lakap takmışlar...” Açığa çıkan bu gerçekler beni bilakis rahatlatmış; omuzlarım sıtma nöbetinden çıkmışım gibi bir anda hafiflemiş, hatta gözyaşlarım bile dinmişti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Kavai Bey, burada kapalı kalmayın, isterseniz biraz dışarı çıkıp gezelim, açılırsınız hem, ne dersiniz?” Hamada bana moral vermeye çalışıyordu. “Tamam, biraz bekle lütfen,” dedim. İki gündür ne ağzıma bir yudum su alıp çalkalamış ne de yüzüme jilet değdirmiştim. Yüzümü yıkayıp, tıraş olup, ferahlayarak Hamada’yla beraber dışarı çıktığımda saat neredeyse iki buçuktu.

“Böyle durumlarda en iyisi yürümek,” diyen Hamada’yı onayladım fakat “Nereye gidelim?” diye sorup İkegami yönüne doğru ilerlemeye başlayınca aniden içime kötü bir his geldi ve durakladım.

“Aman, oraya gitmeyelim, orası uğursuz.”

“Nereden çıktı şimdi?”

“Az önce bahsettik ya, Akebono Köşkü diye, o yönde işte.”

“Ha, aman, aman! Ee, ne yapsak? Buradan direkt sahile gidelim, oradan da Kawasaki’ye doğru, ne dersiniz?”

“Hah, o olur işte, en temizi.”

Bunun üzerine Hamada tam ters istikamete dönüp istasyona doğru yürümeye başlamıştı ki, şöyle bir düşünün-

ce o yönün de tamamen güvenli olmadığını fark ettim. Eğer Naomi hâlâ Akebono'ya gidiyorsa tam bu sıralarda Kumagai'la çıkıp gelebilir ya da şu ecnebiyle beraber Keihin hattında Tokyo-Yokohama arasında gidip geliyor olabilirdi. Her ne olursa olsun devlet hattının istasyonları bana yasaktı. Bir şey yokmuşcasına, "Sana da bugün amma zahmet verdik yahu," dedim. Bir yandan da öne geçip, yan sokaklardan birine dalmış, tarlalar arasındaki patikayı kesen hemzemi aşmaya çalışıyordum.

"Olur canım öyle. Zaten er ya da geç olacağı belliydi böyle bir şeyin."

"Hı hı. Gözüne nasıl da komik görünmüşümdür ama."

"O komik duruma ben de düştüm. O yüzden size gülmeye hakkım yok. Benim ateşim bir nebze küllendiği için, duruma serinkanlı bakınca, size fena üzüldüm."

"Hadi sen yine gençsin. Ama benim gibi otuzundan sonra böyle salak durumuna düşmenin hiçbir açıklaması yok. Üstelik sen söylemesen ortalıkta daha ne kadar salak gibi gezecektim kimbilir..."

Tarlaları aştığımızda, güz sonlarının bulutsuz gökyüzünde güneş taptaze, beni teselli etmek istercesine parlada, sert bir rüzgâr esiyor, ağlamaktan şişen göz pınarlarımı yakıyordu. Uzaktaki rayların üzerinden ise bana yasak olan o devlet hatları treni, çeltik tarlalarının arasından takır tukur ilerliyordu.

"Hamada sen öğle yemeği yedin mi?" diye, bir süre yürüdükten sonra sordum.

"Yok, yemedim aslında; siz?"

"Ben iki gündür biraz içkiyle duruyorum. Şimdi bayağı acıktım."

“E, normal. Fazla zorlamayın siz de, hasta olursunuz bakın.”

“Yok merak etme, çakralarım açıldı sayende. Artık anlamsız işler peşinde koşmak yok. Yarından itibaren yepyeni biri oluyorum; şirkete de gideceğim.

“Hah, hem kafanız da dağılmış olur. Ben de aşk acısı çekerken unutmak için kendimi iyice müziğe vermiştim.”

“Müzikle uğraşmanın avantajı işte bak. Benim öyle bir yeteneğim olmadığı için elimden şirkete gidip kendimi işe vermekten başka bir şey gelmiyor. Neyse, acıkmışsındır herhalde, gidip bir şeyler yiyelim.”

İkimiz böyle konuşa konuşa Rokugo taraflarına kadar yürüdük. Bir süre sonra da Kawasaki'deki bir et lokantasına gidip, fokur fokur kaynayan yahniyle beraber, aynı Matsuasa'da olduğu gibi birbirimizin bardaklarını doldurarak içmeye başladık.

“Hadi, hadi iç bir tane daha.”

“Aman fazla içmeyeyim, boş mideyle fena vuracak.”

“İç, iç bir şey olmaz. Bu gece benim kötü talihi kovmaya içiyoruz, şerefime kaldır bir tane. Ben de yarın bırakıyorum; bu akşam içebildiğimiz kadar içip muhabbet edelim.”

“E, hadi o zaman, sağlığınıza.”

Hamada'nın suratı kıpkırmızı olup, sivilcelerle dolu yüzü güveçteki haşlanmış etler gibi parlamaya başladığında ben de bayağı sarhoş olmuş, üzgün müyüm, sevinçli miyim artık anlayamayacak noktaya gelmiştim.

“Bu arada şana sormak istediğim bir şey vardı, Hamada.”
Zamanını kollayıp, öne doğru kaykılarak sormuştum.

“Ağza alınmayacak bir lakap taktılar demiştin, neymiş o?”

“Onu söyleyemem, çok çirkin bir şey.”

“Çirkin ya da değil, artık o benim için bir yabancından ibaret, çekinme. Ne diyorlar, söyler misin? Duysam daha da rahatlayacağım.”

“Siz öyle düşünüyor olabilirsiniz ama benim söylemeye dilim varmıyor, o yüzden affedin. Çirkin ne olabilir, düşünürseniz tahmin edersiniz zaten. Neden öyle bir lakap takmışlar, onun sebebini anlatabilirim ama.”

“Onu anlat o zaman.”

“İyi de Kawai Bey... Beni zor duruma soktunuz şimdi,” diyen Hamada kafasını kaşıyarak ekledi:

“O da çok çirkin, anlatırsam keyfiniz kaçacak şimdi.”

“Yok yok, anlat lütfen! Yalnız meraktan, onun sırrını öğrenmek için soruyorum.”

“O sırdan biraz bahsedeyim o zaman. Siz bu yaz Kamakura’ya gittiğinizde Naomi kaç erkekle görüştü sizce?”

“Yani, sadece seninle ve Kumagai’la diye biliyorum ama başkaları da mı vardı?”

“Şaşırmayın ama... Seki ve Nakamura da var.”

Sarhoş olduğum hâlde bir an elektrik çarpmışçasına irkilmiştim. İstemsizce önümdeki sakeden üst üste 5-6 bardak kafaya diktikten sonra ancak konuşabildim.

“Yani o sırada orada olan herkesle mi?”

“Evet öyle; peki nerede buluşuyorlardı sizce?”

“Şu Okubolar’ın yazlığında mı?”

“Sizin kiraladağınız o evde.”

Ağzımdan sadece “Hımm...” çıkmış, bir süre boğazım tıkanmış gibi kalakalmıştım. Nihayet inleyerek, “Hımm, demek öyle, şaşırdım açıkçası,” diyebildim.

“O yüzden külfetin en büyüğünü ev sahibinin karısı çekmiş olmalı. Kumagai’la hukukları da olduğu için çık da diyemiyorlar tabii ama ev de bir nevi batakhaneye dönmüş, giren çıkan belli değil, konu komşu bakıyor; üstelik bir de siz öğrenseniz işler iyice çığrından çıkacak diye sürekli diken üstündeymiş kadın.”

“Şimdi anlaşıldı. Bir defasında Naomi’yi sormuştum da, ne diyeceğini bilememiş, paniklemişti. Demek o yüzden. Omori’deki ev sizin buluşma yeriniz olmuş, Kamakura’daki ev batakhaneye dönmüş, benim de dünyadan haberim yok; şu işe bak sen, başıma örülen çoraba bak.”

“Aa, Kawai Bey, Omori’deki evden bahsetmek yok! O zaman özür dileyeyim.”

“Hahahaha. Lüzumu yok. Artık hepsi geçmişte kaldı, merak etme. Yalnız Naomi’nin beni nasıl da kurnazca kandırdığını düşününce bir yandan da ‘bravo, iyi yapmış’ diyorum. Öyle güzel kurmuş ki, ‘Aaa’ diye şaşırmaktan başka bir şey gelmiyor elimden.”

“Hani sumo teknikleri falan vardır ya, rakibi bir anda omzunun üstünden yere seriverirler, onun gibi aynı.”

“Hah, ağzına sağlık, aynı dediğin gibi. Peki nasıl yani, birbirlerinden haberleri yok muymuş? Naomi mi idare etmiş bunları?”

“Yok, biliyor bunlar da. Bazen birbirlerine denk geliyorlarmış hatta.”

“Kavga çıkmıyor muymuş o zaman?”

“Aralarında sözsüz bir anlaşma yapıp Naomi’yi paylaşmışlar. Lakap da oradan geliyor zaten, kendi aralarında hep o lakapla çağırıyorlar. Sizin bundan haberiniz olmadığı için daha şanslısınız ama ben fena hâlde utanıyor, ne yapıp

edip Naomi'yi o düştüğü durumdan kurtarmak istiyordum. Fakat ona bu fikrimi açınca hemen kızıyor, benimle dalga geçiyordu. O yüzden elimden bir şey gelmedi.”

Hamada o zamanları hatırlamış olacak ki, sesi duygusallaşmıştı.

“Kavai Bey, sizinle Asamatsu'da konuştuğumuzda bu kadarını anlatmamıştım...”

“O konuştuğumuzda ‘Naomi’yle her istediğini yapan Kumagai,’ demiştin...”

“Evet, öyle demiştim. Yalan da değildi, Kumagai'ın kaba mizacında Naomi'nin karakteriyle uyuşan bir şeyler mi vardı artık niyeyse, en iyi onunla geçiniyordu. O yüzden elebaşları Kumagai, her şey onun başının altından çıkıyor diye düşünüp, öyle demiştim fakat hâliyle size daha fazlasını söyleyememiştim. O sıralar hâlâ Naomi'yi kapı dışarı etmemeniz, ona doğru yönde rehberlik etmeniz için dua ediyordum.”

“Rehberlik etmeyi bırak, gittim ben de peşine takıldım.”

“Naomi'yle kim tanışsa aynı duruma düşüyor.”

“Tuhaf bir büyüğü var değil mi?”

“Evet, büyüğü doğru kelime! Bunu ben de hissettim. O yüzden de uzak durmam gerektiğini, yaklaşırsam tehlikleye düşeceğimi anladım...”

Naomi, Naomi... Aramızda bu isim kimbilir daha kaç kez tekrarlandı. Bu ismi içkimize meze yaparak içiyorduk. Dilin üzerinde kayıp giden, etten daha lezzetli olan bu kelimeyi dilimizin üzerinde yuvarlıyor, tükürüğümüzle ıslatıp, dudaklarımıza gönderiyorduk.

Coşkuyla, “Ama olsun, şu hayatta bir kere öyle bir kadının oyununa gelmek de lazım,” dedim.

“Aynen öyle! Aşk nasıl bir şeymiş onun sayesinde öğrendim. Kısacık da olsa güzel bir rüya gördürdü bana, bu yüzden belki de teşekkür etmeliyim.”

“Peki bundan sonra ona ne olacak?

“Gitgide düşecek muhtemelen. Kumagai, ‘McConnell’ın evinde uzun kalamaz, iki-üç gün içinde başka yere gider, eşyaları bende, belki bana gelir’ diyordu. Naomi’nin kendi evi yok mu ki?”

“Var, Asakusa’da bir batakhane. Üzülmesin diye kimseye söylemedim bugüne kadar.”

“Öyle mi? İnsan nasıl yetiştirilirse öyle devam ediyor demek baksanıza.”

“Naomi’ye sorarsan, soyları Şogun maiyetindeki samuraylara dayanıyor. Doğduğunda da Şimo-nibanço’daki koca samuray evlerinden birinde yaşıyorlarmış. Büyükanesi Rokumeikan’da danslara giden modern bir kadınmış, ‘Naomi’ ismini de o koymuş. Ne kadarı doğrudur bilmem. Her hâlükârda aile ortamı kötüydü. Bunu şimdi daha da iyi anlıyorum.”

“Siz şimdi anlatınca durumun korkunçluğu daha iyi anlaşılıyor. O bozukluk kanından geliyor demek; kaderi böyleymiş. Siz kurtarmaya çalışmışsınız ama...”

O mekânda üç saat kadar konuştuk; dışarı çıktığımızda saat 7’yi geçmişti. Bıraksalar daha da konuşacaktık.

Kavasaki’de dolaşırken sordum:

“Hamada sen, devlet hatlarıyla mı dönüyorsun?”

“Evet, bu saatten sonra yürümesi zor olur...”

“Orası öyle ama ben Keihin’e bineceğim. Eğer Yokohama’daysa devlet hattında karşılaşırız falan diye.”

“Ben de Keihin’e bineyim o zaman. Yalnız Naomi her yere gidiyor biliyorsunuz, illaki bir gün karşılaşacaksınız.”

“Hiç dışarı çıkamayacağım desene.”

“Dans hollerine sık sık girip çıktığı kesin, Ginza civarı tehlikeli o yüzden.”

“Omori civarı da tehlikeli. Yokohama’ya yakın, Kagetsu-en var; şu Akebono da orada... Belli olmaz, oradaki evden çıkıp bir pansiyona yerleşebilirim. Şu işler yatışana kadar onun yüzünü görmek istemiyorum.”

Keihin hattına Hamada’yla beraber binip, Omori’de ondan ayrıldım.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu yalnızlık ve aşk acısıyla boğuşurken acı bir olay daha yaşadım. Memletteki annem, evet ta kendisi, beyin kanaması geçirip bir anda rahmetli oluverdi. Durumunun kötü olduğuna dair telgraf Hamada'yla buluşmamızdan iki gün sonra sabah şirketteyken elime ulaştı. Telgrafi alır almaz Ueno İstasyonu'na koşup, gün batarken köye ulaştım fakat o sırada annem artık bilincini yitirmiş, beni tanımıyor gibiydi. İki-üç saat sonra da son nefesini verdi.

Babamı çok küçük yaşta yitirdiğimden annem beni tek başına büyütmüştü. Ana-babayı kaybetmenin acısını ilk defa yaşıyordum. Üstelik annemle, bilindik anne-oğullara nazaran çok daha yakındık. Geçmişe dönüp baktığımda ne anneme karşı gelmişliğime ne de onun beni azarladığına dair tek bir anım vardı. Bunda ona duyduğum saygının da payı vardı tabii ama asıl sebebi annemin son derece şefkatli ve sevgi dolu oluşuydu. Bizim toplumda oğlan büyüyüp köyden şehre gidince ana-babası endişelenir, aman yoldan çıkmasın diye evhamlanır. Kimi zaman ebeveynlerle çocuklar bu yüzden birbirlerine yabancılaşırlar. Fakat benim

annem ben Tokyo'ya gittikten sonra da bana güvenmiş, hislerimi anlamış, benim iyiliğimi düşünmüştü. Benden küçük sadece iki kız kardeşim vardı. Evi devralması gereken en büyük oğlunun ayrılması bir anne olarak onu üzmüş, yalnız hissettirmiş olmalı. Buna rağmen bir kez olsun şikâyet ettiğini duymadım; makam mevki sahibi olmam için dua ederdi hep. Bu sebeple onun sevgisinin derinliğini, ondan uzaklaştığımda, dizinin dibinde olduğum zamanlara kıyasla bir kat daha güçlü hissetmiştim. Özellikle Naomi'yle evliliğimizin hemen öncesi ve sonrasında evlilikle ilgili bencilce taleplerimi memnuniyetle kabul etmiş, ben de her seferinde gözlerim dolarak onun nasıl da hoşgörülü olduğunu düşünmüştüm.

İşte o annemin, ani, hiç beklenmedik vefatıyla; ruhunun ardında bırakıp gittiği naaşının yanında beklerken sanki rüya içinde rüya görürcesine sersemlemiş hâldeydim. Daha dün kadar ruhu da bedeni de Naomi'nin cazibesıyla çılgına dönen ben; şimdi ise Budalığa erişen rahmetlinin önünde, dizlerinin üstünde tütsü yakan ben. Bu iki 'ben'in dünyaları arasında hiçbir ilişki yoktu sanki. "Hangisi gerçek sensin? Dünkü mü? Bugünkü mü?" İnleyip, üzülüp, şaşkınlık içinde gözyaşları dökerken geriye dönüp kendime bakıyor, içimde bir yerlerden gelen bu soruya cevap arıyordum. "Annenin ölüşü tesadüf değil. Seni uyarıyor; sana bir ders veriyor." Bir yandan da bu fısıltıyı duyuyordum. Bunun üzerine, annemin eski günlerdeki görüntüsü gözlerimin önünde canlanıyor; ona haksızlık ettiğimi hissedip, pişmanlıktan akan gözyaşlarıma hakim olamıyordum. Öyle çok ağlıyordum ki, uygunsuz kaçacak diye oradan usulca ayrılıp, evin arkasındaki tepeye tırmandım. Yukarıdan, küçüklük hatıralarımla

dolu ormana, patikalara, tarlalara bakıp, hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya devam ettim.

Yaşadığım bu büyük acının zihnimi arındırıp berraklaştırdığını, ruhumda ve bedenimde biriken kötü tortuları yıkayıp temizlediğini söylememe gerek yok. Bu acı olmasa hâlâ o mundar kahpeyi düşünüyor, aşk acısıyla kavruluyor olurdum. Bu yönüyle bakınca annemin vefatı boşuna olmamıştı. Yok daha doğrusu, en azından ben bu vefatın boşa gitmemesi için çaba göstermek zorundaydım. O zamanki ruh hâlimle, artık şehir hayatından hoşlanmadığımı, makam mevki dediğim hâlde Tokyo’da savrulup sürüklenerek yaşamanın makamla da mevkiyle de alakası olmadığını düşünüyordum. “Benim gibi köylüyü ancak köy paklar. Burada, memleketimde kalayım, yurdumun toprağına aşına olayım. Annemin kabriyle ilgileneyim, köylülerle muhatap olup, atalarım gibi çiftçilik yapayım.” Aklımdan bunlar bile geçiyordu. Fakat amcam, kız kardeşlerim ve diğer akrabalarım, “Bu kadar acele karar verme. Şimdi moralinin bozuk olması normal fakat koca adamın, annem öldü diye geleceğini haybeye harcaması doğru değil. Anne-babasını kaybeden herkes bir süre hayattan umudunu keser fakat zaman geçtikçe o acı da hafifler. Ne istiyorsan onu yap ama biraz daha düşündükten sonra karar ver. Her şeyden önemlisi de öyle bir anda bırakırsan, şirkete de ayıp etmiş olursun,” diyorlardı. Az daha “Aslında bu kadarından ibaret değil, size söylemedim ama karım da beni bırakıp kaçtı...” da diyecektim ama hem bir sürü kişinin karşısında bundan bahsedecek olmanın utancı hem de cenazenin kargaşası beni bundan alıkoymuştu. (Naomi’nin neden hâlâ köye hiç gelmediği konusunu ise bir hastalık bahane edip geçir-

miştim.) Annemin yedisi çıktıktan sonra geriye kalan işleri, yerime vekaleten mülkleri yöneten amcamla yengeme bırakıp, bana söylenenleri dinleyerek ilk iş Tokyo'ya döndüm.

Fakat şirkete gitmek keyfimi hiç de yerine getirmemişti. Üstelik şirkettekilerin bana karşı tavırları da önceki gibi değildi. Canla başla çalışan, örnek personel olan, arkadaşları tarafından 'beyzade' diye lakap takılmış olan ben, Naomi konusunda rezil olup, üstlerimin de iş arkadaşlarımla da bana olan güvenini yitirmiştim. Hatta annemin vefatında, "Onu bahane edip izin alıyor," diye dalga geçen bazı tipler bile çıkmıştı. Bunların da etkisiyle işten iyice soğumuştum; o kadar ki, annemin on dördü çıkacağı için bir günlüğüne memlekete döndüğümde, "Ben yakında işi bırakabilirim," diye amcama çıtlattım. Amcam, "Tamam, tamam," diye geçirip konuya girmekten kaçınıncaya yine istemeye istemeye işe gitmeye devam ettim. Şirkette bir şekilde zaman geçiyordu ama akşam oldu mu ne yapacağımı bilemiyordum. Sebebi de, köye mi taşınacağım yoksa Tokyo'da kalmaya devam mı edeceğim bir türlü karar veremediğim için hâlâ pansiyona falan da gitmeden, Omori'deki bomboş evde yalnız başıma yaşamamdı.

İş çıkışında, Naomi'yle karşılaşmak istemediğim için kalabalık yerlere gitmekten kaçınıyor, Keihin hattına binip doğrudan Omori'ye dönüyordum. Yakınlardaki bir lokantadan bir tabak yemek ya da sobaydı, udondu yalandan bir şeyler yedikten sonra geriye yapacak bir şey kalmıyordu. Ben de mecburen yatak odasına gidip, yatağı giriyordum fakat yatıp da hemen uykuya dalabildiğim akşamlar nadirdi. İki saat, üç saat öylece yatağın içinde gözlerim açık geçiyordu. Yatak odası dediğim de tavan arasındaki odaydı. Kızın

eşyaları hâlâ orada duruyordu. Geçen beş yılın keşmekeşinin, zevküsefasının, şehvetinin kokusu duvarlara, sütunlara sinmişti. Bu koku Naomi'nin teninin kokusuydu. Naomi tembelliğinden kirlilerini yıkamaz, yuvarlayıp bir yerlere sıkıştırırdı. Bu kokular, doğru dürüst hava almayan odanın içine iyice çökmüştü. Buna daha fazla dayanamayıp atölyedeki kanepenin üzerinde yatmaya başlamıştım ama orada da öyle kolay kolay uykuya dalamıyordum.

Annemin ölümünün üzerinden üç hafta geçip, o yılın aralık ayına girildiğinde, nihayet işi bırakma konusunda kesin kararımı vermiştim. Şirkette işlerin düzgün yürümesi için yıl sonuna kadar çalışmaya devam etmemde anlaştık. Yalnız bu kararı kimseye danışmadan kendi kendime aldığımdan, daha memleketten kimsenin haberi yoktu. Sabretmem gereken yalnız bir ay kaldığı için kafam biraz rahatlamıştı. Ruhen de biraz rahatlamıştım; vakit olunca kitap okuyor, dışarıda dolaşıyordum. Fakat tehlikeli bölgelere o zaman da asla yaklaşıyordum. Bir akşam çok sıkılınca yürüyerek Şinagava'ya kadar gittim. Onoe Matsunosuke'nin bir filmini izler, zaman öldürürüm diye girdiğim sinemada Harold Lloyd'un bir komedi filmi gösteriliyordu. Genç Amerikalı aktrislerin perdede görünmesiyle aklımda bir sürü şey canlandı ve daha fazla orada duramadım. O an "Artık Batı filmlerini izlemek yok," diye karar verdim

Aralık ortalarında bir pazar sabahıydı. Üst katta yatar-ken (o aralar atölye soğuk olduğundan yine tavan arasındaki odaya taşınmıştım) aşağıdan hışır hışır sesler duydum; sanki içeride biri var gibiydi. "Hayret, ön kapı kilitliydi..." diye düşünürken bir süre sonra merdivenlerden yukarı doğru tanıdık bir ayak sesi gelmeye başladı. Ben heyecanlamaya

fırsat bile bulamadan, neşeyle “Merhaba,” diyerek dibimdeki kapıyı açıp içeri giren Naomi gözlerimin önünde dikiliyordu. Tekrar, “Merhaba,” demiş, gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

“Neden geldin?”

Yataktan kalkmaya yeltenmeden, sessizce, soğuk bir şekilde sordum. İçimden, “Utanmadan nasıl da gelmiş,” diyordum...

“Ben mi? Eşyalarımı almaya geldim.”

“Al tabii de nasıl girdin içeri?”

“Ön kapıdan. Anahtar vardı bende.”

“Giderken bırakır mısın lütfen?”

“Tamam, bırakırım.”

Bu konuşmadan sonra ona sırtımı dönüp susmuştum. Bir süre yastığımın dibinde gürültüyle bohçasını hazırladı. Bir ara kulağıma bir kuşağın çözülme sesi gelince odanın köşesinde, hem de benim görebileceğim bir yerde arkasını dönmüş kimonosunu değiştirdiğini fark ettim. Az önce odaya girdiğinde üzerinde ne olduğuna çabucak bakmıştım. Daha önce görmediğim bir Meisen ipeklisiydi. Her gün bunu giyiyor olacak ki, yakası kirlenmiş, diz kısmı giyilmekten bollaşıp iz yapmıştı. Kuşağını çözmüş, kirli kimonoyu çıkarmış, üzerinde sadece yine kirli, uzun bir müslin içlik kalmıştı. Çekmecedan çıkardığı ince ipekten krep içliği omzuna koyup, kozasından çıkmak istercesine kıvranmaya başladı; üzerindeki kirli içlik sıyrılarak yere düştü. İçliğin üzerine, sevdiği giysilerinden, kaplumbağa kabuğu desenli Oşima ipeklisini geçirdi. Kırmızı-beyaz kareli içlik kuşağını sıkıca sardı. Şimdi de kimononun kuşağını mı saracak derken bana doğru dönüp, çömelerek çoraplarını değiştirmeye başladı.

Beni en çok çıplak ayakları cezbedtiğinden mümkün mertebe oraya bakmamaya çalışsam da arada gözlerim kayıyordu. Naomi de tabii ki bunun farkındaydı. Ayaklarını mahsus yüzgeç gibi bir o yana bir bu yana kıvrıyor, tepkimi ölçmek için arada usulca gözlerime bakıyordu. Fakat çoraplarını değiştirir değıştirmez, üzerinden çıkardığı kimonoyu topladı ve “Hoşça kal,” diyerek, bohçasını sürükleyip kapıya doğru gitti.

“Anahtarı bırakmayı unutma,” dedim. Bohçasını yapmaya başladığından beri ilk kez bir şey söylemişim.

“Aa, doğru ya,” diyerek çantasından anahtarı çıkardı. “Şuraya bırakıyorum... Yalnız tek seferde tüm eşyalarımı taşıyamam. Bir daha gelebilirim.”

“Gelmene gerek yok, ben Asakusa’ya gönderirim.”

“Asakusa’ya göndermezsen sevinirim yalnız, pek uygun değil şu an...”

“Nereye göndereyim peki?”

“Yerim tam belli değil hâlâ...”

“Bu ay içinde gelmezsen Asakusa’ya gönderirim. Eşyalarını sürekli burada tutamam.”

“Tamam, gelirim hemen.”

“Bir de baştan söyleyeyim, tek seferde ne varsa alabilecek bir araba falan gönder; başkası gelsin ayrıca, kendin gelme.”

“Tamam... Öyle yaparım.”

Ve çıkıp gitti.

Artık rahatım derken, iki üç gün sonra akşam saat 9 gibi atölyede gazetenin akşam baskısını okuduğum sırada yine bir anahtar sesi duyuldu. Biri ön kapının kilidine anahtarını sokmuştu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

“Kim o?”

“Benim.”

Aynı anda kapı açılmış, siyah, kocaman, ayıya benzeyen bir şey dışarının karanlığından evin içine girmişti. Girer girmez de üzerindeki siyah şeyi çıkarmış bu sefer de bir tilkininki gibi beyaz omuzlar, kollar ortaya çıkmıştı. Açık mavi krepdöşin elbiseli, tanımadığım genç Batılı bir hanımdı. Dolgun ensesini gökkuşağı gibi parlayan kristallerden oluşan bir kolye süslüyor; gözlerine kadar indirdiği siyah, kadife şapkasının altından gizemli de denebilecek, inanılmayacak kadar beyaz burnunun ve çenesinin uçları görünüyor, çiğ bir kızılıktaki dudakları göze çarpıyordu.

Batılı kadın “İyi akşamlar,” deyip şapkasını çıkardığında, içimden ilk “Bu da kim?” deyip, yüzüne bakarken sonunda Naomi olduğunu fark etmiştim. Belki bu söylediklerim tuhaf gelebilir ama görüntüsü Naomi’nin her zamanki hâlinden o denli farklıydı işte. Hayır, değişen sadece üstü başı olsa tanımamamın imkânı yoktu fakat gözlerimi en çok aldatan yüzü olmuştu. Nasıl bir büyü yaptıysa, yüzü tamamen; teni-

nin renginden, gözlerinin ifadesinden, yüz hatlarına kadar değişmişti. Eğer sesini duymasam, şapkasını çıkardığında bile, tanımadığım Batılı bir kadın zannedebilirdim. Bir de az önce de bahsettiğim teninin inanılmaz beyazlığı vardı tabii. Elbisesinden görünen dolgun bedeninin her parçası kabuğu soyulmuş elma gibi bembeyazdı. Naomi bir Japon olarak o kadar da koyu tenli değildi ama bu kadar da beyaz olamazdı. Omuzlarına kadar açık kollarına baktığımda bunların bir Japona ait olduğuna inanmak sahiden de güçtü. Bir keresinde, İmparatorluk Tiyatrosu'nda, Bandmann Kumpanyası'nın* operalarından birini izlerken genç, Batılı bir aktrisin kollarının beyazlığına vurulmuşum. Aynı onlar gibi, hatta, onlardan da beyazdı.

Naomi, ayağında yüksek topuklu, suni elmaslarla süslü, siyah rugan ayakkabılarıyla –tabii ya, Hamada'nın geçenlerde bahsettiği külkedisi ayakkabıları bunlar olmalıydı– parmak uçlarında yürürken mavi elbisesinin yumuşak kumaşı ve boynundaki kolye hafifçe salınıyordu. Bir eli belinde, dirseğini kaldırmış, kendinden emin bir tavırla, tuhaf bir işveyle, aval aval bakan benim dibime kadar çekinmeden gelmişti.

“Eşyalarımı almaya geldim, Coci.”

“Sen gelme, başkasını gönder demedim mi?”

“Gönderebileceğim kimse yoktu, ne yapayım?”

Bunu söylerken dahi bir türlü yerinde duramıyordu. Yüzü çok ciddiye. Bacaklarını birleştirip doğruluyor, bir ayağını öne atıyor, topuğuyla yere vuruyor, her seferinde elinin yerini değiştiriyor, omuzlarını dikeyliyor, yay gibi ge-

* İngiliz Maurice E. Bandmann'in (1872-1922) kurduğu kumpanya. 1906-1921 yılları arasında 12 kere Japonya'ya gelmiş, Kobe, Yokohama ve Tokyo'da sahne almıştır. –çn

riliyor, bedenindeki tüm motor sinirler çalışıyordu. Onun motor sinirlerinin hareketi benim optik sinirlerimi tetikliyor; gözlerim, vücudunun her hareketini, her santimetresini eksiksiz görmeye çabalıyordu. Dikkatle bakınca, yüzündeki değişimin nereden kaynaklandığını anlamaya başlamıştım. Saçının önlerini 3-4 santimetre kısalıkta, uçları tam yanyana gelecek şekilde kestirmiş, Çinli kızlar gibi alnında kâkül bırakmıştı. Saçının kalanı, Daikoku Hazretleri'nin beresi gibi, başının tepesinden kulak memelerine kadar uzanan bir topuz şeklindeydi. Saçlarını böyle topladığını bugüne dek hiç görmemiştim. Yüz hatlarının başka birine benzesinin sebebi kesinlikle buydu. Daha dikkatli bakınca kaşlarının da her zamankinden farklı olduğunu gördüm. Kaşları doğuştan kalın ve belirgin olmasına rağmen bu gece inceikti; belli belirsiz bir yay çizen kaşlarının çevresinde jiletle alınan kısımların soluk izleri duruyordu. Tüm bu el işçiliğini daha ilk bakışta fark etmiştim fakat iş gözlerine, dudaklarına, teninin rengine geldiğinde yaptığı sihrin hilesini anlamak mümkün değildi. Gözlerinin bu kadar Batılı görünmesinde kaşlarının etkisi vardı muhakkak ama başka bir şeyler daha olmalıydı. Muhtemelen bu sır göz kapaklarında ve kirpiklerinde gizliydi fakat ne yaptığını bir türlü anlayamıyordum. Üst dudağı tam ortadan ikiye, aynı kiraz çiçeklerinin taç yaprakları gibi belirgin şekilde bölünmüştü. Dudaklarının kırmızılığı sıradan bir rujla elde edilemeyecek, capcanlı, doğal bir parlaklıktaydı. Teninin beyazlığına gelince, ne kadar dikkatle bakarsam bakayım, kendi derisinden başka bir şey görmüyordum; tek bir pudra izi bile yoktu. Üstelik beyaz olan yalnız yüzü değildi; omuzları, kolları hatta parmak uçlarına kadar bembeyazdı. Pudra

sürseydi tüm bedenine sürmüş olması gerekecekti. Ne idiği belirsiz gizemli kız, Naomi değildi de onun ruhunun her nasılsa bedeninden çıkıp ideal güzelliğe sahip bir hayalet dönüşmüş hâliydi sanki.

“Üst kata çıkıp eşyalarımı alabilirim, değil mi?”

Naomi’nin hayaleti dile gelmişti. Fakat bu ses bir hayalet falan değil, bildiğim Naomi’ye aitti.

“Olur, tabii, ama...”

Şaşkınlığım apaçık ortadaydı. Sesim tizleşmişti.

“Sen ön kapıdan nasıl girdin?”

“Nasılı mı var; anahtarla açtım.”

“Geçen geldiğinde anahtarı bırakmıştın ya.”

“Bir sürü anahtarım var; bir tane yok herhalde.”

O an ilk defa kırmızı dudaklarında bir gülümseme belir-di; bakışlarıysa işveli ve alaycıydı.

“Artık söylememde sakınca yok, bir sürü anahtar yaptırmıştım, o yüzden bir tanesini alman dert değil.”

“Bana dert ama; böyle ikide bir çıkıp geleceksen.”

“Merak etme, şu eşyalarımı taşıyayım, bir daha çağırırsan da gelmem,” diyen Naomi topuğunun üstünde dönüp, merdivenlerden yukarı çıktı ve tavan arasındaki odaya girdi...

Kaç dakika geçmişti ki? Atölyedeki kanepeye yaslanıp üst kattan aşağı inmesini beklediğim sırada –sadece 5 dakika mıydı? Yoksa yarım saat miydi? Bir saat miydi?– geçen ‘zamanın süresi’ muğlaktı. Hani güzel bir müzik dinlersiniz de, o sizi mest eden hazzın etkisi üzerinizde devam eder ya, işte aynı onun gibi, aklımda sadece Naomi’nin o geceki görüntüsü vardı. Bu müzik çok yükseklerden, son derece saf, bu dünyanın dışındaki kutsal bir yerden yankılanırcasına gelen bir sopranonun şarkısıydı. Bu noktada artık şehvet de

aşk da yoktu... Kalbimde tek hissettiğim, bu tür şeylerin en uzağındaki, dipsiz bir sarhoşluktu. Defalarca düşünüp vardığım sonuç şuydu; bu geceki Naomi'yi, o menfur kahpeyle ya da bir sürü adamın ağza alınmayacak bir lakap taktığı, hayat kadınından farksız Naomi'yle bir arada düşünmek imkânsızdı. Bu geceki Naomi, benim gibi birinin ancak, önünde diz çöküp tapınabileceği, kutsal bir hayranlık nesnesiydi. O bembeyaz parmaklarının uçlarıyla bana şöyle bir dokunacak olsa, sevinmez, tersine korkudan titrerdim. Bu hissi size nasıl tarif etsem ki? Şey gibi mesela, yaşlı bir adam köyünden çıkıp Tokyo'ya gelmiş diyelim. Bir gün ansızın, küçükken evden ayrılmış kızıyla sokakta karşılaşılıyor. Fakat kız artık tam şehirli bir hanımefendi olmuş. Hırpani kıklıklı köylü çiftçiye gördüğü hâlde öz babası olduğunu fark etmiyor. Baba, kızın kendi kızı olduğunu fark ediyor ama artık statüleri farklı olduğu için yanına yaklaşmıyor. “Kızım ne hâle gelmiş,” diye şaşkınlıktan küçük dilini yutup, utancından, kaçıp gidiyor. O babanın, o anki, yarı üzgün yarı müteşekkir ruh hâli gibi. Ya da şöyle mi anlatsam. Beşik kertiğinin terk ettiği bir adam; aradan beş yıl, on yıl geçtikten sonra bir gün Yokohama rıhtımında duruyor. Rıhtıma bir gemi yanaşıyor ve içinden, Japonya'ya dönen yolcu güruhu iniyor. Bir anda o güruhun içinde bir kadını görüyor. “Batı'ya bir seyahatten mi dönüyor acaba?” diye düşünse de artık kadının yanına yaklaşacak cesareti yok. Kendisi hâlâ çulsuz bir öğrenci, kadının ise eski kaba saba hâlinden eser kalmamış, Paris'in yaşantısına, New York'un lüksüne alışkın, modern bir hanımefendiye dönüşmüş. Aralarında artık dağlar kadar fark var. –O öğrencinin; reddedilen kendini aşağılayıp, reddeden kadının beklenmedik yükselişi sanki

kendisinin yükselişiymiş gibi mutlu olan ruh hâlini düşünün.– Böyle de tam anlaşılmıyor ama ille de örnek vermek gerekirse benzer bir ruh hâlindeydim işte. Geçmişin lekele-ri eski Naomi’nin bedenine, ne kadar temizlemeye çalışırsa çalışsın tam temizlenmeyecek şekilde yapışmıştı. Fakat o lekeler bu geceki Naomi’nin meleksi bembeyaz teninde yok olup gitmişti; eskiden olsa hatırlaması bile tiksindirici bir varlıkken şimdi tam tersine, aman parmak uçları bana dokunup da kirlenmesin diyordum. Bu bir rüya mıydı yoksa? Eğer değilse, Naomi nasıl ve nereden bu efsunu öğrenmiş, büyücülüğün sırlarına vâkıf olmuştu? Daha iki-üç gün öncesine kadar o çaput gibi Meisen ipeklisini giyen Naomi...

Kendinden emin bir şekilde topuklarını vura vura merdivenden inen Naomi, ayakkabılarının parmak uçlarındaki suni elmaslar tam gözümün önüne gelecek şekilde durdu.

“İki-üç gün içinde tekrar geleceğim, Coci,” dedi. Karşımda duruyordu ama aramıza 1 metre kadar mesafe koymuş, elbisesinin bir meltem gibi hafif eteklerinin bana değmesine izin vermiyordu...

“Bu akşam birkaç kitap almaya geldim sadece. Tek seferde o kadar eşyayı yüklenecek hâlim yok, üstüm de müsait değil zaten.”

Burnuma, daha önce bir yerlerde kokladığımı hatırladığım bir koku geldi. Ah, bu koku... Denizaşırı ülkelerdeki, yabancı diyarlardaki, tarifî imkânsız çiçek bahçelerini hatırlatan bir koku... Bu, dans hocası Madam Schlemskaya’nın, onun teninin kokusuydu... Naomi onunla aynı parfümü sürmüştü...

Naomi ne dese, yalnızca “Hı hı,” diye onaylayarak karşılık verebiliyordum. O, gecenin karanlığında tekrar kaybol-

duğunda bile, hâlâ evin içinde asılı kalmış, gitgide seyrelen kokusunu, burnum keskin bir şekilde, bir hayaleti takip edercesine, takip ediyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Değerli okurlar, sizler, bu bölüme kadar gelişen olaylardan, Naomi'yle aramın yakında düzeleceğini –bunun hiç de tuhaf, olayların normal gelişimine aykırı olmadığını– tahmin etmişsinizdir sanırım. Sonuçta sahiden de öyle oldu, fakat bu hiç ummadığım kadar zaman almakla beraber, birçok kez aptal durumuna düşüp, boş yere zorluklar çektiğim bir süreçti.

Kısa sürede Naomi'yle tekrar samimi şekilde konuşmaya başlamıştık. Bunun sebebi de o gecenin ertesinde ve sonrasındaki her gece Naomi'nin bir şeyler almak için eve gelmesiydi. Her gelişinde mutlaka üst kata çıkıp, bir bohçayla tekrar aşağı iniyordu. Bohça dediğim de, çay seremonilerinde kullanılan türden, ufak krep bir bezle sarmaladığı öteberiydi.

“Bu akşam ne almaya geldin?” diye sorduğumda,

“Bu mu? Bir şey değil, ufak tefek eşyalarım,” diye muğlak bir cevap veriyor, “Boğazım kurudu, bir çay içebilir miyim?” diye bir şeyler söyleyip yanıma oturuyor, 20-30 dakika konuştuktan sonra ayrılıyordu.

Bir akşam, masada karşılıklı çay içerken “Sen yakınlarda bir yerde falan mı oturuyorsun?” diye sormuştum.

“Neden soruyorsun ki?”

“Ne sakıncası var, sordum sadece.”

“Tamam da niye? Sorup ne yapacaksın?”

“Bir şey yapacağımdan değil, meraktan sordum işte...

Neredesin şimdi? Söylesen ne olacak?”

“Olmaz, söylemem.”

“Neden söylemiyorsun?”

“Senin merakını gidermek gibi bir görevim yok da ondan. O kadar merak ediyorsan peşimden takip eder görürsün. Dedektiflikte iyisin ya zaten.”

“O kadar da merak etmiyorum... Ama yakın bir yerlerde oturduğuna eminim.”

“Bak sen, nedenmiş o?”

“Her akşam gelip bir şeyler götürüyorsun da ondan.”

“Her akşam geliyorum diye ille de yakında olmam gerekmiyor herhalde, tren denen araba denen bir şey var.”

“Ta uzaktan bu kadar yol mu geliyorsun yani?”

“Bilemem artık,” diye geçiştirmiş, “Her akşam gelmemin bir sakıncası mı var yani?” diye sorup ustaca konuyu değiştirmişti.

“Sakıncası falan yok da... Zaten gelme dediğimde bile çıkıp geliyorsun, desem ne olacak...”

“Hah şunu bileydin, çok fenayımdır ben, gelme dersin inadına gelirim... Gelmem seni korkutuyor mu yoksa?”

“Yani... Biraz korkmuyorum dersem yalan olur...”

Bu lafımın üzerine aniden kafasını geriye atarak, bembeyaz çenesini göstere göstere, kıpkırmızı dudaklı ağzını açıp kahkaha atmaya başladı.

“Merak etme, kötü bir şey yapmam. Ben, geçmişî unutup bundan sonra yalnızca arkadaş olarak devam edelim istiyorum. Ne dersin? Bunun hiçbir sakıncası yok herhalde, değil mi?”

“Öylesi de biraz tuhaf.”

“Nesi tuhaf? Eskiden karı koca olanların şimdi arkadaş olmasında ne varmış? Eski, modası geçmiş fikirler değil mi bunlar? Geçmişte olanlar sahiden de zerre umurumda değil. Zaten şu anda niyetim seni baştan çıkarmak olsa, hemen şuracıkta öyle çıkarırdım ki; ama artık öyle bir şey yapmamaya yemin ettim. Tam böyle kesin kararını vermişken seni bocalatırsam yazık olur...”

“Bana acıdığın için mi arkadaş olalım diyorsun yani?”

“Hayır, onu kastetmiyorum. Ayrıca kendini acındırmayacak şekilde sağlam dursan ne olur?”

“Benim korktuğum da o zaten. Bana sorarsan gayet sağlam duruyorum ama seninle arkadaşlık kurarsam işte o zaman bocalarım.”

“Öff ne salaksın, Coci. Arkadaş olmak istemiyor musun yani?”

“Hayır, istemiyorum.”

“Ben de seni baştan çıkarırım o zaman. Senin o kararlılığını ezip un ufak ederim.”

Naomi, şaka mı ciddi mi olduğu belirsiz tuhaf bakışlarla sırtıyordu.

“Arkadaş olup doğru dürüst birlikte olmak mı istersin baştan çıkarılıp gününü görmek mi? Bu akşam seni tehdit ediyorum, hadi bakalım.”

O an “Ne demeye benimle arkadaş olmayı istiyor ki?” diye düşünmüştüm. Her akşam buraya gelişinde, benim-

le dalga geçmek dışında bir amaç vardı muhakkak. Önce arkadaşlıkla başlayıp, beni kendi istediği kıvama getirip böylece mağlubiyeti kabul etmeden tekrar karı koca olmak mı istiyordu? Asıl niyeti buysa bunca zahmete ne gerek vardı ki? Ben zaten dünden razıydım. Neden diyecek olursanız, kalbim, onunla tekrar karı koca olabilme ihtimaline asla ‘hayır’ diyemeyecek şekilde tekrar alevlenivermişti de ondan.

Yerini zamanını kollayıp, “Baksana Naomi, sadece arkadaş olmanın ne anlamı var ki? Arkadaş olacağımıza bir adım ileri gidip karı koca olsak ya?” diye kendim de sorabilirdim. Fakat o akşamki Naomi, ben tüm samimiyetimle ona açılıp, teklifte bulunsam bile kolayca, “Tamam,” diyerekmiş gibi durmuyordu.

Niyetimi sezerse, iyice havaya girip “Asla olmaz, ya sadece arkadaş oluruz ya da hiçbir şey,” diyerek dalga geçmeyi sürdürebilirdi. Samimi hislerimi buna alet etmek istemiyordum. Daha da önemlisi eğer Naomi’nin asıl amacı karı koca olmak değil de istediğini yapmakta özgür olup bir sürü adamı avucunda oynatmak, beni de o oyuncaklarından biri hâline getirmekse, eğer planı buysa, ağzımdan çıkanlara dikkat etmeliydim. Bana adresini bile söylemediğine göre hâlihazırda başka bir erkek olmalıydı; her şey netliğe kavuşmadan gider de eşim olmasını kabul edersem başıma yine iş açmış olacaktım.

Bir anda aklıma bir şey geldi. Sırıtmasına eşlik ederek, “Tamam o zaman arkadaş olalım, böyle tehditlere gelemem,” dedim. İlişkimize arkadaş olarak devam edersek zaman içinde asıl niyeti de anlaşılırdı. Eğer içinde samimiyetten eser kaldıysa hem ona içimi açacağım, karı koca

olmak için iknaya çabalayacağım bir fırsat çıkabilir hem de daha uygun koşullarda onu eşim olarak alabilirdim. Benim planım da buydu işte.

“Kabul ediyorsun yani.” Naomi sanki gıdıklanıyormuş gibi yüzüme bakıyordu. “Ama sadece arkadaş olacağız Coci, ona göre.”

“Evet, tabii ki.”

“Farklı şeyler düşünmeyeceğiz bak.”

“Anladım o kadarını. Öbür türlü bana da uymaz zaten.”

Naomi o klasik hareketiyle “Hıh,” diyerek gülümsedi.

O günden sonra eve daha sık gelip gitmeye başlamıştı. Bazı akşamlar işten döndüğümde, “Coci,” diye, kırlangıç gibi fırlayıp, “bu akşam yemek ısmarlasana, arkadaş arkadaş o kadarını yapar,” diyerek yemek ısmarlatıyor, sonra da tıka basa yiyip gidiyordu. Bazen ise yağmurlu bir akşam çıkagelip, yatak odasının kapısına vuruyor; “Ne yaptın, uyudun mu? Uyuduysan kalkma, bu akşam sendeyim,” diyerek kendi başına yan odaya giriyor, yatak serip yatıyordu. Sabah kalktığımda onu bende kalmış, horul horul uyurken bulduğum da oluyordu. İki lafından biri “Ee, arkadaşız, o kadar olacak”tı.

O sıralar, Naomi doğuştan fahişeymiş gibi hissettiğim anlar oluyordu. Sebebi de, öteden beri tek kişiye bağlı kalamaması, vücudunu birden fazla erkeğe göstermekten hiç gocunmamasına rağmen, normalde vücudunu nasıl saklayacağını çok iyi bilip, en küçük kısmını bile, boş yere kimseye göstermemesiydi. Kimseye bırakmaktan çekinmediği bedenini bir sırmış gibi saklamak... Bana sorarsanız bu, bir fahişenin kendini koruma içgüdüsydü. Çünkü bedeni, fa-

hiş için her şeyden daha değerli ‘satılık malı’, ‘ürünü’ydü. Yerine göre bedenini namus düşkününü bir kadından çok daha dikkatli korumak zorundaydı, yoksa ‘satılık malı’nın değeri giderek düşerdi. Naomi bu işin inceliklerini çok iyi biliyordu. Benim, yani eski kocasının karşısında bedenini bir kat daha gizliyordu. Fakat bu, kesin hatlarla çizili bir ölçülülük de değildi. Ben yanındayken mahsus kimonosunu değiştirdiği, tam o anda içliğin kayıp düştüğü de oluyor, çırılçıplak hâlde, “Ayy,” deyip ellerini omuzlarına götürerek yan odaya kaçtığı; banyodan çıkıp aynanın karşısında soyunup sonra da sanki o an farketmişcesine, “Ayy, Coci, ne işin var orda, gider misin?” diye beni kovduğu da oluyordu.

İşte bu şekilde, kendisini tam göstermeyip de, arada kazara ortaya çıkan vücudunun bölgelerine örnek vermek gerekirse, boynunun etrafı, dirsekleri, baldırları, topukları gibi yalnızca küçücük kısımlardı. Fakat üzerine eskiye nazaran daha bir renk geldiği; vücudunun insanı sinir edecek ölçüde güzelleşmiş olduğu asla gözümünden kaçmıyordu. Hayal dünyamda sık sık üzerindikileri çıkarmaya, o kıvrımlarını bıkmadan izlemeye mecbur kalıyordum.

Bir defasında sırtı bana dönük giyinirken “Coci, nereye bakıyorsun öyle?” demişti.

“Senin vücut hatlarına bakıyorum. Sanki böyle, daha bir gençleşmişsin, üzerine renk gelmiş.”

“Of ya... Leydilerin vücuduna bakılmaz öyle.”

“Görünmüyor zaten de, giysilerin üzerinden belli oluyor. Kalçaların hep belirgindi ama şimdi daha bir dolgunlaşmış.”

“Sorma, büyüdüler iyice. Bacaklarım zayıf neyse ki, Japon turpu gibi tombik değil.”

“Evet, seni ilk gördüğümünden beri dümdüzdüler. Ayağa kalktığında yana yana yapışırlardı, öyle mi hâlâ?”

“Hâlâ öyle,” deyip, kimonoya sarılı bedenini doğrulttu. “Bak, yapışıyorlar işte.”

Bu görüntüsü aklıma, daha önce fotoğrafını gördüğüm, Rodin’in bir heykelini getiriyordu.

“Coci, sen benim vücudumu mu görmek istiyorsun?”

“Görmek istesem gösterecek misin?”

“Gösteremem tabii, senle ben arkadaş değil miyiz? Hadi, üzerimi değişene kadar bir dışarı çık,” dedikten sonra kapıyı arkamdan çat diye kapatmıştı.

Naomi her seferinde arzularımı böyle kışkırtıp, beni tam sınıra kadar getiriyor, sonra da geçilmesi imkânsız bir set çekerek, içeri tek adım atmama bile izin vermiyordu. Aramızda camdan bir duvar vardı; ne kadar yaklaşmış gibi görünsek de, aslında hiç aşılamayacak bir engeldi bu. Unutkanlık edip el uzatmaya kalkınca daima bu duvara tosluyor; ne kadar sabırsızlanırsam sabırsızlanayım onun tenine dokunamıyordum. Bazen Naomi’nin bir anlığına çekermiş gibi yaptığı duvar, “N’oldu, izin mi verdi acaba?” deyip yanaştığımda hep yerli yerinde oluyordu.

Yarı dalga yarı ciddi, “Aferin sana Coci, gel bir öpücüğü hak ettin,” dediği oluyordu. Dalga geçtiğini bildiğim hâlde bana doğru gelen dudakları görüp ben de dudaklarımı uzatınca, ucu ucuna yaklaştırdığı dudaklarını son anda kaçırıp, 5-10 santim uzaktan ‘püf’ diye dudaklarıma üflüyordu.

“Arkadaş öpücüğü bu,” deyip sonra da sıırıtiyordu.

“Arkadaş öpücüğü” denen bu garip selamlama şekli –kadının dudakları yerine nefesiyle idare etmek zorunda kaldığınız tuhaf öpücük– sonradan âdetimiz haline gelmiş–

ti. Evden giderken, “Hadi, hoşçakal, yine gelirim,” deyip dudaklarını bana doğru uzattığında ben de sanki karşımda astım spreyi varmışcasına balık gibi ağzımı açıyordum. Naomi ‘püf’ diye ağzıma üflüyor, ben de gözlerimi kapatıp, lezzetli bir şeymişcesine derin derin o nefesi içime çekiyordum. Nefesi nemli ve ılıktı; hiç akciğerden çıkmışa benzemeyen, mis gibi bir çiçek kokusuydu. –Meğerse beni baştan çıkarmak için dudaklarına biraz parfüm sürüyormuş fakat o sıralar bunun farkında değildim– Sık sık, “Herhalde Naomi gibi bir büyücünün iç organları bile normal kadınlardan farklıdır, içini dolaşıp ağzına gelen hava belki de o yüzden böyle tatlı kokuyordur,” diye düşünüyordum.

Git gitgide karışan aklım, kızın keyfince at koşturduğu bir yer hâline gelmişti. Artık, ‘resmî evlilik olmazsa olmaz’, ‘elindeki bir oyuncaktan ibaret olamam,’ gibi şeyler düşünecek hâlim kalmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, eminim daha en başından beri işin bu noktaya geleceğini biliyordum; eğer gerçekten beni baştan çıkarmasından korkuyor olsaydım, arkadaşlık ilişkisine başlamazdım olur biterdi. ‘Onun asıl niyetini öğrenmek, avantajlı koşullar yakalamak’ gibi laflar kendimi kandırmak için uydurduğum bahanelerden ibaretti. Baştan çıkarılmaktan korkuyorum desem de aslında için için baştan çıkarılmak istiyordum. Kız ise o sıkıcı arkadaşlık oyununu tekrarlayıp duruyor, onun ötesinde hiçbir şekilde beni baştan çıkarmaya yeltenmiyordu. Bu beni daha beter tahrik etmek için bir plan olmalıydı. Tahrik edebileceği en uç noktaya kadar işi götürerek, ‘tam zamanı’nın geldiğini görünce ‘arkadaşlık’ maskesini çıkarıp, uzatmakta mahir olduğu şeytani elleri bana doğru uzatacaktı. “Ha uzattı, ha uzatacak, uzatmadan bu işi bırakmaz”;

onun planına uygun hareket edip, “Otur!” dediğinde oturup, “Bekle!” dediğinde bekleyerek, verdiği komutları istediği gibi yerine getirirsem ödülüne kavuşurum diye kendimden emin havayı kokladığım hâlde tahminim hiç de öyle öyle kolay kolay gerçekleşeceğe benzemiyordu. Ben, “Bugün, sonunda maskeyi çıkaracak mı bakalım?”, “Yarın şeytani ellerini uzatır artık,” diye düşünedurayım, günün sonunda kıl payı ödülü kaçıırıyordum.

Böyle olunca da sonunda dayanamamış, “Artık dayanamıyorum, baştan çıkaracaksan çıkar,” dercesine, tüm zayıf noktalarımı açık etmiş, tersine, ben onu kışkırtmaya çalışmıştım. Fakat oralı bile olmamıştı.

“Ne yapıyorsun, Coci! Böyle mi söz verdik biz?” diye, çocuk azarlar gibi beni paylıyordu.

“Söz yerin dibine batsın, ben artık daha fazla–”

“Olmaz! Biz arkadaşız!”

“Baksana Naomi... Yapma böyle... N’olursun....”

“Öff, sus! Olmaz dedim! Al onun yerine sana bir *kiss* vereyim,” diyerek, yine “püf” diye suratıma üflüyordu.

“Yeter mi? Bununla yetinmelisin; arkadaşlar arasında bu bile fazla ama sana özel.”

Fakat bu “özel” sevgi gösterisi beni teselli etmek şöyle dursun daha beter kışkırtıyordu.

“Kahretsin! Bugün de olmadı!” diye, iyice çileden çıkıyordum. Naomi evden rüzgâr gibi süzülüp gittikten sonra bir süre içimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Kendi kendime kızıyor, kafese tıklmış vahşi bir hayvan gibi evin içinde dört dönüyor, önüme çıkan eşyaları tekmeliyor, elime geçeni yırtıp atıyordum.

Deliliğe benzer, erkek histerisi de denebilecek bu nö-

betlerden az çekmiyordum sahiden. Naomi her gün geldiği için her gün kesin bir defa nöbet geçiriyordum. Üstelik geçirdiğim histeri başkalarınıninkinden farklıydı. Nöbet sona erdiğiindeki ani hafifleme hissi bende yoktu. Tam tersine, sakinleştiğimde, Naomi'nin vücudu zihnimde, en küçük ayrıntılarına kadar, öncekinden iki kat daha net, iki kat daha ısrarla canlanıyordu. Üzerini değiştirirken kimonosun arasından bir anlığına dışarı çıkan ayakları olsun, nefesini yüzüme üflerken, 5-10 santimetre mesafeye kadar yaklaşan dudakları olsun, o nöbet sonrası anlarda, asıllarını gördüğüm zamankine nazaran çok daha canlı biçimde gözlerimin önüne geliyor; kurduğum hayaller o ayakların, dudakların izlerinin peşinde dallanıp budaklandıkça, tuhaftır, aslında görmediğim kısımlar bile banyodan çıkan negatifler gibi gitgide şekil kazanıyor, sonunda ise mermerden Venüs heykeline benzer bir görüntü ruhumun karanlıklarından ansızın kendini gösteriyordu. Aklım kadife perdelerle çevrili bir sahne; sahne alan ise 'Naomi' adında bir aktristi. Dört bir yandan boca edilen spot ışıkları yalnızca, zifirî karanlığın içinde salınan onun beyaz bedenini, keskin halelerle sarmalıyordu. Tüm dikkatimi toplayarak bakınca kızın teninde alevlenen ışıkların aydınlığı daha da artıyor, bazen öyle bir üzerime geliyordu ki kaşlarım yanacak gibi oluyordu. Filmelerde zum yapıldığındaki gibi bazı kısımlar en ince ayrıntısına kadar büyüyordu... Bu görüntülerin şehvet uyandırma da gerçeklerinden en ufak farkı yoktu. Tek eksikleri onlara dokunamamamdı; diğer açılardan ise asıllarından çok daha canlıydılar. Görüntülere uzun süre bakınca başım fır fır dönmeye başlıyor, bedenimdeki tüm kan bir anda beynime fırlıyor, kalp atışlarım şiddetleniyordu. Böylece tekrar bir

histeri nöbetine kapılıyor, sandalyeleri tekmeliyor, perdeleri söküyor, saksıları parçalıyordum.

Kurduğum bu düşlerin şiddeti gün geçtikçe artıyordu; gözlerimi her kapatışında, göz kapaklarımın ardındaki o karanlıkta Naomi vardı. Çoğu kez o mis kokulu nefesinin rayihasını hatırlayıp boşluğa doğru ağzımı açıyor, hemen oracıkta havayı içime çekiyordum. Sokakta yürürken de eve kapanmışken de onun dudaklarını özleyince, aniden başımı yukarı kaldırıp bir firt çekiyordum. Nereye baksam Naomi'nin kırmızı dudaklarını görüyordum; etraftaki tüm hava Naomi'nin nefesiymiş gibi geliyordu. Kısacası Naomi yerle gök arasındaki her yeri dolduran, beni sarıp sarmalayan, bana acı çektiren, acıdan inleyişimi duyup, gülerek izleyen kötü bir ruh gibiydi.

Naomi yine bir akşam geldiğinde, “Coci sen bu aralar biraz tuhafsın, sana bir şeyler olmuş,” demişti.

“Bir şeyler olur tabii, sen beni böyle çileden çıkarırsan...”

“Hım...”

“Ne ‘hım’ı?”

“Ben verdiğimiz sözü tutuyorum sadece.”

“Ne zamana kadar tutacaksın?”

“Sonsuza kadar.”

“Şakası yok bu işin, böyle giderse kuduracağım ben.”

“O zaman benden sana bir tavsiye, şu musluk suyunu başından aşağı dök, iyi gelir.”

“Yahu ben ne diyorum...”

“Başladın yine! Senin şu bakışlarını görünce daha bir dalga geçesim geliyor. O kadar yaklaşma, biraz uzağa git, parmak ucuyla bile dokunmak yasak.”

“Ne yapalım, arkadaş öpücüğü ver bari.”

“Uslu durursan veririm, sonra kudurmazsın ama değil mi?”

“Kudurursam kudurayım, artık umurumda değil.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

O akşam Naomi, “parmağımın ucu bile değmeyecek” şekilde beni masanın karşısına oturtup, yüzümdeki sabırsızlığı neşeyle izleyerek gece geç saatlere kadar eften püften konularda konuşup durmuştu. Gece yarısı olduğunda yine insanla dalga geçer gibi, “Coci, bu gece sende kalıyorum,” demişti.

“Kal, kal. Yarın pazar nasıl olsa ben de tüm gün evdeyim.”

“Yalnız aklında olsun, kalıyorum diye senin istekleini yerine getiremem.”

“Merak etme. Sen kimsenin isteklerini yerine getirmezsin zaten.”

“Getirsem hoşuna gider ama, değil mi?” diyerek güldü. “Hadi sen önden yat; uykunda sayıklama ha.” Beni üst kata kovan Naomi, arkadan kendi de gelip yandaki odaya girerek kapıyı kilitledi.

Yan oda aklımdan çıkmadığı için bir türlü uyuyamıyordum tabii. “Eskiden böyle saçmalıklar yoktu, yanıbaşında o da yatıyordu,” diye düşündükçe iyice fena oluyordum. Du-

varın hemen ardında Naomi sürekli –belki de mahsus– pat küt sesler çıkararak yere basıyor, yatak seriyor, dolaptan yastık çıkarıyor, yatmaya hazırlanıyordu. “Hah, şimdi saçlarını açtı,” “Şimdi kimonosunu çıkardı, pijamasını giyiyor,” diye an ve an ne yaptığını tahmin edebiliyordum. Hemen arkasından yorganı sıyırışı ve pat diye kendini yatağa bırakışının sesi geldi.

Yarı sayıklar gibi, bir yandan da duymasını isteyerek “Amma ses yaptın,” dedim.

“Uyanık mısın hâlâ? Uyuyamıyor musun?” Duvarın arkasından hemen karşılık vermişti.

“Uyku tutmuyor bir türlü... Aklımdan bir sürü şey geçiyor.”

Naomi güldü. “Senin aklından neler geçtiğini az çok tahmin edebiliyorum.”

“Çok tuhaf sahiden; hemen duvarın diğer tarafında yatıyorsun ama hiçbir şey yapamıyoruz.”

“Hiç de tuhaf değil. Eskiden de böyle değil miydi? Yanına ilk geldiğim zamanları hatırlasana... O zaman da böyle yatıyorduk.”

Naomi’nin bu sözleri üzerine, “Doğru ya, öyle bir dönem de vardı; nasıl da saftık,” diye düşünüp, duygusallaşır gibi olsam da bu biraz olsun bile o anki arzumu yatıştıramıyordu. Tersine, ikimizin nasıl da derin bağlarla birbirimize bağlı olduğumuzu düşünüyor, onunla asla ayrılamayacağımı acı bir kesinlikle hissediyordum.

“Sen o zamanlar çok masumdun tabii.”

“Ben şimdi de gayet masumum. Masum olmayan sensin.”

“İstedğini söyle, sen nereye gidersen git peşinden gel-

meve niyetliyim.”

Güldü.

“Hey!” Duvara güm diye vurmuştum.

“A-a, ne yapıyorsun be? Dağ başında mıyız? Biraz sessiz ol lütfen.”

“Yıkacağım şimdi şu duvarı, nereden çıktıysa.”

“Off, bu ne gürültü. Fareler ayaklandı bu gece.”

“Ayaklandı ya. Bak bu fare histeri oldu.”

“Aman istemez yaşlı fare.”

“Ne yaşlısı be, yaşlı maşlı değilim ben, 32 yaşındayım.”

“Ama ben 19’um. 19’undan bakınca 32 amca oluyor. Benden sana tavsiye, dışarıdan bir eş al kendine, o zaman histerin de geçer belki.”

Naomi ben ne söylersem söyleyeyim sadece kıkır kıkır gülüyordu. Bir süre sonra, “Hadi, ben uyuyorum artık,” diyerek yalandan horlamaya başladı. Sonunda da gerçekten uyuyakaldı.

Ertesi sabah gözümü açtığımda, Naomi üstü başı dağınık hâlde yastığımın yanibaşında oturuyordu.

“Nailsın, Coci? Dün gece fenaydın.”

“Evet, bu aralar dün geceki gibi histerikleşebiliyorum. Korktun mu?”

“Eğlenceliydi, seni yine aynı hâle sokasım var.”

“İyiyim artık, sabah olunca kendime geldim... Hava güzeldi bugün.”

“Evet, kalk o yüzden. Saat 10’u geçti. Ben uyanalı 1 saat oluyor, sabah hamama gidip geldim.”

Bunu duyunca yattığım yerden Naomi’nin banyodan çıkmış hâline baktım. Bir kadının ‘banyo sonrası’nın asıl güzelliği sudan çıktıktan hemen sonra değil de araya 15-

20 dakika girince belli oluyor. Sıcak suya girince, bir süre derisi iyice haşlanacağı için, en güzel tenli kadının bile parmak uçları gibi yerleri kırmızılaşıp, yumuşar. Vücut sıcaklığı nihayet ideal dereceye kadar düşünce, sertleşen bir mum gibi billurlaşır. Naomi hamam dönüşünde dışarıdaki rüzgârı yiyip geldiği için, karşımda, banyo sonrasının en güzel ânındaydı. O narin, incecik teni hâlâ nemli olmasına rağmen taptaze bir beyazlıktaydı; kimono yakasının altında saklı göğüslerinin hemen orada, suluboyaya benzer mor bir gölge vardı. Yüzü, üzerine jelatinden bir zar çekilmişcesine parlıyor, vücudundaki tamamen ıslak tek yer olan kaşlarının üzerinde, pencereyi aşıp gelen alabildiğine açık kış göğü soluk bir mavilikle yansıyordu.

“Ne oluyor, bu saatte hamam falan?”

“Ne oluyor mu var? Oh, harikaydı.” Burnunun iki yanına avuç içleriyle pat pat vurup, yüzünü gözlerimin dibine kadar sokmuştu.

“Bir baksana! Hiç bıyık çıkmış mı?”

“Evet, çıkmış.”

“Keşke berbere de uğrayıp tıraş ettirseymişim.”

“Hani tıraş sevmiyordun? Batılı kadınlar asla yüzlerini tıraş ettirmez diyordun...”

“Öyle ama bu aralar Amerika’da yüzünü tıraş ettirmek çok moda. Kaşlarıma baksana, Amerikalı kadınlar da hep böyle tıraşlatıyor.”

“Demek ondanmış bak. Yüzünün şekli değişmiş, kaşlarının görünüşü bile değişmiş diyordum ben de. Tıraşlandığı içinmiş demek.”

“Evet, yeni mi fark ettin? Çok geri kalmışsın,” diyen Naomi’nin aklında başka bir şey var gibiydi, aniden, “Coci,

histerin geçti mi artık?” diye sordu.

“Evet, geçti. Niye sordun?”

“Geçtiyse bir şey isteyecektim. Şimdi hiç berbere gidesim yok, yüzümü tıraşlayabilir misin?”

“Senin derdin böyle konuşup yine beni krize sokmak değil mi?”

“Hayır ya, gerçekten soruyorum. Bu kadarcık bir şey de isteyeyim artık. Zaten elinde jilet varken krize girsen olan bana olur.”

“Tıraş bıçağımı ödünç vereyim onunla kes, olmaz mı?”

“Olmuyor işte. Sadece yüzüm olsa neyse de, boynumun etrafından, omuzlarımdan arkasına kadar kesmem lazım.”

“Oraları neden kesiyorsun ki?”

“Nedeni var mı, gece elbisesi giyince oralar da görünüyor.” Giysisini sıyırıp omzunu bir parça gösterdi. “İşte, buraya kadar kesilmesi lazım, kendim yapamam.”

Naomi omzunu tekrar, çabucak kimonosunun içine sokmuştu. Her zamanki numaralardı. Fakat bu tahriğe karşı koymam çok güçlü. İçimden, “Ah Naomi ah, tıraş olmak istediği falan yok, sırf beni ayartmak için hamama gitti,” diyordum. Bunun farkında olmama rağmen, tenini tıraşlatması benim için yepyeni bir deneyimdi. Sonunda bugün ona iyice yaklaşabilecek, tenine doya doya bakabilecek ve tabii ki dokunabilecektim. Sırf bunun düşüncesi bile talebini reddetme cesaretimi kırmaya yetiyordu..

Ben Naomi için gazlı ocakta su ısıtıp, suyu metal tasa aktarıp, tıraş bıçağının jiletini değiştirip hazırlık yaparken o da pencere kenarına bir iskemle getirip üzerine ufak bir ayna koymuş, kalçası tam iki ayağının arasına gelecek şekilde dizlerini büküp oturmuş sonra da yakasının etrafına

büyük, beyaz bir havlu sarmıştı. Fakat tam arkasına geçmiş, suda ıslattığım Colgate çubuk sabunla tıraşa başlayacakken, “Tıraş tamam ama bir şartım var Coci,” deyiverdi.

“Şart mı?”

“Evet. Öyle zor bir şey değil.”

“Neymiş?”

“Tıraş ediyorum numarasıyla orama burama dokunmak yok. Hiç dokunmadan tıraş edeceksin.”

“Nasıl yani...”

“Ne demek ‘nasıl’. Dokunmadan tıraş edebilirsin herhalde, köpüğü fırçayla süreceksin, tıraş içinde jilet kullanacaksın zaten... İyi berberler hiç dokunmadan tıraş ediyor.”

“Yahu ben berber miyim?”

“Şımarma hemen, sanki tıraşa can atmıyormuş gibi. Eğer istemiyorsan zorla değil.”

“İstemediğim falan yok. Bırak da keseyim, o kadar hazırlık yaptık.”

Naomi’nin, yakası aşağı inik kimonosundan görünen uzun ensesine bakarken başka seçeneğim olmadığını anladım.

“Dediğim gibi yapacak mısınız?”

“Evet.”

“Kesinlikle dokunmak yok, ona göre.”

“Tamam, dokunmayacağım.”

“Biraz bile değecek olursan hemen biter ona göre. O sol elini dizinin üstüne koy bakayım.”

Söylediğini yaptım. Sonra da sağ elimle ağzının etrafından tıraş etmeye başladım.

Jiletin tenini okşayışının tadını çıkarırcasına kendini bırakmış, gözleri aynada, onu tıraş etmeme sakince izin veri-

yordu. Uykuluymuşcasına alıp verdiği nefesleri duyuyor, çenesinin altında pıt pıt atan şah damarını görüyordum. Artık neredeyse kirpik uçları batacak kadar yüzüne yakındım. Pencerenin dışında hava kupkuru, sabahın ışıkları tertemiz, tenindeki her bir gözeneği görebileceğim kadar aydınlıktı. Daha önce hiç bu kadar aydınlık bir yerde, böylesine uzun uzadıya ve en ince ayrıntısına kadar, âşık olduğum kadının yüzüne bakmamıştım. Bu şekilde bakınca güzelliği bir devin yüceliği ve hacmiyle üzerime geliyordu. Upuzun göz yarıkları, müthiş bir mimari yapı gibi belirgin burnu, burununu ağzına bağlayan iki keskin çizgi, bu çizgilerin altında derinlemesine yontulmuş kırmızı dudakları. ‘Naomi’nin yüzü’ dediğim mucizevi nesne buydu demek, tüm acı ve sıkıntılarımin kaynağı olan nesne... Bu düşüncenin verdiği his tuhaftı. Tıraş fırçasını istemsizce elime almış, bu nesnenin yüzeyini köpürtüp duruyordum. Fakat fırçayı ne kadar sürersem süreyim köpük usulca, karşı koymadan, sadece yumuşak bir esneklikle hareket ediyordu...

Elimdeki jilet pürüzsüz teninin üzerinde aşağı doğru gümüşü bir böcek gibi sürünüyor, ensesinden omzuna doğru kayıyordu. Kızın yapılı, geniş, gitgide yükselen süt gibi bembeyaz sırtı, gözlerimin önünde belirmişti. Naomi kendi yüzünü görebiliyordu tabii, peki ama sırtının ne kadar güzel olduğunu biliyor muydu? Muhtemelen bilmiyordu. Bu güzelliği en iyi bilen bendim. Eskiden bu sırtı her gün küvete sokar yıkardım. O zaman da aynı şimdiki gibi köpürterek... Aşkımın kalıntıları bu sırttaydı. Ellerim, parmaklarım bu büyüleyici güzellikteki karların üzerinde neşe içinde oynamış; serbestçe, keyifle dolaşmıştı. Belki de o izler hâlâ bir yerlerde duruyordu...

“Coci, elin titriyor. Biraz düzgün yap lütfen şunu...” diyen Naomi’nin sesini duydum. Başımın zonkladığını, ağzımın kuruduğunu, bedenimin komik bir şekilde titrediğini o an fark ettim. İrkilip, içimden “Delirdim galiba,” dedim. Tüm gücümle bu hisse karşı koymaya çalışırken yüzüm aniden yanıyor sonra bir anda donuyordu. Fakat Naomi’nin haylazlıkları daha sona ermemişti. Omuzlarının tıraşı bitince, kolunu sıyırıp, dirseğini iyice havaya kaldırarak, “Hadi, şimdi de koltuk altları,” dedi.

“Hı? Koltuk altı mı?”

“Evet... Elbise giyeceksem koltuk altlarını da traşlamam lazım. Görülse ayıp değil mi?”

O anda jileti fırlatıp kızın dirseğine doğru fırladım. Yapıştım desem daha doğru olur. Naomi bunu tahmin etmiş olacak ki dirseğini savurup beni geri itti. Parmaklarım yine de bir yere değmişti ama köpüklerden hemen kaymıştı. Naomi tekrar tüm gücüyle beni duvara doğru ittirip, “Ne yapıyorsun!” diye sertçe bağırıp ayağa kalkmıştı. Yüzüne baktığımda –herhalde benim yüzüm bembeyaz kesildiği için– bembeyaz olduğunu gördüm. Şakası yoktu.

“Naomi! Naomi! Benimle oynamayı bırak artık! N’olur! Sen ne dersin yapacağım!”

Ne söylediğimin farkında değildim. Hızlı, hızlı, sıtmaya tutulmuş gibi konuşuyordum. Naomi ise ses çıkarmadan, gözlerini ayırmadan, sopa gibi dimdik durmuş, hayretler içerisinde beni izliyordu.

Diz çökerek ayaklarına kapandım.

“Neden susuyorsun? Bir şeyler söyle! Ya da öldür beni gitsin!”

“Manyak!”

“Manyaksam ne olmuş?”

“Senin gibi manyakla kim ne yapsın?”

”Bırak atın olayım, eskisi gibi sırtıma bin, bari bunu yap!” diyerek dört ayak üstünde durdum.

Naomi bir an için sahiden de delirdiğimi sanmıştı. Yüzünün rengi iyice atmış, neredeyse kararmıştı. Üzerimden ayırmadığı gözlerinden korkuya yakın bir şey okunuyordu. Fakat hemen ardından yüzünde küstah, kendinden emin bir ifadeyle; hiddetle sırtıma bindi.

“İyi mi böyle?” Bir erkek gibi konuşuyordu.

“Evet, böyle iyi.”

“Artık her sözümü dinleyecek misin?”

“Evet, dinleyeceğim.”

“Ne kadar paraya ihtitacım varsa verecek misin?”

“Vereceğim.”

“İkide bir işime karışmadan istediğimi yapmakta serbest bırakacak mısın?”

“Bırakacağım.”

“Bundan sonra bana Naomi değil, Naomi Hanım diyecek misin?”

“Diyeceğim.”

“Kesin mi?”

“Kesin.”

“Tamam o zaman, at değil insan mumalesini hak ettin. Acıdım bak...”

Ardından Naomi’yle köpükler içinde kaldık...

“Sonunda karı koca olduk. Artık seni elimden kaçırmam,” dedim.

“Ben kaçınca o kadar mı üzüldün?”

“Üzıldüm tabii, bir ara artık bir daha dönmeyeceksin sandım.”

“Tersim nasılmış, anladın mı böylece?”

“Anladım, hem de gereğinden fazla.”

“Az önce söylediklerini unutmuyorsun o zaman, her istediğimi yapmama izin vereceksin. Adı karı koca olabilir ama ben öyle katı karı koca ilişkisi istemem, yoksa yine kaçarım.”

“Yine birbirimize ‘Bey’li, ‘Hanım’lı hitap edeceğiz yani.”

“Arada dansa gitmeme izin verecek misin?”

“Evet.”

“Farklı farklı insanlarla arkadaşlık kurabilecek miyim? Yine eskisi gibi şikâyet edecek misin?”

“Etmeyeceğim.”

“Zaten Ma-çan’la arkadaşlığı kestim.”

“Kumagai’la arkadaşlığı kestin ha.”

“Evet, kestim. Ondan iğrenci yok. Artık daha çok Batılılarla arkadaş olacağım, Japonlardan daha eğlenceliler.”

“Şu Yokohama’daki McConnell’dan mı bahsediyorsun?”

“Batılı arkadaşım çok. McConnell da öyle korkulacak biri değil.”

“Hımm, öyle mi ki...”

“Sen böyle herkesten şüphelendiğin için anlaşıyoruz zaten. Ben ne diyorsam ona inan tamam mı? İnanacak mısın, inanmayacak mısın?”

“İnanacağım!”

“Başka isteklerim de var. İşi bırakmışsın, ne yapacaksın şimdi?”

“Sen beni bırakınca köye taşınmayı düşünmüştüm ama gitmem artık. Mirastan bana düşeni nakde çevirip getiri-

rim.”

“Nakde çevirince ne kadar oluyor?”

“Buraya getirebileceğim, 200-300 bin civarı.”

“O kadarcık mı?”

“Yalnız ikimiz için yeter de artar o para.”

“Eğlenebilecek miyiz, lüks içinde yaşayabilecek miyiz peki?”

“O biraz zor. Sen eğlenebilirsin ama ben bir ofis açıp serbest çalışmayı düşünüyorum.”

“Tüm parayı işe yatırırsan olmaz ama. Beni lüks içinde yaşatacak parayı bir kenara koyman lazım. Tamam mı?”

“Tamam.”

“Yarısını ayırır mısın o zaman? 300 binse, 150 binini, 200 binse 100 binini?”

“Bayağı işin ayrıntısına kadar giriyorsun.”

“Orası öyle, baştan koşulları söylüyorum. Ne diyorsun? Kabul mü? Beni eşin yapmak için bu kadarına değmez mi yoksa?”

“Öyle bir şey demedim.”

“İstemiyorsan yol yakırken söyle.”

“İstiyorum... Kabul ediyorum...”

“Daha bitmedi... Böyle bir evde yaşamaya devam edemeyiz, daha güzel, modern bir yere taşın lütfen.”

“Tabii ki öyle yapacağım.”

“Batılıların olduğu bir yerde, Batı tarzı bir konakta yaşamak istiyorum. Güzel yatak odaları, yemek odası olan bir evde, aşçısıyla-uşağıyla...”

“Tokyo’da var mı ki öyle ev?”

“Tokyo’da yok ama Yokohama’da var. Yamate tarafında anlattığım gibi kiralık bir yer var, tam da boş şu an. Geçen

gidip gördüm.”

İlk kez o an, tüm bu çevirdiği dolapları önce özenle planladığını anlamıştım. Naomi her şeyi daha en başından planlamış, beni de oltasına düşürmüştü.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şimdi, tüm bunların 3-4 yıl sonrasını anlatacağım.

Bu olaylardan sonra Yokohama'ya taşınmış, Naomi'nin bulunduğu Yamate'deki yabancı konaklarından birini kiralamıştık. Fakat iyice lükse alışan Naomi'ye sonunda burası da dar gelmeye başlayınca, çok geçmeden, öncesinde İsviçreli bir ailenin yaşadığı Honmoku'daki bir evi eşyalı olarak satın alıp oraya yerleştik. O büyük depremde Yamate tarafındaki evlerin tamamı yandı, Honmoku'da ise birçok yer ayakta kaldı. Benim evin duvarlarında çatlaklar oluşsa da fazla zarar almadı neyse ki. İnsan sevinsin mi, üzölsün mü bilemiyor bazen. O zamandan beri aynı evde oturuyoruz.

Önceden planladığım gibi Oimaçi'deki şirketi bırakıp, köydeki malı-mölkü de sattım; okuldan birkaç arkadaşla elektrikli makineler üretip satan bir komandit şirket kurduk. En fazla sermayeyi ben koyduğum için, karşılığında asıl işi arkadaşlar yapıyor, benim de her gün ofise gitmeme

* 1 Eylül 1923'te meydana gelen Büyük Kanto Depremi. Can kayıplarının sayısı 105 bini bulmuş, kayıpların büyük bölümü Tokyo'da çıkan yangınlardan kaynaklanmıştır. -çn

gerek yok. Fakat tüm gün evde olmam Naomi'nin hoşuna gitmediği için, istemeyerek de olsa günde bir defa uğrayıp, etrafı kolaçan ediyorum. Sabah 11 gibi Yokohama'dan Tokyo'ya doğru yola çıkıp, Kyobaşı'deki ofise 1-2 saatliğine uğrayıp, genelde de akşamüzeri dört gibi eve dönüyorum.

Eskiden son derece çalışkandım; sabah erkenden kalkardım; şimdilerde ise saat 9 buçuk 10 olmadan uyanmıyorum. Uyanır uyanmaz üzerimde pijamalarla, parmak uçlarımda yürüyüp Naomi'nin yatak odasına gidip usulca kapıya vuruyorum. Fakat Naomi sabahları benden de geç kalktığı için, ya yarı uyanık belli belirsiz cevap veriyor ya da hâlâ uykuda oluyor. Cevap gelirse odaya girip selam veriyor, cevap gelmezse doğrudan ofise gidiyorum.

İşte bu şekilde, ne zamandır ayrı odalarda yatar olduk. Fikir Naomi'den çıkmıştı. "Kadının yatak odası kutsaldır, kocası da olsa kafasına göre giremez," demiş, geniş odayı kendine almış, yandaki dar olanı da bana vermişti. Yan yana desem de odalar birbirine doğrudan bağlı değildi. Aralarında ortak kullandığımız bir banyo ile tuvalet vardı. Yani bir odadan diğerine gitmek için önce buradan geçmek gerekiyordu.

Naomi her sabah, saat 11'i geçene kadar, odasında uykulu gözlerle sigara içip gazete okuyor. Sigarası ince Dimitrino, gazetesi ise *Miyako*. Dergi olarak da *Classic* ve *Vogue* okuyor. Okuyor değil de içlerindeki fotoğraflara –özellikle de elbise tasarımlarına ve yeni akımlara– tek tek, dikkatle bakıyor desem daha doğru olur. Odası doğu ve güney yönünde açık olduğu için sabah erkenden güneş almaya başlıyor. Balkonunun hemen altında Honmaku sahili uzanıyor. Yatağı, Japon tarzı olsa 20 tataminin sığacağı geniş odanın

tam ortasında duruyor. Öyle sıradan, ucuz bir şey de değil. Tokyo'daki elçiliklerin birinden aldığımız, sayvanlı, üzerinden beyaz ipek tüller sarkan bir yatak. Bunu aldığımızdan beri, artık nasıl rahatsa, Naomi'nin yataktan çıkması bir kat daha zorlaştı.

Naomi yüzünü yıkamadan önce odasında sütlü çayını içiyor. O sırada hizmetçi kadın küveti hazırlıyor. Yataktan kalkar kalkmaz doğruca banyoya giriyor. Küvetten çıkınca nemli vücuduyla bir süre uzanıp masaj yaptırıyor. Daha sonra saçını bağlıyor, tırnaklarını törpülüyor ve hani bir kadının yedi tane olmazsa olmaz eşyası vardır derler ya, yedi değil neredeyse yetmiş tane makyaj malzemesi, küçük alet edavatı kullanıp, yüzüyle oynayıp duruyor. Üzerime ne giysem diye düşünürken yemek odasına gelmesi 1 buçuğu buluyor.

Öğle yemeğini yedikten sonra akşama kadar pek bir işi olmuyor. Akşam olunca ya misafirliğe gidiyor ya misafir ağırlıyor ya da otele dansa gidiyor. Mutlaka bir programı olduğu için saati yaklaştığında tekrar makyajını yapıp, üzerini değiştiriyor. Akşam balo varsa işi daha da zor. Banyoya gidip hizmetçinin de yardımıyla tüm vücuduna beyaz pudra sürüyor.

Naomi'nin arkadaşları sık sık değişti. Hamada ve Kumagai hiç gelip gitmez oldu. Bir ara şu McConnell ile arası iyiydi fakat kısa süre sonra onun yerini Dugan diye biri aldı. Dugan'dan sonra Eustace diye birini arkadaş edindi. Bu Eustace denen adam McConnell'dan bile beter bir tipti. Naomi'ye yaltaklanmakta üzerine yoktu. Bir defasında sinirimden bir dans partisinde buna yumruk attım. Kıyamet koptu; Naomi Eustace'ın arkasında durup bana, "Manyak!"

diye bağırdı. Ben iyice öfkelenip bu Eustace'ı kovaladım. Etraftakiler beni tutup “George!”, “George!” diye bağırdılar –Adım Coci ama Batılılar ‘George’ diye anladıkları için öyle çağırıyorlar–. Bu olaydan sonra Eustace benim eve gelmeyi bıraktı ama aynı zamanda Naomi de uymam için yeni kurallar çıkardı ki ben de bunlara uydum.

Eustace’tan sonra ikinci, üçüncü Eustace’lar da ortaya çıktı tabii. Fakat artık bunlara bir şey demek için o kadar uysalım ki buna kendim bile zor inanıyorum. İnsanın başına korkutucu bir olay geldi mi, bu, saplantılı bir düşünce hâlinde, aklından çıkmak bilmiyor. Ben hâlâ, Naomi’nin beni bıraktığı zamanki, o korkunç deneyimi unutamıyorum. “Tersim nasılmış, anladın mı?” dediği zamanki sözleri şu an bile kulağımda. Onun sadakatsizliklerine, bencilliklerine eskiden beri aşınayım fakat bu kusurları ondan çıkarmanız değeri de kayboluyor. Sadakatsizliklerinden hoşlanmıyorum, bencilce davranmasından hoşlanmıyorum diye düşündükçe, tatlılığı gözümde bir kat daha artıyor; kurduğu tuzağa düşüyorum. Bu yüzden de ona kızarsam kaybedenin kendim olacağına aymış durumdayım.

Şu an İngilizce konusunda onun yanına bile yaklaşmam; insan özgüvenini kaybedince böyle oluyor işte. Yabancılarla arkadaşlık ede ede İngilizcesi de kendiliğinden ilerlemiş olacak ki, balolarda hanımlara da beylere de kendini sevdirep, nefes almadan konuştuğunda, zaten öteden beri iyi olan telaffuzu artık daha da Batılılara benziyor. Çoğu zaman ne dediğini bile anlamıyorum. Bana da bazen Batılılar gibi ‘George’ diye sesleniyor.

Evliliğimizin hikâyesini burada noktalıyorum. Bunları okuyup aptalca olduğunu düşünenler gülüp geçsin; bura-

dan bir ders çıkarabileceğini düşünenler de ibret alsın. Ben Naomi'ye âşık olduğum için kimin ne düşündüğünü umursamıyorum.

Naomi bu sene 23'üne giriyor; ben de 36'ma giriyorum.

SON

